

AŞIQ ALI

İ S İ R L İ R İ

"AVRASİYA PRESS"
BAKİ-2006

Bu kitab **"Aşıq Alı. Şerh" (Bakı, Azərbaycan SSR, 1975) və "Aşıq Alı. Şerh" (Bakı, Yazıcı, 1982) nəşrləri əsasında təkrar nəşr hazırlanmışdır.**

Tərtib edən və
ön sözün müəllifi:

Hüseyn İsmaylov

894.3611-dc22

AZE

Aşıq Alı. Şerh. Bakı, "Avrasiya press", 2006, 192 s.

Kitaba böyük el sənətkarı aşıq Alının ictimai-əxlaqi, mədəni-psixoloji mündəricəli şeirləri - gəraylıları, qoşmaları, divaniləri, təcnisləri, habelə ona həsr olunmuş üç rəvayət-dastan daxil edilmişdir.

ISBN10 9952-421-82-4

ISBN13 978-9952-421-82-8

© AVRASIYA PRESS, 2006

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti
İLHAM ƏLİYEVİN
**“Azərbaycan dilində latın qrafikası
ilə kütləvi nəşrlərin həyata
keçirilməsi haqqında”**

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı
ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına
hədiyyə edilir

ÖN SÖZ

Azərbaycan mədəniyyətində zəngin ideya-estetik keyfiyyəti ilə seçilən aşiq sənəti keçdiyi tarixi inkişaf yolunda kifayət qədər böyük sənətkarlar yetişdirmişdir. Belə korifey sənətkarların yetişdiyi aşiq mühitləri içərisində digər mühitlər üçün genetik baza statusunda olan Göyçənin xüsusi yeri vardır. Kökləri və qaynaqları dünyagörüş kimi əski türk inanclarına (Əcdad kultuna, tanrıçılığa və islamın içində yaranan türk sufi təriqətlərinə), musiqi sənəti kimi xalq-professional musiqisinin, Ədəbiyyat kimi el şairliyinin bağlanan aşiq sənəti onun Göyçədə öz ilkinliyini və təbiiliyini daha çox qorumaqla yanaşı, həm də bütövlükdə Azərbaycan folklor arealında xüsusi seçilən zirvə məqamına yüksəlib. Təbii ki, bunu hər şeydən öncə təbiiyin saflığı və cəmiyyətin səmimiyyəti, inamın və dinin kamilliyi, Ədəbiyyat və musiqi sənətinin zənginliyi şərtləndirib.

Göyçə mahalı əsrli boyu Azərbaycan xalqının saz və söz məbədgahlarından biri olmuş, onun yetişdirdiyi istedadlı sənətkarlar poeziyamızın iftixarına çevrilmişlər. Göyçə saz və söz sənətinin hansı əsrdə yaranması haqqında qəti və dəqiq mülahizə söyləmək çətin olsa da, bu sənətin son 5-6 əsr ərzində daşıyıcısı olan görkəmli şəxsiyyətlərin adlarını sıralamaq mümkündür. Oxşar sənət hadisəsi kimi ozan sənətinin Göyçədə çox qədim zamandan mövcud olduğunu sübut edən faktlar və dəlillər də məhdud kəmiyyətdə deyildir; bir tərəfdən Göyçədə Ozanlar kəndinin mövcudluğunu, digər tərəfdən isə Ozan Cəmil, Ozan Heydər, Ozan İbrahim kimi orta çağ Oğuz sənətçilərinin yaddaşlarda saxlanması faktı Göyçədə sənət sənəsinin məzmunca dəyişməsi, formaca fasiləsizliyindən xəbər verir. Göyçədə müasir tipli aşiq sənəti Tanrı sevgisi ilə, mədəni kamilləşmə və ruhi saflaşma yolu ilə övliya, pir məqamına yüksəlmiş təriqət başçısı, mürşidlər mürşidi Seyid Hüseyn (Miskin Abdal) babadan və onun müqəddəs ocağından qaynaqlanır.

"Göyçə aşiqlərinin səsi uzun zamanlar Bəsrə, Bağdad, Həlib, Tehran, Buxara üfüqlərində gəzib-dolaşmış, hər yerdə sonsuz hörmət və məhəbbətlə qarşılanmışdır. Göyçə aşiqi məni Azərbaycan aşiq sənətini və ümumi aşiq ozan sənətini bütöv bir ardıcılıqla təkmilləşdirmiş, onu yeni-yeni saz-söz tapıntıları ilə zənginləşdirmişdir".¹

Göyçədə çoxsaylı ustad aşiqlər səviyyəsində qəlibləşmiş, kanonik standartların ciddi şəkildə gözləndiyi saz və söz sənəti mövcud olmuşdur. Bu sənət XIX əsrdə Ağ Aşiq (Allahverdi), Aşiq Alı və Aşiq İsgəndər kimi

¹ M. Təhməzov (Elli). Ustad. "Sovet Ermənistanı" qəz., 17 noyabr 1981, №138.

vergili şəxsiyyətlərin, qutsal simaların sənət təcrübəsində və ictimai irsində daha da möhkəmlənib.

XIX əsr bütövlükdə Azərbaycan tarixində mürəkkəb bir dövrdür. Yaranışından azad yaşayan türk insanı bu əsrdə işğala məruz qalıb; türk eli dağıdılıb, türk xalqı yağdı, ləndə qul edilib, türk mədəniyyəti və mədəniyyəti ağır məhrumiyyətlərlə düşür edilib və nəticədə bu gün də müşahidə edilən mədəni-mənəvi, dini-ruhani deqradasiyaya uğradılıb.

Müstəmləkə rejiminin doğurduğu ağır sosial şərait cəmiyyətin mədəniyyətində sarsıdıcı izlər buraxıb. Bu cəhətə şərait qədim Ağ Hunların varisi Göyçə Oğuzlarının, Qərbi Azərbaycanlıların da həyatında öz təsirini göstərmişdir.

Qərbi Azərbaycanın, o sıradan Göyçə mahalının "həyləşdirilməsi" prosesi də bu dövrdə başlanıb və rus imperiyasının türk qarşı nifrət siyasətinin, qeyri-mədəni, qeyri-intellektual rəqabət müstəvisində aparılan antitürk kampaniyasının nəticəsi kimi reallaşır. Azərbaycanda qeyri-milləti idarəçilik cəmiyyətin bütün səviyyələrində öz əybcərlə nəticələrini bürzür verir. Azərbaycanın Şərqlə ayrılması da, İslamın "mürcəeləşməsi" də, Avropaya meyillənmə də bu dövrə təsadüf edir.

Eyni zamanda Azərbaycan milli şüurunun oyanması və milli azadlıq hərkətinin ilkin rüşeymlərinin yaranması da XIX əsr Azərbaycan reallığının faktıdır. İmperiyanın şiddətləndirdiyi sosial-mədəni və dini-ruhani fikir və duyğuların realizasiyasını da sürətləndirmiş olur. Çünki sosial və mədəni sıxıntıların doğurduğu ağır hökmə sənət və ictimai fəaliyyət sisteminə öz geniş ifadəsini tapmalı idi. Əsasən mədəni-ruhani emosiyaların hiperbolik ifadəsi daha çox sosial rifahda və sosial düşkünlükdə reallaşır. Azadlıq ideyası və azadlıq mücadiləsi bir tərəfdən yad rejimə silahlı müqavimət göstərən Nəbi, Kərəm, Dəli Alı və bu kimi türk igidlərinin mübarizəsində geniş vüsət almış qaçaqçılıq hərəkətində, digər tərəfdən isə türk ruhunun azadlığını qoruyan, onu məhv etmə xilas edən Ağ Aşığın, Aşıq Alının, Aşıq Ələsgərin saz və sözdə reallaşan dini-ruhani və estetik informasiyasında yaşam hüququnu təmin edirdi. XIX əsr Göyçə aşıq mühitinin görkəmli nümayəndəsi Aşıq Alının yaşadığı tarixi reallığın ümumi mənzərəsi belə idi.

Aşıq Alı XIX əsrin başlanğıcında, təxminən, 1801-ci ildə Göyçə mahalının Qızılvəng kəndində, sadə və yoxsul bir ailədə doğulmuşdur. Atası Mirzə kişi oğlunun dərəkəli və həssas bir uşaq olduğunu çox tez hiss etmiş və onu oxutmağı qərara almışdı. Alı mollaxanada təhsil aldığı müddətdə bir an belə sazi, aşıqların cövlan etdiyi məclisləri unuda bilməmiş, gizli oxuduğu aşıq mahnıları, gözəl və məlahətli səsi haqqında el-oba, qohum-əqrəbə xəbərlər tutmuş və onların təşviqi ilə Mirzə kişi oğlunu Ağ Aşığa şeyird vermişdir. Hələ ilk günlərində şeyirdinin fitri istedadı malik olduğunu hiss edən Ağ Aşıq ona böyük həssaslıqla yanaşmış, az bir müddətdə Alıya bütün saz havalarını öyrədirək ona sənət yollarında müstəqil addımlar atmağı məsləhət

görmüşdür. Qüdrətli saz ustasının yanında keçən illər səmərəsiz qalmamış, Alının sədəsi tezliklə Qızılvingdən, Göyçənin hüdudlarından çox-çox uzaqlara yayılmışdır.

Aşıq Alının həyatı ilə bağlı olan məlumatlar təxminən yuxarıdakıları təkrarlayır. Məsələn, folklorşünas alim M.Həkimov yazır. "Tədqiqatçılar bu böyük saz-söz sənətinin 1800-1801-ci ildə Göyçə mahalının Qızılving kəndində yoxsul kəndli Mirzə kişinin kasıb komasında dünyaya göz açdığını, ailəyə sadiq gətirdiyini söyləyirlər".¹ Müsəl Həkimovun verdiyi bilgidən Aşıq Alının anasının adının Fatma, həyat yoldaşının adının Bəsti olduğu aydınlaşır.²

İ. İsgəndər də Aşıq Alını XIX əsrdə yetişmiş məşhur aşıklardan sayır: "O, təxminən, 1800-cü ildə Göyçə mahalının Qızılving kəndində dünyaya göz açmışdı. Onun atası Mirzə Kinçilikli məşğul olan kasıb bir kəndli imiş. Alı cavan vaxtlarından saza-söz marağı göstərmiş, aşıq olmaq üçün Göyçənin Kərkibəş kəndində yaşayan Ağ Aşığa bir neçə il şüyirdlik eləmiş və bu səniyyəti yiyələnmişdir. O da özündən sonrakı bir çox aşıklara müqəddəs saz sənətinin sirrini, incəliklərini öyrətməmiş, kamil sənətkar kimi püxtələşməsində mühüm rol oynamışdır. Məşhur Aşıq İ. İsgəndər də Aşıq Alının yetişdirdiyi şüyirdlərdəndir.³ V.Vəliyevin "Azərbaycan folkloru" kitabında qeyd etdiyi gör, Aşıq Alı Şəmkirli Aşıq Hüseynin müasiri olmusdur. O, 1801-ci ildə anadan olmuş, 1911-ci ildə vəfat etmişdir. Bundan başqa, Aşıq Alının 1894-cü ildən sonra kor yaşadığı göstərilir.⁴

Aşıq İ. İsgəndərə bağlı tədqiqatlarda onun ustası ilə deyişməsi əhvalatı müxtəlif variantlarda verilsə də, Aşıq Alı haqqında məhdud məlumatları bir qədər genişləndirir. Folklorşünas H.Əlizadənin yazdığına görə Aşıq İ. İsgəndər ustası Aşıq Alı ilə toy, nişan məclislərinə gedəndə bəzən onun dediklərinə qulaq asmaz, öz şeirlərini oxuyarmış. İ. İsgəndərin bu hərəkəti ustadının xoşuna gəlməzmiş, bu hərəkəti tərğitmək üçün ona nəsihətlər edərmiş. Bir gün yenə böyük bir toy məclisində ustadla şüyird arasında söz olur. Aşıq Alının sözü İ. İsgəndərə deyir. İ. İsgəndər acıqlanır. Ustası ilə deyişməyi qərara alır. Məclis iki tərəfə ayrılır: bir tərəf Aşıq Alını, o biri tərəf Aşıq İ. İsgəndəri müdafiə edir. Ustad-şüyird bir-birilə deyişir, aralarında çox hərbə-zorbalar, ustadnamələr, divanilər, tənislər və dodaqdeymələr deyilir. Nəhayət, İ. İsgəndər bədənən məşhur və indiyə qədər heç bir aşıq tərəfindən qabağı söylənməmiş, "A yağa-

¹ M.Həkimov. Aşıq Alının sazlı, sözlü dünyası (Anadan olmasının 180-ci ildönümü qarşısında). "Sovet Ermanistanı" qəz., 1981.

² Yenə orada.

³ Sazlı-sözlü Göyçə (Toplayamı, tərtib edən və ön sözün müəllifi İ. İsgəndər). B., 1999, s. 16.

⁴ V.Vəliyev. Azərbaycan folkloru. B., 1985, s.201.

yağa" rədifli təcnisini söyləyir. Aşıq Alı Aşıq Əlsgər cavab verə bilmir, məclisi buraxıb gedir. Bu hadisədən sonra Əlsgər ustadından ayrılır, özü müstəqil bir sənətkar olaraq aşıqlığa başlayır. Əlsgər ustadını bağlaması nəticəsində geniş kütlə arasında daha böyük şöhrət qazanır. Onun yanına yaxın-uzaq yerlərdən şüyüdlər gəlir.¹

Kitabın son nəşrində (1963-cü il nəşri nəzərdə tutulur - H.İ.) isə həmin həvalət aşağıdakı kimi verilmişdir: "Aşıq Alı Əlsgəri tam yetirib hazırladıqdan sonra bir toy məclisində onunla dəyişir, el icində hörmətini qaldırıb şöhrətəndirmək məqsədi ilə məğlub olmuş bir aşıq kimi öz sazını da ona təhvil vermək istəyir. Əlsgər isə onun bu keyirxah hərəkətilə razılaşmayaraq:

Bir şüyüdlə ki, ustadına kəm baxa,
Onun gözlərinə ağ damar, damar.

təcnisini deyir".²

Həvalətin hər iki variantı "Azərbaycan şifahi xalq ədəbiyyatı" dərsliklərində təkrarlanır.³ Başqa bir rəvayətdə isə Aşıq Alı ilə Əlsgər arasında üç gün dəyişmə getdiyindən danışılır. Bu dəyişmənin səbəbi Göycə mahalında aşıqların çoxalması idi.

Həqiqi aşıqları meydana çıxarmaq, aşıqlıq sənətindən xəbərdar olmayanlara birdəfəlik saz götürməyi icazə verməmək məqsədi ilə bir növ imtahan keçirilir. Aşıqları imtahan edən isə Aşıq Alı olur. Bütün aşıqlar imtahandan keçirilir, o məclisdə yalnız Əlsgər iştirak etmir. Aşıq Alıdan soruşurlar ki, siz şüyüdlərinizdən kim üstünlük verirsiniz? Aşıq Alı Əlsgərin adını çəkir. Əlsgəri məclisə dəvət edirlər. Ustad ilə şüyüdlə olduqca ehtiyatla, hörmətlə dəyişirlər. Onların dəyişməsi yalnız sənətkarlıq, şeir texnikasını bilmək yolu ilə gedir. Dəyişmənin qılınbındından istifadə olunmur, dini tapmacalar işlədilmir. Aşıq Alı "Görəydim" rədifli bir qoşma deyirsə, Əlsgər də həmin rədifli qoşma ilə ona cavab verir. Məclis qızıdır, şairlər coşur, qoşmadan gəraylıya, gəraylıdan mükəmməlsə və təcnisə keçirlər, bu zaman Əlsgər özü də bildiyindən vaxtilə Qurbani, sonra isə Abbas Tufarqanlı tərəfindən yaradılan, "Şərxata" adı ilə məşhur olan bir təcnis deyir. Aşıq Alı onun təcnisində cavab verə bilmir, öz sazını şüyüdlə verir və onun alnından öpür. Bundan sonra Əlsgərin şöhrəti bütün Azərbaycana yayılır.⁴

¹ Aşıq Əlsgər (Toplayanı H.Əlizadə). B., 1937, s.5-6; P.Əndiyev. Azərbaycan şifahi xalq ədəbiyyatı. B., 1981, s.213-214.

² P.Əndiyev. Göstərilən məsələ, s.214.

³ P.Əndiyev. Göstərilən məsələ. s.213-214; İ.Babayev, P.Əndiyev. Azərbaycan şifahi xalq ədəbiyyatı. B., 1970, s. 188-189.

⁴ V.Əliyev. Göstərilən məsələ, s.218.

Aşıq Alının hıyatı və aşıqlıq fəaliyyəti ilə bağlı məlumat verən bilən qaynaqlardan biri də folklorlaşmış şəkildə gəlib çatmış "Aşıq Alının Türkiyə səfəri"dir. Klassik məhəbbət dastanı tipi ilə "aşiq rəvayəti" arasında orta mövqedə dayanan və daha çox mətn strukturu, süjet və motivlər səviyyəsində birinciyə meyl edən (dastanda "buta motivi" iştirak etmir) bu dastan bioqrafik informasiya kontekstində aşiq haqqında yaddaşlarda saxlanan bilgilərlə səslişir.

İslində aşiq haqqında həmin dastanda, həmin də hafizlərdə qorunmuş məlumatın hər ikisi eyni bir "mənbə"dən - aşiq ənənəsində yaşayan, ustad-şeyird şüarlarında ötürülən ümumi yaddaş fondundan qaynaqlanır. Çünki konkret tarixi şəxsiyyəti tərtib etmənin folklor əsəri həmin şəxs tərəfindən yaradıla bilməz; ona görə də dastanın Alının şeyirdəri tərəfindən yaradıldığına ehtimal etmək olar. Belə halda dastanın "aşiq bioqrafiyası" etibarlı mənbə sayıla bilər. Həmin də nəzərdə qəçirməyə ki, Göyç aşiq mühitinin spesifik cəhətlərindən biri də dəqiq və aydın sənət şüarının mövcudluğudur.

Göyçnin ustad aşığı Aşıq Hacıdan yazıya alınmış "Aşıq Alının Türkiyə səfəri" dastanını folklor örtüyündən çıxarsaq, onda mətn informasiyasının qısa məzmunu aşağıdakı kimi olacaq: Aşıq Alı Göyç mahalının Qızılving kəndində yoxsul Mirzə (Göyç dialektində "İmirzə") kişinin oğludur. Həmin mahalın Çamurlu (Göyç dialektində "Camırlı") kəndində Niftalı adlı varlı bir kişinin Bəsti adlı qızı ilə evlənmək istəyir. Lakin xeyir işin reallaşması üçün lazım olan "zəruri minimum" səviyyəsində maliyyə vəsaiti olmadığından məşğul olduğu sənətdən (aşıqlıqdan) istifadə etməklə pul qazanmaq məcburiyyətində qalır. Bundan ötrü o, Naxçıvana və oradan da Türkiyəyə gedir. Müxtəlif çətinliklərlə üzləşir, dənə, nəhayət, tələb olunan dan artıq vəsaitlə də təmin oluna nail olur, vətəninə qayıdır və sevgilisinə qovuşur.¹

Dastanın mətn strukturu, səfir-sınaq-uğur modelində reallaşır. "Pul-para qazanmaq motivi"nin polisemantik funksiyalarının təhlilini dərinləşdirmədən qeyd edim ki, bu motiv geniş mənada sənətkar subyekti və mühit münasibətlərinin çeşidli spesifik əlamətlərini aydınlaşdırır.

Buradan məlum olur ki: 1) Aşıq Alının ailəsi yoxsuldur; 2) Azərbaycan əhalisi yoxsuldur, çünki pul qazanmaq üçün El Osmana (deyiləndə Alosmana, Türkiyəyə) getmək lazımdır; Azərbaycanın müstəmləkə şəraitində yaşaması əhalini müflisləşdirir. Ən başlıcası isə bu motiv aşiq sənətinin "sənətçilik mərhələsini" işarələyir; yəni aşiqin fəaliyyət sferası məclislərdə gedərkən pul-para qazanmaqla məhdudlaşır.

Bu sosial kontekstə işgü r haqqında rəvayətlərdə də qabarıq şəkildə təzahür edir. Qeyd olunan motivin informasiya ehtiyatından o da məlum olur ki,

¹ Azərbaycan folkloru antologiyası, III KİTAB. Göyç folkloru (Toplayanı, tərtib edəni və ön sözün müəllifi H.İsmayılov). B., 2000, s.446-480.

aşıq rıvayətində dastanlaşmağa doğru gedən bu mətnin formalaşma mərhələsi də Azərbaycanın müstəmləkə olduğu dövr (1828-1918) təsadüf edir. Ustad fenomeninin "mifləşdirilməsi", folklorlaşdırılması ustada dəb-ərkan təlimi ilə işləyən Göyçüli şairin (məsələn, Əlsgörin) minnətdarlığının ifadəsi kimi də reallaşa bilərdi.

Dastana "sənətçi-aşıq"ın mətn faktı prizmasından baxıldıqda, "buta motivi"nin iştirak etməməsinin səbəbi də aydın şəkildə görünür. Çünki aşığın sənətçi çevrilməsi funksiya səviyyəsində sakral missiyanın profanlaşması ilə müşayiət olunaraq haqq aşıqlığından keyfiyyətli fərqli bir hadisə idi. Mətnin süjetin invariant sxemi saxlansa da, hadisəvi informasiyanın sosiallaşması müşahidə olunur.

Dastanda təhkiyəçi subyektinin təhlili bəzi məqamlara aydınlıq gətirir. Belə ki, dastan nəinki şəkildə üç ustadnamə (Aşıq Musa, Aşıq Əlsgör, Qul Allahqulu) ilə başlanır və duvaqqapma ilə bitir. Ustadnamələrdən sonra ifadə aşıq "bəli, mənəm zizdərim, sizə hardan xəbər verim, Göyçü mahalının Qızılving kəndindən. Kimdən, Aşıq Alıdan"¹ məlumatını bildirəndən sonra, təhkiyəçi kimi Aşıq Alının özü çıxış edir: "Cavan vaxtında orda-burda söhbət eliyirdilər ki, Aşıx Alı gələcək də gözəl sənətkar olajax. Allah heş kimi kasıv elməsin. O zamannar elə kasıvıydı ki, oğru içəri girsəydi, bircə süpürgədən başqa əlinə bir şey keçməzdi. O vaxtın pulu bir abbasım varıydı. Kəndin içini çıxdım ki, mal öldürüb alışma eliyiflər. İki gırvəngi ət aldım. Gətirdim evə, dedim doğradı, anam tökdü qazana, qoydu ocağın üstünə. Kasıvın evində yemək olanda ev gültür, eşik gültür. Öydə bir ala pişiyimiz varıydı. O da sevindiyyəndən tufara hoppanıf, yerə düşdü. Dəmənin anamın söhbəti də bir-birini yaman xoş gəlirdi".²

Təhkiyə Aşıq Alının dilində verilir və "ana, mənəm coravımı, ayağımın məstini gətir. Sazımı götürüm, gedim. Mən də öz payımı düzəldim gətirim" mürəkkəb sintaktik bütövündə (MSB) tamamlanır.³ Və beləliklə, mütəmadi olaraq Alı dastana təhkiyəçi kimi daxil edilir: "Düzü, qorxuf çəkinsəm də, yolumnan dönmədim. Bir azdan at məni endirdi həmin kəndə".⁴ Təhkiyə səviyyəsində baş verən intensiv dəyişmələr bir tərəfdən türk epik nəznində (məsələn, "Dədə Qorqud soylamış" və "Ozan aydır" ifadələrinə diqqət et), digər tərəfdən isə əhvalat və rıvayətin, hadisə və süjetin, tarixi faktın və folklorun kontaminasiyasından qaynaqlanır.

¹ Yenə orada, s.448.

² Yenə orada, s.448.

³ Yenə orada, s.450.

⁴ Yenə orada, s.451.

Görünür, dastanın mətn substratı oxşar hadisədən, real həvalətdən yaranıb. Aşıq Durxan, Aşıq Yığval, Əsmər xanım, qalyan-qorçu Əsəd, Mehdixan, Zilan qaçaqları, fraqmental şəkildə keçən Xudaverdi, Mustafa və s. adların konkret şəxsiyyətləri nəzərdə tutub-tutmadığını dəqiq söyləmək çətindir.

Təbii ki, dastan informasiyasının bütün elementləri folklor qəlibində çıxış etdiyindən onun real tarix kimi anlaşılması doğru deyil. Amma bununla yanaşı, burada tarixin də "payı" yox deyildir. Dastanda Aşıq Alının dilindən söylənən şeirlər eksperimental etibarlı sufi mahiyyətlidir:

Aşıq Alı tənəkküldü pirin,
Sığınmışam o Kərrari-Kərim.

Mərifətdən kamal alan, ay aşıq,
Şəriəti nəynən elərsən aşkar?

Şahlar şahı, özün yetiş haraya,
Düşən bu günümde ayaq almasın və s.

Deyişmə şəhərlərində İslamdan, Qurandan, Təriqətdən (Ələvi təriqəti, çünki "Kərrari-Kərim" Həzrət Əlinin adlarındandır) geniş şəkildə istifadə olunur.

Dastanda adı keçən yer adlarının Göyçə aşığılarının fəaliyyət sferası çərçivəsində olduğunu söyləmək mümkündür. Təbii ki, bu çevrənin mərkəzində aşığın doğma yurdu ulu Göyçə dayanır:

Camalın şövqündən dilim oldu tənə,
Çayda balıq olar, deryada nəhəng,
Mahalım Göyçədi, kəndim Qızılavəng,
Aşıq Alı birdi, bir-bir gərək.

Və ya:
Zərzivil, Xan Keyti, Daşkənt baxarı,
Ağ sürülər Sarı yaldan yuxarı.
Gözəl seyr edərdə o yaylaqları,
Yaylaq, bizim yaylaqlara bənzərsən.

Deyər Aşıq Alı das Gözəldər,
Şəqayiq-çiçəklili xoş Gözəldər.
Əyric, Verst dağı, Baş Gözəldər,
Oylaq, bizim oylaqlara bənzərsən.

Və yaxud:

Aşıq Alı insanata sirridi,
Tozun qalxıb İrəvanı bürüdü,

Axşam üstü bir tərfin yeridi,
Basdın Axuranı, pir Ağrı dağı.

Aşıq Alı haqqında folklor məlumatının saxlandığı "Aşıx Alının Türkiyə səfəri" dastanı ustad sənətkarın həyatından fraqmental bəhs etsə də, sənət dünyası haqqında geniş təsvir yaratdı. Alının dastandakı aşıq obrazı haqq aşıqdır. Bu, toy səhnəsində, xüsusilə aydın şəkilə müşahidə olunur. O, sufi aşıqdır, əlvi təriqətinin mənsəbidir. Amma onun təriqətdəki yeri dəqiq bilinmir.

"Böyük bir ədəbi irs qoyub gedən Aşıq Alı vaxtında axtarılıb tədqiq olunmadığından külliyyatı it-bata düşmüş, şeirlərinin çoxu təhrif olunmuş, bəzən də başqalarının adına getmişdir. Təsəffüf deyil ki, Alı irsinin ilkin üz tutanlardan Hüseyn Əliyev lizad 30-cu illərdə çap etdirdiyi "Aşıqlar" kitabında Göyçli Aşıq Alının yaradıcılığından çox az nümunələr qaldığına təsəffüf nirdi".¹

Aşıq Alı irsinin öyrənilməsində Hüseyn Arifin ciddi səyləri olub. Xüsusilə, "Aşıq Alını axtarıram" məqaləsində sonra bu sahədə dönüş yaranıb. Hüseyn Arifin axtarışları nəticəsində böyük sənətkarın hafizələrində yaşayan 54 şeiri yazıya alındı və 1975-ci ildə "Aşıq Alı" adlı kitabçada nəşr olundu.² Bu nümunələr bir daha çeşidlənərək aşığın 180 illik yubileyi ərəfəsində çapa hazırlandı və 1982-ci ildə yenidən nəşr olundu. Kitabın uğurlu cəhəti kimi tələsinin nəşri xüsusi qeyd olunur.

Aşıq Alının öyrənilməsində onun ustası Ağ Aşığın həyatı və fəaliyyətini araşdıran tədqiqatların da mühüm rolu vardır. Belə ki, Şamilov Kosacanlı (Şürur) Ağ Aşıqla, Kərbəşli Ağ Aşığı bir-birindən ayırmaqla Aşıq Alının ustası haqqında məsələyi aydınlığa gətirmişdir.³

Ağ Aşığın nəvəsi Allahverdinin söyləməsinə görə, şeyirdəri içrisində ən çox sevdiyi və məclislər özünü apardığı Aşıq Alı imiş. Aşıq Alı olduqca həyalı, az danışan, ustad yolu gözləyən istedadlı şeyirdəmiş. Ağ Aşığın "Koroğlu", "Misri", "Bozğu" havacatlarına ancaq Aşıq Alı qabaq oxuyarmış.⁴

Qeyd edim ki, Alı irsinin toplanmasında, müəyyənləşdirilməsində ciddi problemlər vardır. Bu, bir tərəfdən obyektiv olaraq zaman baxımından söz yaddaşının hafizələrində silinməsi, söz ehtiyatı daşıyan folklor subyektlərinin (informatorların) azalması və sənət nümunələrinin müəllif subyektinin müəyyənləşdirilməsindəki çətinliklərə bağlıdır, digər tərəfdən subyektiv faktorla şüurlənən şəxsi maraq çərçivəsində reallaşan süni mətn tərtibi, mətn saxtalaşdırılması və qondarma "sənət nümunələri"nin nəşri ilə əlaqədardır.

¹ T.Göyçli. Göstərilən səhifə, s.38

² Aşıq Alı. Tərtib edən H.Hüseynzadə. B., 1975.

³ Şamilov. Aşıq Alının ustası kimdir? "Sovet Naxçıvanı" qəz., 27 aprel 1983; Yen onun. Bir daha Ağ Aşıq haqqında. "Oğuz eli" qəz., 14 yanvar 1993.

⁴ Ustad aşıqlar. Tərtib edənlər: P.Əliyev, M.Həkimov, N.Məmmədova. B., 1983, s.51.

Aşıq Alı şıxsiyyəti və sənət irsi haqqında saxta məlumat daşıyan kitabların nəşri AMEA Ədəbiyyat İnstitutunda keçirilən xüsusi müzakirənin mövzusu olmuş, sözügedən kitabın ədəbiyyat kataloqundan çıxarılması ilə bağlı qərar qəbul olunmuşdur.

Qeyd edim ki, folklor mətni, o sıradan aşıq şeiri semantik strukturun alt qatında türk dünya modelinin üfqi və şaquli strukturunu işarələyir. Türk düşüncəsinin modelləşdirici sistemi ilə işləyən spesifik sxemdə reallaşır. Bundan başqa, aşıq şeirinin ənənədə sabitləşmiş leksik fondu və metaforik sisteminin mümkün çərçivəsi mövcuddur. Ona görə də təbii və süni folklor mətninin müyyənləşdirilməsi tamamilə mümkündür. Alının adına yazılan saxta mətnlər isə o dərəcədə səviyyəsiz düzəldilib ki, ümumiyyətlə və hər hansı şəkildə təhlil obyektinə olmağa layiq deyil. Çünki o şeirlərdə nə türk ruhu, nə Alı nəfəsi duyulur, nə də onlar Göyçü poeziyasına xas olan poetik nümunələrə səsləşən bilməyən çox yöndəmsiz cızma-qaralardan başqa bir şey deyil.

Aşıq Alının ədəbi irsi məhdud kəmiyyətdə gəlib çatıb. Amma bununla belə, Alının poeziyası təbiiliyi, dilin, fikrin və sənətin imkanlarının sadə formullarda çox mükəmməl şəkildə təzahür etdiyi möhtəşəm sənət faktıdır. Aşıq şeirinin bəzi şekillərinin də Aşıq Alı tərəfindən yaradıldığı ehtimal olunur.

Aşıq Alı eyni zamanda musiqi yaradıcılığı və bəstəkar fəaliyyəti ilə də geniş şöhrət qazanıb. Onun yaratdığı saz havalarına "Göyçü şirili", "Göyçü gülü", "Ağır şirili", "Göyçü qaytağı", "Qəhrəmanı", "El bayatısı" ("Köç bayatı"), "Gülənər" aid edilir.¹

Aşıq Alı "Koroğlu aşığı" kimi məşhur olmuş, "Koroğlu"nun klassik ifa tərzinin də öndən qalması ehtimal olunur.

Aşıq Alının ədəbi irsinin sağ qalmış nümunələrinin nəşr olunduğu etibarlı mənbələrdən biri İ. Ə. Səğrin tərtib etdiyi "Sazlı-sözlü Göyçü" kitabıdır. Kitabda Aşıq Alının "Ağrı dağı", "Bənizlərsən", "Bu gün", "Dedi", "Dolandır", "Düşür", "Düzü bilməz", "İstər könlüm", "Keçdi", "Qızların", "Qoca dünya çoxun yola salıbdı", "Nə qaldı", "Oldu getdi", "Özgələrdən bizə xata yetişməz" qoşmaları, "Ay ağ almasın", "Dalı dayansın", "Başa-baş", "Dal dala" təcnisləri, "Gözle, gözle sən", "Qırmızı", "Verir" divaniləri təqdim edilib.²

Azərbaycan şifahi xalq ədəbiyyatını araşdıran tədqiqatçılar bu və ya başqa şəkildə Aşıq Alı irsinə müraciət ediblər. H. Ə. lizadə, H. Arif, M. Həkimov, Q. Namazov, V. Vəliyev, E. Məmmədli və b. Aşıq Alının sənət dünyasından qismən də olsa bəhs ediblər.³

¹ M. Həkimov. Azərbaycan aşıq ədəbiyyatı. B., 1983.

² Sazlı-sözlü Göyçü. B., 1999, s.16-27.

³ H. Hüseynzadə. Aşıq Alını axtarıram. "Elm və həyat" jurn., № 2, 1968; Q. Namazov. Azərbaycan aşıq sənəti. B., 1984; E. Məmmədli. Təcnis sənətkarlığı. B., 1988 və b.

Təbii ki, Alı poeziyasından yaddaşlarda saxlanan bu tipli nümunələr məhdud sayda deyildir. Amma onların toplanması, yazıya alınması və həm də məhz həmin sənətkara mənsubluğunu təyin edən poetik-üslubi elementlərin aşkarlanması ilə məntənin müəllif subyektinin müəyyənləşdirilməsi üçün ciddi folklorşünas fəaliyyəti lazımdır.

Nəşr olunmuş mətnlərdə və fragmental da olsa Aşıq Alıdan bəhs edən araşdırmalarda mətn faktının müxtəlif səviyyəli qüsurluluğu nəzərə çarpır. Göyç dialektində Göyç folklor mühitinə yaxından bələd olanlar yüksək təşəkküllü Göyç aşıq poeziyasının ümumi şəkilində olsa da, səciyyəvi cəhətlərini müşahidə edə bilirlər. Məsələn, Aşıq Alının adına tərtib olunmuş saxta mətnləri göyçli alimlər də, sənətçilər də birmənalı şəkildə rədd etdilər. Çünki Azərbaycan şeir sənətinin Göyçdə zəngin olduğunu, tarixən formalaşmış kifayət qədər mükəmməl vədəbi mühiti və məktəbi mövcuddur.

Bu mühitin nümayəndələri Turanı da, İrəni də sənət səviyyəsində fəth edib:

Nə qədər dolandım Turan elini,
Yenə öz torpağım yadıma düşdü.
Sarıları yaylağı, Göyç mahalı,
Öz gözəl oylağım yadıma düşdü,

deyən Aşıq Alı sənət və estetik mücadilənin global məkan çevrəsində Göyçnin mərkəzdə dayandığına da işarə vurur. Göyç Azərbaycan türkcəsinin ən saf və ən təmiz poetik maksimumunun reallaşdığı sənət mühiti kimi seçildiyindən bu mühitin aşığına, el şairinə və ümumiyyətlə, sənət və ictimaiyyət adamına hər hansı qeyri-mükəmməllik, folklorun sınaq imtahanından "keçməmiş" örnəklər qəbul edilməzdir.

"Azərbaycan aşıqları və el şairləri" kitabında verilən örnəklər ("Yalan oldu", "Musa bəy" gəraylıları, "Gedirəm", "Qaldı", "Dolandırır", "Deyərsən", "Bənzərsən", "Getdi", "Görək", "Gedirəm", "Nə qaldı?", "Dedi", "Ağrı dağı", "Çatarmı?" qoşmaları, "Almasın" təcnisi) Aşıq Alının gerçək sənət dünyasını əks etdirir bilir. Həmin qaynağın verdiyi bilgiyə görə, Aşıq Alının qoşma, gəraylı, təcnis, mükəmməs, divanı və s. onlarca şeiri, "Aşıq Alı və əsmər", "Aşıq Alının Türkiyə səfəri" adlı iki dastanı vardır.¹

Aşıq Alının vədəbi irsi məhdud kəmiyyətdə gəlib çıtsa da, onun Azərbaycan aşıq sənətinin ən böyük nümayəndələrindən biri olması şübhəsizdir. O həm aşıq havalarını, həm də aşıq şerini zənginləşdirmiş xüsusi seçilən sənətkar kimi müşhurdur. Aşıq Alı şəxsiyyəti kimi kifayət qədər kamil

¹ Azərbaycan aşıqları və el şairləri. 2 cild. I cild. (Tərtib edni .Axundov). B., 1983.

insan, haqqı vü dalıti tıblıg edın ürfan sahibi (arif), sufi bir şair, qeyri-adi istedadlıdır. O, sözünü sınıtın çitın yollarında sınanmış, sazın, sözün vü fikrin elü mükəmməl sintezini yaratmışdır ki, bunu yalnız haqq vergisi ilə mükafatlanmış şıxsiyyetler tıqdim edü bilürdilür.

Ustad sınıtkar Aşıq Alının sınıt dünyasından yadigar qalan dıbbi nümunələr mıhdud kımıyyetü gılib çatsa da, forma vü mızmun mükəmməlliyyi baxımından kifayət qıdır dolğun informasiyalar vermükdür. Müxtəlif mıqsdırlı tırtib olunmuş saxta mıtnlər isü Göyçüdü formalaşmış yüksük tışkküllü musiqi vü poeziya ınınısinin mılum nümunələri ilə müqayisədə, mıtn strukturunda işarılınımiş türk poetik sisteminü uyğunsuzluqda, saflıgını vü saqlamlıgını mühafızkar şıkıldü qorumuş Azırbaycan türkcısının Göyçü dialektini ifadə etmülsindü vü başqa parametrlər vü kriteriyalar üzrü aşkarlanır. Aşıq Alı irsini öyrünün tıdqiqaçılar nızırdın qaçırmamalıdırlar ki, Aşıq Alının gılib çatmış gerçük sınıt nümunələrini H.Arifin toplayıb nısr etdiyi kiçik hıcmli kitabçadan ibarətdir; tıhlil mıhz bu mıtnlər üzrindü aparılmalıdır. Sonradan qeydü alınan mıtnlər isü Aşıq Alının vü onun birbaşə sınıt vü mınıvi varisi Dıddü ı lısgırin poeziyası, poetik nıfısi, ruhu vü dili ilə müqayisədə müyyınlışıdırilməlidir. Çünki Aşıq Alının ın böyük ısrı elü ı lısgırin özüdür.

Qeyd etdiyimiz bu tipli aspektlər ın yeni tıdqiqaatlarda belü müşahidü olunmur. Yeni elmi informasiya vermüyün bısit vü elmi-nızıri, xüsusilü kulturoloji baxımdan sınıt özıllikləri aşkarlaya bilmüyün tıdqiqaatlar tıqdim olunur.¹

Aşıq Alı gözəl şeirlrin, misilsiz saz havalarının yaradıcısı olan istedadlı sınıtkardır. Onun ızmtlı vü möhtışm poetik dühası insan gözılliyini, mınıvi harmoniya vü ahıngdarlıgı mükəmməl sınıt nümunəsindü tıqdim etmüklü bütövlükdü onun irsi ilə tanış hır kısdü yüksük emosional duyğular oyadır:

Süsınli, sünbüllü, tır bınövsüli,
Yaylaq, bizim yaylaqlara bınzırsın.
İçın ölmüz sının kövsür suyundan,
Bulaq, bizim bulaqlara bınzırsın.

ı yricü, Verst dağı, Xankird baxarı,
Ağ sürülür Sarıyaldan yuxarı.
Gözıllı seyr edür o oyaqları,
Oylaq, bizim oyaqlara bınzırsın.

¹ N.Cabiroğlu. Aşıq Alının lirikası. "Azırbaycan" jur., 2002, №3.

Aşıq Alı deyər, üç gözəl dər,
Çiçəkli, şaqaylı, xoş gözəl dər.
Yenicə, Verst dağı, Baş Gözəldər,
Üç dağ, bizim üç dağlara bənzərsən.

Təsvir etdiyi hər hansı bir hadisəni öz poetik nüfusunin odu ilə isindirən, onu sənətin heyətamiz dili ilə əks etdirən Aşıq Alı insan qəlbinə ülvə duyğular qucağında əsrarəngiz gözəlliklər aləminə aparır, onu yüksək estetik ideallar, nəcib hisslərlə zənginləşdirir. İnsan qəlbinin dərinliklərinə nüfuz etməyi bacaran, onun hissiyyatının, lirik duyğularının canlı poetik tablosunu yaratmağa qadir olan Aşıq Alı səmimi insan hisslərini böyük məharətlə qələmə alır. Bəşəri duyğuların təbii, real mənzərəsini yaradır:

Bir nişan istədim gül üzlü yardan,
Dirsəyin göstərdi: alısan, - dedi.
Dedim: ay qız, köcdüm, sənədən ol kədim,
Əlbəttə bir yadına salısan, - dedi.

Dedim: ay bəxtəvər, bu nə büsatdı?
Dedi: nəzər eylə, gör nə sifətdi.
Dedim: çeşmim yaşı yeri islatdı,
Verrəm dəsmalımı, silisən, - dedi.

Dedim: ay qız, qəlmənənd fətrə bağlaram,
Dedi: baxma, nişanını saxlaram.
Dedim: həsrətindən ilməni ağlaram,
Qorxma, yaxın vaxtda gülüşən, - dedi,

Dedim: ay qız, nə gözəldi şamama,
Dedi: dərmə, ömrün yetər tamama.
Dedim: ay qız, ol uzadım butama,
Özünü nüfuzdan salısan, - dedi.

Dedim: xəstələrin can dərmanısan,
Dedi: aşıqların kərdəm kanısan,
Dedim: ay qız, mənənim adım tanısan?
Əzəldən bilirəm, Alısan, - dedi.

Folklorşünas M.Həkimov "Aşıq Alının sazlı-sözlü dünyası" adlı yazısında ulu sənətkarın yaddaşlarda yaşayan fiziki portretini də təqdim edir: "Dərd sənətkarı şəxsən görənlərdən Mir Hüseyn baba, Adil baba, Məsim baba, Murad baba, Cahan nəni və başqaları söyləyirlər ki, Aşıq Alının boyu iki metrədən uca idi. Enlikürəkli, sarışın, qumral gözlü adam idi. Olduqca

məlahətli səsi vardı. Ən çox tənqis, divanı oxumağı sevirdi. Olduqca şirin ləfzi ilə dastan söyləmək qabiliyyətinə malik idi. Məclis aparanda, eldə-obada dərb-ərkanına söz ola bilməzdi. Yersiz danışmağı sevməzdi. Qocaların aşığa verdiyi bu şahidlik xasiyyətinəmələri onun poetik yaradıcılığında da çox aydınlıqla görünür".¹

M. Həkimovun yazdığına görə, Aşıq Alının öz dəsti-xətti ilə yazdığı üç kitab əlyazması şeirləri və ustası Ağ Aşıqdan yazdığı bir kitab əlyazması 1938-ci ilə kimi Kəlbəcərdə "Dilsuz və Xəzangül" dastanının müəllifi Aşıq Nəbinin şəxsi arxivində saxlanmışdır. Anlaşılmazlıq üzündən həmin nadir nüsxələr bir çox əlyazmaları kimi 1938-ci ildə yandırılmışdır. M.Həkimov onu da qeyd edir ki, "hazırda ləğv olunan şeirlər və aşığın sənəmələri, əsasən, Aşıq Alının qocalıq illərində həmsöhbətləri olan Aşıq Həmid, Aşıq Şirin və başqalarının o vaxt yazıya aldıkları əlyazmalardan götürülmüşdür".² Göyçə mahalını kəndbəkənd gəzməş folklorşünas, Aşıq Alının 20-dən çox şüyirdi olduğunu da yaşlı adamların yaddaşından yazıya köçürmüşdür. Onlardan Aşıq Ələsgər, Aşıq Mehdi, Aşıq Məhəmməd, Aşıq Hümmət, Aşıq Alşan, Aşıq Məhərrəmin adlarını çəkir. Adı keçən tədqiqatda göstərilir ki, Aşıq Alı böyük tənqis ustası kimi məşhur olduğundan ona el arasında "Tənqis Alı", "Loğman Alı", "Dədə Alı", "Şıx Alı" da deyilmişlər.³

Lakin tanınmış folklorşünas alimin bu qeydləri Alı ilə bağlı realıqları əks etdirmir. Bu məlumatlar Aliyə aid məlum və məşhur üzdnəraq cızma-qaraları sıırmaq istəyənlerin uydurmalarından qaynaqlanmaqdadır.

Öz şüyirdinin fitri istədada malik olduğunu duyan Ağ Aşıq ona böyük həssaslıqla yanaşmış, az bir müddətdə Aliyə bütün saz havalarını öyrədirək, ona sənət yollarında müstəqil addımlar atmağı rəva görmüşdür.

Qüdrətli saz ustasının yanında keçən illər səmərəsiz qalmır. Alının sədəsi tezliklə doğma Qızıləngdən keçib Göyçənin hüdudlarından çox-çox uzaqlara yayıldı. Doğma Göyçənin füsunkar gözəllikləri, sevin bir qəlbə alovlu çırpıntıları gənə aşığın könül rübabını dilə gətirən ilk poetik duyğulardır:

Bir nişan istədim gülüzlü yardan,
Dirsəyin göstərdi: alısan, - dedi.
Dedim: ay qız, köçdüm, sənənin ələkədim,
Ələt bir yadına salısan, - dedi.

Canlı xalq dilinin sərrast ifadələri ilə yığılmış bu misralarda biz coşqun bir poetik ülvyyətlə yanaşı, böyük məharətlə rəsm edilmiş səmimi bir məni -

¹ Xalqımızın deyimləri və duyumları (Toplayanı və tərtib edəni M.Həkimov). B., 1986, s.58-59.

² Yenə orada, s.59.

³ Yenə orada, s.60-62.

viyyat tablosu ilə qarşılaşır, hisslərin təmizliyini, onların sadə və izməli poetik ifadəsinə heyran qalır.

Sənətkarın yaradıcılığında ictimai motivlər getdikcə güclənmiş başlayır. O, cəmiyyətdə hökm sürən bərabərsizliyə qarşı öz etiraz səsinə ucaldan müdrik bir el sənətkarı kimi çıxış edir:

Ay ağalar, gəlin sizə söyləyim,
Yəqin bu dünyanı pul dolandırır.
Kəsilib məhbəbə, qalmayıb hörmət,
Dövlətli dalınca mal dolandırır.

Yoxsulluq Alının taleyini elə bir acı damğa vurmuşdu ki, el sənətkarı bunu ömrünün son gününü qədr unuda bilmədi. Bu hadisə böyük bir ürək ağrısı, qəlb yanğısı ilə onun yaradıcılığında, sazının tellərindən qopan həzin melodiyalarda yaşadı, sənətkar üçün bədi mövzuya çevrildi. Deyilnlər gör, öz nişanısına qovuşmaq üçün başlıq verə bilməyən Aşıq Alı qürbətli yollanmış, illər kəndərdə, obalarda qəlbənd vətənin həsrətini, gözlərində sevgilisinin canlı surətini məclislər aparmış, qazandığı hər qəpik-quruş onun arzuları üçün qol-qanad olmuşdur:

Nə qədr dolandım Turan elini,
Yenə öz torpağım yadıma düşdü.
Sarınır yaylağı, Göyçək mahalı,
Öz gözəl oylağım yadıma düşdü.

Gəlib xəyalımdan keçdi o çağlar;
Yay fəslə atlanıb gələnin qonaqlar.
O güllü-çiçəkli alıxan dağlar,
O Qiblə bulağım yadıma düşdü.

Qızıl dağı, Məcidinin oylağı,
Doğma yurdun doğma odu, ocağı.
Alının köksündə hicranın dağı,
O qaymaq dodağım yadıma düşdü.

Öz sevgilisinin iki illəyə gələcəyini söz verən Aşıq Alının həmin müddətdə qayıtması mümkün olmur. Qürbətdə həmyerlilərindən birini rast gələnin Aşıq Alı vədə verilən vaxtda gələ bilməyəcəyini sifariş etmiş, "Deyin" rədifli qoşmasını yazıb ona vermişdir ki, sevgilisinin, qohum-əqrəbasına çatdırsın. Lakin dərddəli aşığın:

Qasid, gedər olsan bizim ellərdə,
Bu naməni o canana deyin.

Qohum-qardaş, dost-müsaib olanlar,
Göz dikməsin başqa yana deyimən -

deyən Alosmandan doğma yurda, dövrün sıxıntılarında yana düşdüyü qürbət eldən xəbərlər göndərir. Yanıqlı sifariş və ürkək dağlayan fıryadı nə sevgilisinə, nə də qohum-qərəbasına çatdırılmadı. Bundan istifadə edən düşmənlər Aşıq Alının ölüməsi haqqında müxtəlif şayiələr uydurdular. Bu xəbərdən sonra ata-anası öz qızını, yəni Aşıq Alının sevgilisini zorla başqasına verərək getməyi məcbur eləmişdi. Lakin dastanda da təsvir edildiyi kimi, aşiq doğma vətəninə sevgilisinin toyunun başlandığı gün gəlib çatmış, hər şey arzuolunan sonluqla başa çatmışdır. Qeyd edim ki, məlumatların götürüldüyü "Aşıq Alının Türkiyə səfəri" dastanı bəzi mənbələrdə göstərildiyindən fərqli olaraq iki deyil, bir dastandır, "Aşıq Alı və Əsmər xanım" isə onun variantıdır.

Azərbaycan aşiq sənətinin və poeziyasının inkişafında əvəzsiz xidmətləri olmuş Aşıq Alının zəngin ədəbi irsi az öyrənilmiş, onun yaradıcılığının çox kiçik bir hissəsi nəşr olunmuşdur. Alının hələ nə qədər naməlum səfəri, könüllərdə, ürəklərdə yaşayan, lakin işıq üzü görməyən qoşmaları, təcnisləri, təsnifləri, bayatları, gəraylıları, ustadnamə və deyişmələri folklor araşdırıcılarının yolunu gözəlir.

GƏRAYLIAR

OLDU

Yar yanında günahkaram,
Doğru sözüm yalan oldu.
Yeriş etdi qəm lışkəri,
Könlüm şəri talan oldu.

Bax bu qaşa, bax bu göz,
Yandı bağrım döndü köz,
Keçən sözü çəkmə üz,
Keçən keçdi, olan oldu.

Aşıq Alı sən qurban,
Gəl eyləm bağrımı qan,
İldən uçdu tülək tərən,
Sar da kəlik alan oldu.

QOYNUNDA-QOYNUNDA

Ellər köçür, məskən salar
Dağlar qoynunda-qoynunda.
Ana, bala layla deyür,
Çağlar qoynunda-qoynunda.

Yaradanmı qərar qoyub?
Bağrımın başını oyub?
Çoxlarımı ağlar qoyub
Dağlar qoynunda-qoynunda.

Alı deyür barlı bağlar;
Yarım görçək yanar, ağlar.
Sini sini çarpaz dağlar,
Saxlar qoynunda-qoynunda.

UZAQ YOLLARA-YOLLARA

Badi-səba, ərəzim budur,
Dəymə tellər-tellər.
Seyraqub gözü tutulub,
Düşün ərə-ərə.

Qarşıdakı sarı laçın,
Fələk qoymur qəddim açım.
Gəl səni götürüm, qaçım
Bizim ərə-ərə.

Alı deyər bir gül əkdim,
Gülün çox cəfasın çəkdim.
Qürbət eldə gözüm dikdim
Uzaq yollara-yollara.

OLMUR

Bizim elin gözəlinin
Camalından doymaq olmur.
Boy-buxunu can alandı,
Ləbləri tək qaymaq olmur.

Yədi budaq bar əlindən,
Dağ zınhardı qar əlindən,
Eşq bədəsin yar əlindən
Alsın, yerə qoymaq olmur.

Bir söz dedim yada, qandı.
Bu məkanda qada-qandı,
Sevmək nədi? - Qadağandı;
El-obaya yaymaq olmur.

Aralıyam sirdaşımdan,
Həbibimdi ilk yaşımdan,

Səxa süzür göz-qaşından,
Qeyrisin uymaq olmur.

Bir əlif yaz, qoy məddini,
Dağıtsan qəmin səddini,
Alı aşdı dərd həddini,
Sana çəkib saymaq olmur.

DAĞLAR QOYNUNDA-QOYNUNDA

Tənha qaldı nazlı yarım,
Dağlar qoynunda-qoynunda.
Cüt şamama peymanını,
Bağlar qoynunda-qoynunda.

Peşkəş olmaz nar gələn,
Meyvə qalmaz qar gələn.
Amanatı yar gələn
Saxlar qoynunda-qoynunda.

El yox bizim ellər kimi,
Sadiq siyah tellər kimi,
Yarsız sular-sellər kimi,
Çağlar qoynunda-qoynunda.

Alını yarı şad eylər,
Bir kəs birini ad eylər,
Bülbül gülsüz fəryad eylər,
Bağlar qoynunda-qoynunda.

YALVARA-YALVARA

Yad olanda yar peymana,
Qaldım yalvara-yalvara.
Keçən günü xəyalına
Saldım yalvara-yalvara.

Sonaları gölə çəkdim,
Cananımı dilə çəkdim,
Telli sazı zilə çəkdim,
Çaldım yalvara-yalvara.

Bə yaz sən, şəhla gözü,
Görən kimsə çətin dözü.
Alı deyər bir "hə" sözü
Aldım yalvara-yalvara.

DÜŞÜBDÜ

Nədən belə, nazlı yarım,
Dərd ucalıb, dəm düşübdü.
Nalan oldun nədən belə,
Yanağına nəm düşübdü.

Şəhla gözün fənr edim,
Sənə qəlbin yanar edim,
Gətir candan kənər edim,
Can evinə qəm düşübdü.

Gəl baxma Alı oynuna,
Bir əlim salım boynuna,
Birini də al qoynuna,
Ləb, ləb üstə kəm düşübdü.

Tİ BRİZ GÖZİ Lİ

Bir mişginab, bir mavıra,
Gördüm Tıbriz gözü lini.
Qıya baxdı aldı canım,
Qoydu eşqin tım lini.

Qımzısi cismimi yarıır,
Gedndı ruhum aparır,
Duranda qılbim qoparır,
Baxanda bağrım dı lini.

Xızan olmaz o tır lıçk,
Boyu bıstı, üzü göyçk.
Görüb cünun oldum gerçk
Dil-dodağı mız lini.

Şınin qısir yaparam,
Nı qüssı, nı qım taparam.
Fırhad olub dağ çaparam,
Gır ola anam gı lini.

Od qaladı can içindı,
Dedi: Alı, yan içindı,
Qafil gördüm dan içindı,
Deyımmıdim demı lini.

ÖLÜR M

ı lac eyı dırdım, gıl,
Mahi-tabanım, ölür m.
Sinı sıdıf, lıbi sısı,
Şkır zabanım ölür m.

ı hvalımın al xıbrin –
Ahım ümman, dırdım dırin.
Cahanda yox bırabırin,
Bilsin cahanım ölür m.

Alının çeşmi-çırağı,
Türk etmir qəlbim fərağı,
Təbiblərdən al sorağı,
Qönçə dahanım, ölürəm.

OLDU

Cəfa çəkdim yar yolunda,
Heyif, eşqim həddər oldu.
Yar firqəti üzdü canım,
Ömrüm ah-vay, həddər oldu.

Cəhd eylədi bir neçələr,
Ömrüm hicran seçələr.
Yol verməyin dar küçələr,
Yar atlanıb gedər oldu.

Cüda düşər, keçər dağlar,
Gülsüz qalar bizim bağlar.
Alı tənha qalar, ağlar,
Dərdim dağlar qəddər oldu.

EYLƏ SİN

Peymanında qalan yarı,
Xaliq müdam var eyləsin.
Baxt ulduzu şöhlənsin,
Haqqı ona yar eyləsin.

Dağ, dağ olmaz, qarsız ola,
Bağ, bağ olmaz, barsız ola.
Bir gözəl ki, arsız ola,
Dövrən onu xar eyləsin.

Zənnən bəddisərin,
Məzarın qazdır dərin;
Qoyma Alının sərin,
Bu dünyanı dar eyləsin.

SƏN

Leylə-nəhar fərağından,
Yetmir nələmə bəyən, sən?
Ərz etməyi pünhan sözüm
İmkanım yox deyən sən.

Elimin tərlən tavarı,
Ömrümün ilkin nubarı,
Qoyma qala intizarı,
Sənə yad kimsəyi sən.

Səmanın ayaz sabahı,
Sevən qəlbin yox günahı, -
Olsan Alı səcdəgahı –
Xanməd başəyi sən.

OLDU

Dəhşət cəfa ləlinə,
Əlif qəddim kaman oldu.
Əhdə bəvəfa ləlinə,
Hər gün haray, aman oldu.

Şah başında tac yaşadı,
Rəncbər kədi, ac yaşadı;
Xoş söz möhtac yaşadı,
Nə insaf, nə iman oldu.

Alı sözün dedi üz,
Kül üfürdü dövrən göz.
Fəlak sitmə etdi biz,
Həvalımız yaman oldu.

DÖVRAN

Eli-elə saldı yadlar,
Matəm oldu elə dövrən.
Uydu ağıldan kasadlar,
Düşdü fitnə-felə dövrən.

Arif olan, qəmin artdı,
Piran imdaddan kasaddı,
Nə dövrəndi, nə həyatdı,
Viran qalsın belə dövrən.

Molla, mömün olub ası,
Qur mərkə, saxla yası.
Cövlan, ötən qəm dəryası,
Qafil düşdü selə dövrən.

Güllə atır hər bir naşı,
Oldu qəlbim qəm yoldaşı.
Qopur fəryad addımbaşı,
Dönüb siyah telə dövrən.

Alı zəlil, yox hünəri,
Nə fitnədi - var xəbəri.
Qəm-qüssəyi dözmür səri,
Necə etsin elə dövrən?!

BİRİSİN

Biri nanu-nəm kə tapmaz,
Gəzər qaymaq, bal birisin.
Gah növrəsti növrəst tapar,
Gah da tapar çal birisin.

Tuş olanda qəli kəm,
Bil, düşərsən dərdi-qəm;
Özünü zinhar elem,
Boşa onu, al birisin.

Bir yaxşını yaman tapdı,
Bir nadanı qanan tapdı,
Bir qananı cavan tapdı, -
Tapdı həli-hal birisin.

Biri yedi, giryan gəzdi,
Biri tapmaz, hər yan gəzdi,
Biri daim üryan gəzdi,
Qucar tirmə-şal birisin.

Birini mürvət ucaltdı,
Birini qeyrət ucaltdı,
Birini sənət ucaltdı,
Xoşhal etdi mal birisin.

Şadnak gördüm, sonu vaydı,
Ömür gördüm, qışı yaydı,
Gözəl gördüm, hüsnü zaydı,
Gördüm mah-camal birisin.

Aşıq Alı belə yazdı:
Şan-şöhrəti telli sazdı.
Bir rəqib çox, yüz dost azdı,
Demə gözdən sal birisin.

QAZANAR

Cəm eyləyib xəsis malı,
Bəhrəsini yad qazanar.
Aqibətdən deyil halı,
Yeməz, içməz, şad qazanar.

Dövrən keçsə boran, qarda,
Səxa əhli qalmaz darda.
İnsafsızı görmə varda,
Hörmət əhli ad qazanır.

Dağlar bəlli vüqarından,
Alı qəlbə qubarından,
Ehsan eylər öz varından,
Dəhanında dad qazanar.

ELLƏ RDİ

Dolananda yad diyarı,
Müdam soracağım ellərdi.
Qəmli qəlbim novbahardı,
Qürurlu dağım ellərdi.

Gül dərdim, gül bənd oldum,
Bir tuti dil bənd oldum,
Gəşt etdim, el bənd oldum,
Eşqim, marağım ellərdi.

Bu Alıyla qada yeti,
Cəm olarlar - səda yeti.
İgidləri dada yeti,
Zəğli yarağım ellərdi.

QOŞMALAR

SÖZ OLDU

Fəlk mən cövr eylədi dünyada,
Yaxşı günüm yaman gündən az oldu.
Bəydən nəmər aldım, ağadan nam,
Müxtəsəri, qazandığım bez oldu.

Mən xabi-qəflətdə yatıb qalmadım,
Nakəs adamlarla ülfət qılmadım.
Mülk, vara, zərri tamah salmadım,
Çox gördüm zər-ziba bir gün toz oldu.

Cavanlığım qeyb çıxdı limdən,
Həlqə oldu gündən-günə belimdən.
Yaxın, uzaq incimdi dilimdən,
Şükür həqq, məllim düz oldu.

Bir mürğ tək leylü -nəhar hey uçdum,
Bilənlərdən bilmədiyim soruşdum.
Müxənnətlə, bimürvətlə vuruşdum,
Nakəslərin dərdi artıb yüz oldu.

Gəlib gedir yaxşılar da, yaman da,
Qu tükündə, saman üstə yatan da.
Aşiq Alı, nə qazandın cahanda?..
Səndən qalan qatar-qatar söz oldu.

BU GÜN

Dörs alanlar gəlib məndən dörs alsın,
Sinəmin dəftərin açıram bu gün.
Bir quş idim, dayanmışdım yuvada,
Dövr edib havada uçuram bu gün.

Necə oldu atam, necə oldu anam?
Dağıldı hasarım, pozuldu binam.
Yükünibdir qəfil, qatır, barxanam,
Bu yurddan o yurda köçürəm bu gün.

Aşıq Alı mindi şücrənin atı,
Oxundu üzümün cəlbaratı.
Qıldan çox nazikdir, qılıncdan iti,
Sırat körpüsünün keçirəm bu gün.

NƏ QALDI

Gəşt eylədim, bu dünyanı dolandım,
Əllini aşardım, yüz nə qaldı?
Ayaq getdi, əl gətirdi, diş yedi,
Baxmaqdan savayı göz nə qaldı?

Ölüm haqdı, çıxmaq olmaz əmirdən,
İpək tora halqa salma dəmirdən;
Aydır, gündür gəlib gedir ömürdən,
Tələsirik, görən yazı nə qaldı?

Lənət gəlsin pis arvadın pirinə,
Cəhd eylər ki, ərin sala dərinə.
Yetən söyər mazarratın goruna,
İrhmət yaxşıya, pis nə qaldı?

Bilmək olmaz təqdir yazan yazım,
Biri elmin arar, biri nazımı.

Bilmirəm  mr m n çoxu-azını,
Doxsana yetmi m, y z  n  qaldı?

E iy   ıxıram, hava m       du,
G zdiyim oyulaqlar yadıma d    ;
Bir gün deyəcəklər Alı da k    ,
Sındı telli sazi, t z n  qaldı?

GETD 

Ay h zarat, gəlin sizə s yl yim,
Axdı eynim ya ı çay oldu getdi.
N  a a, n  n k r, n  b y, n  paşa,
Hamsı bir-birin  tay oldu getdi.

Kimi ay qabağa cı a tel d z r,
Kimi  a  altından g z rin s z r.
Kimi yeyib,   ib, sallanıb g z r,
Kiminin axını vay oldu getdi.

A ı  Alı, dərdi canda saxlaram,
Bağrım ba ın  alın-çarpaz dağlaram,
Gecə-gündüz nal  çəkib ağlaram,
Hayıf, g z rim  zay oldu getdi.

D    R

  rz yin yaylağı, Gözəl oyula ı,
Bir zaman yadıma Ba dıbel d   r.
Ovqanın yaylağı, Şahmar bulağı,
A manqal, Mıxt k n, Alagöl d   r.

Yaxşı olar bu da ların havası,
Yaylama a gəlir g z ll r xası.
Z rzibil, Da k rp , Gəlin qayası,
 stisudan bəri bizim el d   r.

Ləli-gövhər bu dağların tayıdı,
Xublar gəlib orda yaylar, qayıdı.
Bərkimin, Ağrının, Arpa çayıdı,
Bir zaman ellər gəlhaglı düşür.

Zülm əlində köçürdülər binəyi.
Tik pilləkəndir köçün ileyi.
Qaraxal, Ağ manqal, Dəniz Güneyi
Qalxıb qonar ellər, Cada yol düşür.

Alı söylər yarın qaşı gözündən,
Dindirəndür tökülər sözündən,
Uçdu könlüm quşu dağlar gəzində,
Ay qabaq üstündən siyah tel düşür.

İÇ C K

Qoca dünya çoxun yola salıbdı,
Köçən köçüb, köçməyənələr köççək.
Qafil, içmə bu gün cəlşərabın,
İçən içib, içməyənələr iççək.

Necoldu var üçün qanlar tökənlər?
Əziz canın al qumaşa bükənlər,
Unutmasın şərmi-xəta kənlər,
Biçən biçib, biçməyənələr biççək.

Yazıq Alı, nə tez düşdün həvəsə,
Sərraf olan seçər qızılı misdə,
Arif olan kəsər, yaxşını pisdən
Seçən seçib, seçməyənələr seççək.

BİLMƏ Z

Çoxu aşığığa iqdam eylədi,
Ə lində çaldığı saz ola bilməz.
İstəyir ki, matahım xırd edə,
Hərifi dəhanda düz ola bilməz.

Qulluq etməyən ustad pirin
Nədən bilmə özün salar dərin?!
Ala qarğa düşsə su kəmərin,
Silkinər, çalxanar, qaz ola bilməz.

Göyçə mahalımdı, Alıdır adım;
Ümidim, pənahım, mənim imdadım.
Atışliyəm, səni yandırar odum,
Eşq əhlində atış az ola bilməz.

OLMADI

Nə həkim, nə loğman, nə cərrah qaldı,
Mənim bu dərdimi bilən olmadı.
Qohumdan, qardaşdan, dost-müsahibdən,
Bağlandı yolları, gələn olmadı.

Alçaqlı-ucalı dağlar görmüşəm,
Süsənli, sünbüllü bağlar görmüşəm,
Dünyaya gələn ağlar görmüşəm,
Dili deyib, üzü gülən olmadı.

Görüm xarab olsun belə zamana,
Dərdü-möhnət məni gətirdi amana,
Axdı eynim yaşı döndü ümmana,
Ağlar Aşıq Alı, silən olmadı.

DOLANDIRIR

Ay ağalar, gəlın sizə söyləyim,
Yəqin bu dünyanı pul dolandırır.
Kəsilib məhbəbbət, qalmayıb hörmət,
Dövlətli dalınca mal dolandırır.

O dünyanın şərbətində içməyin,
Körpü salıb üstün karvan keçməyin,
Evdə arvadına sözü keçməyin,
Kənddə köyxa olub el dolandırır.

Aşıq Alı, halın oldu pərişan,
Ağ üzündə xalları var hər nişan,
Binamus qohumdan, namuslu düşman
Öldürsə, qəbrimdə gül dolandırır.

KEÇDİ

Ötüşdü zimistan, gəldi nobahar,
Yetirdi qərinə, səni də keçdi.
Dəli könül gündə yüz xəyal eylər,
Dolandı ruzigar, havalar keçdi.

Mən sana nə deyim, ey şahi-şonqar,
Ağlını apardı bir çeşmi-xumar.
Könlüm olmadı bir münasib yar,
Gəldi məlakələr, sonalar keçdi.

Yazıq Alı, pürğəm səni bürüdü,
Eynim yaşı sel-sel oldu, yeridi.
Qürbət eldə yazıq canım çürüdü,
Neçə çərşənbələr, cumalar keçdi.

DEDİ

Bir nişan istədim gülüzlü yardan,
Dirsəyin göstərdi: alısan, - dedi.
Dedim: ay qız, köçdüm, sənnən ol çəkdim,
Əlbəttə bir yadına salısan, - dedi.

Dedim: ay bəxtəvər, bu nə büsatdı?
Dedi: nəzər eylə, gör nə sifətdi.
Dedim: çeşmim yaşı yeri islatdı,
Verrəm dösməlimi, silisən, - dedi.

Dedim: ay qız, qəmnən dəftər bağlaram,
Dedi: baxma nişanımı saxlaram.
Dedim: həsrətindən, ilnən ağlaram,
Qorxma, yaxın vaxtda gülüşən, - dedi.

Dedim: ay qız, nə gözəldir şamama,
Dedi: dərmə, ömrün yetər tamama.
Dedim: ay qız, ol uzadım butama,
Özünü nüfuzdan salısan, - dedi.

Dedim: xəstələrin can dərmanısan,
Dedi: aşiqlərin kərəm kanısan.
Dedim: ay qız, mənim adım tanısan,
Əzəldən bilirəm Alısan, - dedi.

BƏNZƏRSƏN

Süsnəli, sünbüllü, tər bənvəşli,
Yaylaq, bizim yaylaqlara bənzərsən.
İçən ölməz sənin kövsər suyundan,
Bulaq, bizim bulaqlara bənzərsən.

Yenicə, Verst dağı, Xankirt baxarı,
Ağ sürülər Sarıyaldan yuxarı.
Gözəl seyr elər o oyaqları,
Oylaq, bizim oyaqlara bənzərsən.

Cənnət olur bizim yerin bu çağı,
Ağ lavaşı, k r  yağı, qaymağı,
Qızlar d st l nib g z r oylağı
Oylaq, bizim oyaqlara b nz rs n.

Aşıq Alı dey r,    g z l d r :
Çiçəkli,  aqaylı, Xoş g z l d r ,
  yric , Verst dağı, Ba  G z ld r ,
   dağ, bizim    dağlara b nz rs n.

QIZLARIN

Axşamdan yağan qar yağdı, bağladı;
Kəsildi bulaqdan yolu qızların.
Səhər tezdən çeşmə  st  varanda
   y r ayağı, eli qızların.

S h ngin doldurub qoyar g rk nd ,
N  ki g z l r var yığılıb kəndə.
K m rin bağlayıb g rd n çəkəndə
  yr m  d n keçər beli qızların.

Aşıq Alı v sfin söyləyər saza,
H mi  m  taqdır  ahin  ahbaza,
Ba layanda kəklik kimi avaza
  k rd n  irindir dili qızların.

KÖNÜL

Bahar fəsli, yaz ayları g l nd ,
Uca s rt dağlardan qar istər könül.
G z l r sallanıb sıra vuranda
X st y m, onlardan nar istər könül.

Bu dünyada m rdimazar çox olub,
Mərd iyidin g z , könlü tox olub.

Qonşu yox istəyin özü yox olub,
Onunçün elləri var istər könül.

Mən gəlmişli xeyli qəddin ucalıb,
Sənin dərdin məni çöllər salıb,
Fikr etmə ki, Aşıq Alı qocalıb –
Gen tuman, çəpgəni dar istər könül.

SƏNİN

Bahar-yazda qızılgülər açılır,
Behişt bənzər yir bu bağın sənin.
Uzaqdan eşidib səsin anladım,
Çıxıbdır hər yana sorağın sənin.

Oğrun-oğrun daldalardan baxarsan,
Gərdəninə həmayıllar taxarsan,
Durna kimi seyrangaha çıxarsan,
Hərdən tər verir buxağın sənin.

İnnabı ləblərin şərbətə-logman,
Gəzdir, dərdliləri sən eylə dərman.
Bir zaman gəlmişdim mən sizə mehman,
Bəzənmiş al-yaşıl otağın sənin.

Siyah zülfün dal gərdənə dolaşır,
Xırda qızlar sağ-solunda boylaşır,
Güləz bədən ağ libasa yaraşır,
Aləmi yandırır fərağın sənin.

Alı deyər: gördüm dünya ləzzətin,
Bu sazın, söhbətin, xoş hekayətin,
İzzətin, şövkətin, bu mərifətin
Hər yerdə söyləyər dodağın sənin.

AĞRI DAĞI

Havalanıb rş üzün qalxıbsan,
Dağların sultanı n r Ağrı dağı.
Payızın, baharın olub zimistan,
Snd n skik olmaz qar, Ağrı dağı.

t yind xan atlanır, xan düş r,
Lşk r vurur mahallara qan düş r.
H r dağdan irli sn gün düş r,
Sh r ağıaranda dan, Ağrı dağı.

Skkiz irzivandır c nn tin bağı,
Neç qapısı var, neç otağı.
Nuh g misi, peyğ mb rin bulağı,
Snd h r nişan var, Ağrı dağı.

Aşıq Alı insanatın sirridi,
Tozun qalxıb İ rvanı bürüdü.
Axşam üstü bir t r fin yeridi,
Basdın Axuranı pir Ağrı dağı.

İNCİM SİN

Dedim, könül, n düşübs n h v sd n,
Şamama d r r m, tağ incim sin.
Bu fani dünyadan bir köç eyl r m,
Aran q mgin olub, dağ incim sin.

Bağban oldum öz könlümün bağına,
T bib d rman ed sin m dağına.
Uçurdum bülbülü dostun bağına,
Oxusun bülbüll r, bağ incim sin.

Alıyam, gileyim nadan lind n,
Yarımcıq qalandan, nadan lind n,
Bir güldür, almışam nadan lind n,
Yarpaq titr m sin, şax incim sin.

GEDİK

Qohum-qardaş yenı düşdü yadıma,
Dedim könül bir sölüm var, gedik.
Heç görmədim həd peyman olanı,
Nadan qurdu tərhan üçün tor, gedik.

Onu gördüm atdım dərdi, vərmi,
Mübarək dərindən aldım salamı,
Götürdüm ilim dəftər-qələmi,
Könlüm istər o dağlardan qar, gedik.

Alı təkdi, qürbət elə dolanır,
Oğrun-oğrun yar oduna qalanır,
Ağ ıllır toy xınası bulanır,
Xoryad üzdü güllü bağdan nar, gedik.

OLMADI

Bayram oldu küllü aləm bəzəndi,
Heç mənim halımı bilən olmadı.
Dost dostu çağırdı, qohum qohumu,
Mən qərribi yada salan olmadı.

Al geydi sallandı xublar dərəsi,
Kəliklik tək dağlara düşdü sədəsi,
Hicran xəstəsiyəm, qəm şikəstəsi,
Heç yanıma gedib gələn olmadı.

Kimi dostnan gəzdi, kimi yoldaşnan,
Aşıq Alı qaldı gözü qan-yaşnan,
Analar oğulnan, bacı qardaşnan...
Heç mənim halıma qalan olmadı.

G R K

Yaxşı yerdə düşdün mənə cəngim,
Cəngimdən çıxmağa bir hünər gərək.
Maya dura bilməz nə qabağında,
Meydana girməyi nə rə nə gərək.

Saxla dilin, özün üçün qadağa,
Əlimdən gedərsən arana, dağa.
Şahin kimi göydə qanad açmağa,
Havada süzməyi bəli-pər gərək.

Camalın şövqündən dilim oldu tən,
Çayda balıq olar, deryada nəhəng.
Mahalım Göyçədi, kəndim Qızılven,
Aşıq Alı birdir, bir-bir gərək.

DEYİN N

Qasid, gedər olsan bizim ellər,
Bu naməni o canana deyinn.
Qohum-qardaş, dost-müsahib olanlar,
Göz dikməsin başqa yana deyinn.

Durub o yollara varandan sonra,
Sən bizim elləri görəndən sonra,
Bu dilsiz naməni verəndən sonra,
Dilcavabı yana-yana deyinn.

Bülbüləm qonmaram qeyri güllər,
Yarım el verməsin özge illər,
Aşıq Alı düşdü tozlu yollara,
Yolum düşdü Alosmana deyinn.

YADIMA DÜŞDÜ

Nə qəddər dolandım Turan elini
Yenə öz torpağım yadıma düşdü.
Sarınr yaylağı, Göyçə mahalı,
Öz gözəl oylağım yadıma düşdü.

Gəlib xəyalımdan keçdi o çağlar,
Yay fəslə atlanıb gələnin qonaqlar.
O güllü, çiçəkli alışan dağlar,
O Qiblə bulağım yadıma düşdü.

Qızıl dağı, Məcidinin oylağı,
Doğma yurdun doğma odu, ocağı.
Alının köksündə hicranın dağı,
O qaymaq dodağım yadıma düşdü.

KOR AŞIQ ALI

Çəkmi xəcaləti, unutma arı,
Saxla bu sındı ar, Aşıq Ali.
Bir zaman aqıldım başda yığılşın,
İndi də ayaqda kor Aşıq Ali.

Bədəsil şeyirdlər çəkibdir dağı,
Yetirdim peyvəsti, bəslədim bağı.
Ömrümün, günümün soldu növrəgi,
Nə saz oldu, nə də tar, Aşıq Ali.

Bəlkə də beləymiş yazım əzəldən,
Qəm yedim aşnadan, yardan, gözəldən.
Tülək tərslər kimi uçmuşam əldən,
Qismətim ah-aman, zar, Aşıq Ali.

YAVAŞ-YAVAŞ

Möhn ti-zə manı, fani dünyada,
Yol tutub dağlara gəl yavaş-yavaş.
Körəm də əlinin dərini çəkdi,
Əli də deyirdi gül yavaş-yavaş.

Bəziranam matahım var, alan yox.
Ürəyimdə atışım var, yanan yox.
Dərd əhlidir, əhli-dildən qanan yox,
Ürək coşar, dəyər dil yavaş-yavaş.

Rüstəm qəhrəmanı, Zalı deyirəm,
Səxavətdə Hatəm kəmi deyirəm,
Deyər Aşıq Alı, anı deyirəm,
Düşüncə qorxuya, bil, yavaş-yavaş.

DEYİR M

Mənim dostum, keçən günü yada sal,
Sən gəlginə bizim elə deyirəm.
Bir gün olar tərqqidən düşməsin,
Uğrayarsan tənəzzülə deyirəm.

Gedər cavanlığın, düşkün olarsan,
Tayından-tuşundan seçkin olarsan,
Lalə kimi səhralarda qalarsan,
Eşit nə sihətim, üzə deyirəm.

Alının yanında heç olmaz sözün,
Cırılar ipəyin, türk olar bezin,
Daldadan baxmaqdan soğular gözün,
Yandırma kababı, közə deyirəm.

VƏ TƏ NİMDƏ

Könül tənəb edir, ürək atlanır,
Gəşt eylən, dünyanı gəzənənimdə.
Zəhmət çəkən bu dərsləri qatlanır,
Coşur ürəyimdə söz, vənənimdə.

Qürbət vətəndəyim, bilinməz yurdum,
Həkimlər, loğmanlar bilmirlər dərdim.
Alagöl yaylağı, vətəni yurdum,
Alırdım əlimə saz vənənimdə.

Alıyam, söz deyib, yaza bilmərim,
Şad olub, qürbətə gəzənənimdə,
Hərcağı sözləri dözü bilmərim,
Alışsam, yanmaram öz vənənimdə.

TƏ K-TƏ K

Bir şey yird ki, ustadına kəmə baxar,
Mövlam etsin ona nasağı tək-tək.
Qohumdan xocalıq, eldəni şərmdən,
Dili cüda etsin uzağı tək-tək.

Qətrəsi xeyatı, bədəni dürdən,
Xudam xəlq eynib bir qətrə nurdan.
Fincanlar bəzənib lili-gövhərdən
Qaynayır zülaldan bulağı tək-tək.

Aşıq Alı eynər canı sadağa,
Neçə min mələk dönmədi bağa,
Behiştin meyvəsi başdan-ayağa
Yetişdi Səncərin budağı tək-tək.

GÖRMƏ DİM

Viranə bağlara mən oldum bağban,
Almasın, heyvasın, narın görmədim.
Bivə fa sözündən çox cəfa çəkdim,
Bəsli dim budağın, barın görmədim.

Vəfasız fəlakətə etibar olmaz,
Ağlayan kimsədə giridar olmaz,
Hər sevən kimsədə düz ilqar olmaz,
Çoxu çox danışdı, karın görmədim.

Alıyam, mətləbim veribdi xudam,
Bütün ölkələrə yayılıb sədam.
Hərcaı gözəli məhv olsun tamam,
Namusun, qeyrətin, arın görmədim.

BAX

Bu dünyanı mən tərcümə etmişdim,
Bu çərx-i-gərdeşin yollarına bax.
Saticılar yalan yerə and içir,
Ortada oynayan dillərinə bax.

İnanmayın boyaqçının dilinə,
Cəvhar, aşqar - yaman qatır liliyə.
Baxmayın hacının yoğun şalına,
Gedib evlərində günlərinə bax.

Dövlətlilər zərayılsız can alır,
Pulun sələminə ot, saman alır,
Vəvəlcə beş verib, sonra on alır,
Qiyamət günündə hallarına bax.

Bənnələr də divar çəkir hər yana,
Axşamacan danışrlar əfsana.

Nəccarlardan var yaxşısı bir dən, -
Zoddu İbrahimin kamalına bax.

Elaf ilə baqqal nə işlər görür?..
Haqqını düz alıb yarımçıq verir.
Bir arşında yarım çərək qol vurur,
Sən onların fəndi-fellərinə bax.

Gör neyləyir qalayçıyla, dəmirçi,
Xalqın evin yıxdı papaqçı, kürkcü.
Arvadları soyur pinçə, çərçə,
Sövdadakı qilü-qallarına bax.

Nalbənd də çəkici çox döyür nala,
Tayı düz almamış salmayır yola.
Tez-tez mığa çalır, haqqı bol ola
Üzünə tüpürür, yallarına bax.

Dəyirmançı neylər, söyləyim sənə,
On yol şahad alıb doymayır yenə.
Altından ling qoyur, üstündən dənə,
Qabaqdan paylayır, dallarına bax.

Pirim Şahi-Mərdan, Heydəri-kərrar
Dadıma yetişsin əhmədi-muxtar.
Aşıq Alı üzə qara günahkar,
Cəhənnəm odunun küllərinə bax.

İSTƏRƏM

Elçi bəylər, xətrin məndən qalmasın,
Bu adətəlin işin istərim.
Əbrudan, atlasdan, ipəkdən, şaldan,
Xara parçaların başın istərim.

Gətir bařlıđına     min manat,
   qızıl bilərzik, bir qızıl saat.
Birc  "h " s z n  iki köhlən at,
 p k heyb , yəhər qařın istərəm.

 ki dəvə gətir yanında k ř k,
G l n töhfələr də olduqca q ř ng.
  tliyin  gətir 25 ř ř k,
Kabab çəkmək üçün leřin istərəm.

Put yarım çay gətir, iki put ř k r
Samavar qaynasın h r axřam, səhər.
On beř gün keř   k k burda s ras r,
Qısır inək s nd n beřin istərəm.

M n Alıyam budur sözümün yeyi,
 ađırram toyuma r yy ti, bəyi.
On beř put yađ gətir, qırx beř put d y ,
El yeməyə  pp k, ařın istərəm.

B  SD 

Sən ř ms, m n kənarında sitar ,
R sx t ver s rin  dolanım, Bəsdi.
Can fəda eyl r m, ey mahipar ,
Budur sərmayədən olanım, Bəsdi.

K r m m,   slisiz giryan neyl r m?
M cnunam, d řtid  üryan neyl r m?
Nainsaf, halıma bir yan, neyl r m?
Sənsən canı verib, alanım, Bəsdi.

 qbalım dadıma yetm di bir an,
Sit mind n oldu can evi viran,
 st rs n g z r m  ranı, Turan
Qürbət diyarlara yollanım, Bəsdi.

Umma mərhəməti qəni daradan,
  g r sevirs ns   ıxaq aradan.
K r m hasil olar nadir  aradan,
Tərsinə odlara qalanım, Bəsdi.

D hri-c f  çoxlarını tovladı,
Uydu baban r sulları qovladı,
Alı s nl  bir diyarın övladı,
Qoyma yad ell r  calanım, Bəsdi.

OLA BÖLMƏ Z

G z ll r  ahıdı nazlı nigarım,
Heç kim bu B sdiy  tay ola bilməz.
Xilq tin  xudasından verilən,
Bundan qeyr  c lil pay ola bilməz.

Bu dayıya qara dedin, a zalım!
Bir an görməyəndə pozulur halım.
Odu pəri nisbət   msi-camalım,
Nisb tin  ulduz, ay ola bilməz.

  ms oldum al m  aqil s z ml ,
Ucalmı am, cəfalara d z ml .
Nainsaf, seyr eylə yarı g z ml ,
Hilal qa ı kimi yay ola bilməz.

K naram qüssədən ba dan-binadan,
C lil xilqət t r r cəmil anadan.
Alı gövhər s rrafıdı, a nadan,
 n allah, cəfası zay ola bilməz.

YETİŞDİM

Min cövrü-cü fayla yarım çatdım,
Ömrümün nıqş olan sana yetişdim.
İqbalımı xab evində n oyatdım,
Vəsli-yarla bir zamana yetişdim.

İlqarına sadiq yarım əhsən,
Yaraşır şünin yüz dastan desən.
Hicran anlarıydı ömürdə n kəsən,
Vəsli-yarla mən amana yetişdim.

Sərv qəddi, gül camalı tamaşa,
Şəhlə göz yaraşır o hilal qaşa.
Təkrarsız xəlq olub ayaqdan başa,
Kamallı kamilə cana yetişdim.

Bəstidi Alının həyat növrəği,
Bə yaz sən sidi cənnətin bağı,
Açıldı üzümün vüsal otağı,
Sanki taxt-Süleymana yetişdim.

GƏTİRMƏ

Məcnunun məskini səri-kuy olar,
Səcdə gaha sən divana gətirmə.
Əhdə vəfayam, peymanə mərədm,
Min bəhanə qaibana gətirmə.

Əl götürməz gözüm gözün savaşdan,
Geyin əndamına aldan, qumaşdan.
Bir seyrə çıx lələ zarı o başdan,
Pünhan gəzib, mənə cana gətirmə.

Tənə gəlməz pərvanəyə yanmaqdan,
Al canımı, qurtar mənə dannaqdan.
Sədaqətdə Alı çıxıb sınaqdan,
Əbəsi yerə imtahana gətirmə.

GEDİR M

Çox-çox salam-dua qohum, qardaşa,
Biləsiniz Alosmana gedirəm.
Bir mətləb istədim şahlar şahınnan,
Sığınmışam o sübhana, gedirəm.

Sinəmdə alışıq qənim, ataşım.
Düşəndə yadıma dostum, sirdaşım.
Yolumu gözləsin yarım, yoldaşım,
Sizə verib bir nişanə gedirəm.

Aşıq Alı gəzir İrannan Turan,
Mənim uğuruma açıxdı hər yan.
Mən sirdaş olub Aşıq Duraxan,
Yoldaş olub gövhər-kana gedirəm.

KÖNÜL

Bəddə gələn ruzigar, döndü zamana,
Baxmaynan yaxşıya, yamana, könül,
O vaxt bənnə idin bürc hasarında,
İndi də yatıbsan nə xan, könül?

Kəsildi məhbəbbət, hörmət azaldı,
Uşaq da, böyük üz bəz oldu,
Türk oldu mərd iyid, qurğu pozuldu,
Zaya getdi ilqar kamana, könül.

Həm ağ sürülür, daşqınlı sellər,
Cəlbə tamaşalı sonalı göllər!
Səddi qəhrəmana bənzəyən ellər,
Qərq oldu dəryaya, ümməna, könül.

BİLİNMEZ

Ay ağalar, gələn sizə söyləyim,
Nanə cibin düz ilqarı bilinməz.
Xəsis gec-tez öz varını itirir,
Onun namus, qeyrət, an bilinməz.

Can yanmasa gözdən axan yaş olmaz,
Qohum-qardaş çətin vaxtı yad olmaz,
Dostu bədrəyinin qəlbə şad olmaz,
Kisə var insanın varı bilinməz.

Dostumun dostuna sayıl olmuşam,
Təməz gözəllər mayıl olmuşam,
Çəkdiyim zillət qayılmışam,
Bivəfə gözələn yan bilinməz.

Mən istərim gözəlləri şad olsun,
Dodaq nazik, incə belli, dad olsun,
Xoşxasiyyət, gülər üzlü, ad olsun,
Əl uzatsan onun narı bilinməz.

Aşıq Alı, hər cəfaya dözübsən,
Həm ucanı, həm alçağı görübsən,
Bu fani dünyadan əlin üzübsən
Fəlkə bivəfədi, barı bilinməz.

DÜŞÜRSÜN

Kəndin laf eyliyə aşığam demə,
Sən də olar bir gün dara düşürsən,
Nə gəzirsən çöl-biyaban, səhrada?
Dağlarda borana, qara düşürsən.

Gəl özün özünə verməgin boy,
Özgə qabınnan ye, öz qabınnan doy.

Qırqıx yal-quyruğun eylür m bir day,
Yal-quyruğu qırqıx hara düşürs n.
Ustadam, Alıyam, tanısan m ni,
Dürün m d niy m, gövh rin kanı,
Bir k r götürüb ataram s ni,
Gedib c h n n m d nara düşürs n.

GÖZ Lİ

Göz l r s fin s cd eylür m,
Cüm l d n birisi nec göz ldir.
İltimas eylür m rüb ndin ata,
Mahi-mün v v rs , gec göz ldi.

Boyu sürahidi, özü baxtavar,
Tapmazsan tayını al mi axtar.
Peymanda yarandı faili-muxtar,
Yaxşını-yamandan seç , göz ldi.

Viran etm könlü, savabdı hörs n,
Yarım Alının gözüyü gör s n.
And-aman iç n özün dey rs n,
Yanında Züleyxa, bica göz ldi.

VERM R M S Nİ

Başına döndüyüm, a nazlı dilb r,
Cismid min cana verm r m s ni.
Al min malını c m eyl s l r,
Ç ks l r bir yana verm r m s ni.

Boyun sürahıdı, ndamın şüş ,
Sorağın mahaldan-mahala düş ,
F rhada, Şirin yüz möhl t keç ,
Behişt-i-qılmana verm r m s ni.

Dağlarda maralsan, düzlükdə ceyran,
Dürlü z, Naxçıvan boyuna heyran.
Nə Gənci, Qarabağ, Şamaxı-Şirvan,
Küllü-Gürcüstana vermərim səni.

İqbalda Sənani, Xumarı seçək,
Peymanda Kərəmi, Əslini seçək.
İmana, ilqara bəhm and içək,
Taxtı-Süleymana vermərim səni.

Alı qurban o qamət, o boya,
Baxdıqca çöhrəndən çətin ki, doya.
Tehrana, Təbrizi, Mərinəndi, Xoya,
Tamam ol İrana vermərim səni.

DÜŞMÜŞÜM

Əziz mehribanım, gözümün nuru
Beyqə fildən bir balaya düşmüşəm.
Qəza yazdı, qəddər gördü işini,
Alışıb ataşa, nara düşmüşəm.

İtirdim irahı, gəzdim düzünü,
Mən görmüşəm nainsafın yüzünü,
Gəl sən söylüyüm sözün düzünü,
Ah çəkib əhu-zara düşmüşəm.

Alıyam, sərime nən gedib xəyalım,
Nə loğman tapmadım, nə də ki, alim,
Mən sən neylədim, a qəddar zalım,
Məcnun olub dağa, daşa düşmüşəm?

Bİ SDİ

Nabina eynim nızr eyliyib,
Duyuram, ahst ağlama, Bİsdi.
Çarşız dırdım çar olmadı,
Yas tutub qaralar bağlama, Bİsdi.

Nadan olub, fırrh umma fıllıkdın,
Al hlidi, l götürmz kllıkdın,
Kınar etdi mni arzu-dilıkdın,
Dağ üstün sinmi dağlama, Bİsdi.

Alı bülbül oldu, dünya - qfısi,
Çırxı-cıfadardan ksilır sısi,
Zınguldu yerin vermz özğısi,
Daşqın çaylar kimi çağlama, Bİsdi.

Mİ NİM

Dost-hımdı mim yetün kimi vıttın,
Gör bir gözlyirmi yolum yar mım?
Söyl o canana qoy incimısın,
Yolumu tutubdu boran, qar mım.

Yerim pünhan, yurdum pünhan, qırib mın,
Didırgin düşmüşm nı vaxtdır seldın.
Dırdımı özün de, göz yaşım eldın,
Sinmı dağ çıkıb yağılar mım.

Hicran dıryasında üz, Aşıq Alı,
Bu da bir sıfırdı gız, Aşıq Alı,
Fıllıyın qıhrıdı döz, Aşıq Alı,
Vaxt olar möhnıtim dağılar mım.

İTİBDİ

Bülbül fəğan eylər hey gələr səsi,
Güllər solub, o bağbanlar itibdi.
Oxuyub qumru tək kəklik ləhcəli,
Mən gördüyüm nə cavanlar itibdi.

Oxumamış mən bədi bilirəm,
Dərya kimi təlatüm gəlirəm,
Bey peyğəmbər, əlif Allah qanıram,
Dil tərək olub, yol-ərkanlar itibdi.

Göydə bir quş vardı adı dolaşiq,
Nitqi yoxdu, sözün söylər dolaşiq,
Hər saz çalan deyir: mənəm də aşiq,
Alı kimi çox insanlar itibdi.

AY İL -İL (dodaqdyməz)

Səhər çağı səyyad gəzər səhrada,
İllər ayrısıdır, nazlı yar gəl.
Qəza-qədrindən, ay yazıq ana,
Qalarsan intizar ay il-il.

Yetişəyin nazlı yarın yanına,
İstəyər ki, qanın qatsın qanına,
Naşı səyyad gəlsə tərən yanına,
Tez çəşar xəyalı ay il-il.

Aşiq Alı, dastan eylə dilində,
Həyatında, sənə tində ləndə.
Qəza gəlsə səni alsa ləndə
Dil aşkar eyləyər ay il-il.

AY EYL R QIJ-QIJ

(dodaqdymz)

Yağar leysan, dağlar qarı ridır,
Sel gılır dır dın ay eylür qij-qij.
Çaylar axar sellır, sel qarışar,
Sslır, çağlayar ay eylür qij-qij.

Leylinin sinisi ha qaşa dıyır,
Aşığın sinisi ataşa dıyır,
Daşar sellır, sular ha daşa dıyır,
Qayalar dil açar ay eylür qij-qij.

Alı deyür sel gıtır lıl qalar,
Axar Araz, dalğalanar, lıl qalar,
Yel sındı dıryalarda dalğalar
Çalxanar, qaynayar, ay eylür qij-qij.

KEÇİBDİ

Dağlar sinisindın, yaylaq yolundan,
Neç-neç pasibanlar keçibdi.
Arxada lşkıri, başında ıyan,
Neç sultan, neç xanlar keçibdi.

ın uca zirvıdi dağların başı,
Heç kıs aparmadı zıri, daş-qaşı.
Gılın, gedın neçdi yaşı,
Neç illır, nı zamanlar keçibdi.

Çox fatehlır burdan salıb izini,
İsgındrdın bırı sayım yüzünü.
Çox aqıllır burda deyib sözünü,
Nı cah-calal, nı insanlar keçibdi.

Məğribdə n məşriq höküm verənər,
Gəldi-getdi Merac evin görünər.
Neçə həbibullah, neçə rənər,
Neçə-neçə Süleymanlar keçibdi.

Səhərin sübhündə səbə yelində,
Niqabı üzündə, yaqut telində,
Köhlən at döşündə, naqan belində,
Bəyaz buxaq necə canlar keçibdi.

Loğman köçdü ehtiyacı dərmanda,
Ər oğlu Ər gördüm başı fərmanda.
Cəng eylədi səri qaldı meydanda,
Dadı-fəryad, ah-amanlar keçibdi.

Açıldı neçəsi, soldu neçəsi,
Boşaldı neçəsi, doldu neçəsi,
Qan eylədi qanlı qaldı neçəsi,
Alınmamış neçə qanlar keçibdi.

Şamınan köçni səhər görmüşəm,
Neçə zülüm, neçə qəhər görmüşəm,
Neçə diyar, neçə şəhər görmüşəm,
Aşıq Alı biyabanlar keçibdi.

EYLƏ MƏ

Vüsəlini həər il yubatdın, ey dil,
Zülmü yara, çeşmi-çıraq eyləmə.
İlqarımda xəlil, kalamım dəlil,
Arama pəjmürdə varaq eyləmə.

Əhvalındı dəməli, dolan həmdəməli,
Ləbindi məlhəməli, əqlin ələməli,
Gözərim də nəməli, rüzgarım qəməli,
Mah camalın məndən iraq eyləmə.

Gözəl lərin xam, dövrən sultanı,
Kəramətin kanı, etmə üsyanı,
Türk edib məkanı, tutaram kanı,
Bihudə arama, soraq eyləmə.

Diyarım xanımı, alma canımı,
Sevənin zalımı, gör imanımı,
Alıb kamanımı, axıt qanımı,
Mərhəmətin məndən uzaq eyləmə.

Sən ey hilal qaşlı, Alı sirdaşdı,
Qəm həddini aşdı, huşum dolaşdı.
Məramın araşdı, bu nə talaşdı,
Ömrümü qəm-qüssə, fəraq eyləmə.

Bə Sədi

Cana gəldim bu hicrandan, hicrətdən,
Nəhayət, son həddə çatmışam,
Bəsdi. Əl-aman eylərim səfil dövrəndən,
O qürbət güzəri atmışam, Bəsdi.

Bəşər deyil, məlakəsin surətdən,
Nə incidin, nə usandın firqətdən,
Xəyaldə görürdüm səni qürbətdən,
Gecəni gündüzə qatmışam, Bəsdi.

Əməlimdə var peymana dəlalət,
Sən məndən sadiqsən, ey mahi tələt,
Yubandım, yanında qaldım xəcalət,
Nə dincəlib, nə də yatmışam, Bəsdi.

Ara qəlb evini, aşikar baxın,
Sədaqət ləşkəri eylədi axın.
Ara uzaq oldu, könülsə yaxın,
Sanki günlərə batmışam, Bəsdi.

Alının iqbali yeyindi, yeyin,
Yoxdur q m-q ss si, al m  deyin.
E  it   yim nazlı yarın gileyin,
D m alıb q ml ri satmışam, Bəsdi.

BİLİN SİZ

Qohum-qardaş, dost-müsahib yanında,
Günahkaram, g nahkara bilin siz.
Bülbül fəğan ey  r  z g l  nind ,
Qızıl  l h md mdi xara bilin siz.

Sin m yara oldu da ı-d y nd n,
Könlüm ayrılmadı  z miskinind n.
Kişi də d n rmi  z dediyindən?
Sin m oldu para-para bilin siz.

A ı  Alı dey r sözün aşkara,
Heç vaxt g v nm  dim d v t -vara.
D z oldum dostluğa,  hd , ilqara,
Mənim bu dərdimə çara bilin siz.

GÖRMÜŞ M

Q riblikd  gəzdim diyarbadiyar,
 z l-əvvəl  r vanı g rm  m.
 r yimd  min bir dürlü d rdim var,
Araz kimi nur  mmanı g rm  m.

Türkiyədən keçdim Sarıqamı a,
 rzurumdan a dım yetişdim Mu a,
Türkiyəni gəzdim m n ba dan-başa,
Həm yaxşını, h m yamanı g rm  m.

Yaxşılıq edən eylik dedilər,
Yamanlıq edən kötlük dedilər.
Orda bir şəhər bəylik dedilər,
Qarsı gəlib, Qağızmanı görmüşəm.

Deyir sözlərini bu Aşıq Alı,
Mən fağır olmuşam başı bəlalı.
Hər yerdə dərək çəkib olmuşam halı,
Hər mahalı, hər bir yanı görmüşəm.

AĞLAMA

Aylar-illər mən yolunu gözlədim,
Düz ilqarlı Bəsti xanım, ağlama.
Yandırdın sən mənə kabab eylədin,
Sən qurban şirin canım, ağlama.

Bu dünyada belə olubdu adət,
Varlılar yoxsula verir əziyyət.
Biz də bir qapı açılar libət,
Varım-yoxum, din-imanım, ağlama.

Mən Aşıq Alıyam, illər ayrısı,
Məcnun tək gəzirəm çöllər ayrısı.
Bülbüləm, bağlar tək güllər ayrısı,
Ey munisim, mehribanım, ağlama.

DÖNÜBDÜ

Pozuldu dövrənim, nə sığdı ilim,
Mən gördüyüm o zaman dönübdü.
Uçubdu bülbülüm, boş qalıb gülüm,
Bahar-yazım zəmistana dönübdü.

Solubdu bağcamın gülü, şənmi,
Bürüyüb sənmi möhnət qımı.
Yavaş-yavaş çatır ayrılıq dımı,
Dərdim artıb bir ümmana dönübdü.

Tələb dövlətim, tükənib varım,
Arif məclisində görünmür yerim.
Ərsə çəkilibdi yuxum, qərarım,
Rəxti-xabım şahmarana dönübdü.

Etibar qalmayıb qohum-qardaşda,
Günah çoxdur eli qatan əyyaşda.
Mərdlər batındı, gəldilər başda,
Bəxti qalxıb Temir xana dönübdü.

Fələyin felində olmadım halı,
Gətirdi başıma min qılı-qalı.
Məhalım Göyçədi, öz adım Alı,
Qapı-bacam dəyirmanə dönübdü.

DÜŞƏR

Ovlanın yaylağı, Gözəl ovlağı,
Baharda ellər gəlhagəl düşər.
Əyric yaylağı, Qızlar bulağı,
Bir zaman könlüm Alagöl düşər.

Çox xoş gəlir bu dağların havası,
Yaylamağa gəlir gözəllər xası,

Zərzivil, Daşkərpü, Gəlin qayası,
İstisudan bəri bizim el düşür.

Ləli-gövhər bu dağların tayıdı,
Xublar gəlir yaylayıban qayıdı.
Zəngi axandı, qüdrət payıdı,
Sonalar meylinə bizim göl düşür.

Mən müştəgəm yarın ala gözünə,
Şirin söhbətinə, şəkər sözünə.
Gözəlilər çıxanda dağlar gəzinə,
Qələmqaş üstünə cığa tel düşür.

Tez-tez ruzigarın dıyışır halı,
Dağılar könlümün dərdi, məlalı,
Bir gün eşidərsən, ay Aşıq Alı,
Dəniz güneyindən Cəda yol düşür.

OLDU

Qafil gördüm Ərzurumun elini,
Bizim yerlər gözlərimdə cəm oldu.
Çox çətin ki, bu sevdadan qayıdam,
Yüküm hicran oldu, nəfim qəm oldu.

Munis buldum bir sevdanın qəhrini,
Boyladım dəryanı, keçdim nəhrini.
Alosmanın gəzdim cəmi şəhrini,
Mənim kimi eldən düşkün kim oldu?

Bu ayrılıq mənəni çəkdi amana,
Görüm viran qalsın çərx-i-zamana,
Aşıq Alı həsrət qaldı canana,
Seryaqub kuyində dəhşətlənmə oldu.

DÜŞÜ R

Bu dünyanın get-gəlini qananın,
Ölçür, biçür ürəyinə xal düşür.
Cahil uyar bir fitnənin felinə,
Şux gözəlin qismətinə çal düşür.

Qurtarmadıq padşahın bacından,
Gözü doymaz öz taxtından-tacından,
Müxənnətin, seryaqubun ucundan,
Bu gözəl ellər qalmaqla düşür.

Özü öz halını anlamayan kəs,
Alı üçün libas biçir dərbədsəs.
Müxənnəti qənim olar müxənnəs,
Əhli-hal əhlinə, əhli-hal düşür.

İNCİMƏ RƏ M

Mərifətli, qəbliyyətli yar olsa,
Alsam da qoynuma il, incimərim.
Qızılgülün ətrafında xar olsa,
Axıtsan eynimənin sel, incimərim.

Məqsədi dini yaxşı-yaman qanıram,
Həsretinə alışıram, yanıram,
Əsil gözəlləri mən də tanıram,
Saxlasın yanında el, incimərim.

Alıyam, sənəmdə olubdu yara,
Mayılam könlümü bağladam yara.
Yetirin cərraha, o loğman yara,
Öləm də yanında, bil, incimərim.

GÖZÜ LDİR

Təşrif buyur, gedən, bizim ellər,
Zülal suyu, çeşmələri gözəldir.
Qız-gəlinlər gül-bənövşə dərdəndə,
Şümşad bilək, bə yaz ıllar gözəldir.

Dik piləkənin sarı yalnan o dağlar,
Həsret çəkir çeşmələrin qan ağlar,
Sərasər qaynayır çeşmə-bulaqlar,
Dəhana dəyərində dadı gözəldir.

Baş açmadım müxənnətin felinnən,
Fitnə-fəsadınnan, şirin dilinnən,
Mən Alıyam, cüda düşdüm elimnən,-
İvan-İvan çiçəkləri gözəldir.

İ LİF-İ LİFİ

İbtida xəlq oldu külli-kainat,
Oxudum dərsimi ilif-ilifi.
Sirri haq yanında eylə aşıkar,
Xişminən buyurur ilif-ilifi.

Divanə deməyin yazıq Məcnuna,
Bulunmaz, dərdimə tapılmaz dava,
Demərim cərraha həkim-loğmana,
Qaşların yay kimi ilif-ilifi.

Alıyam, qurbanam haqqın özünə,
Onun göndərdiyi haqqı-sözünə.
Tab gətirmək olmaz eşqin gözünə
İ bətdən dərs aldım ilif-ilifi.

AĞLARAM

Sənə xəstə gördüm qəlbim qan oldu,
Ayıl bu qəfətdən, ellər, ağlaram.
Ox dəydi sinəmə, yaram dəşildi,
Tökürəm didmənin sellər, ağlaram.

Coşanda ürəyim aşırıdım dağlar,
Düşəndə yadıma o keçən çağlar,
Bu günü görəndə dostlarım ağlar,
Tutulub dizlərim, bellər, ağlaram.

Alıyam, dərdimi yetirdim yüzə,
Gəzirdim səhrada, enmişəm düzə,
Bir gözəl istərim gözümün süzə,
Deyirəm sözləri dillər, ağlaram.

ƏZBƏK RƏZBƏK Rİ

İbtida əlifdənin dərsim almışam,
Oxudum dərsimi əzbək-rəzbəri.
Sən yetiş dədəmə, ya sirri-xuda,
Sənsən rəşin-kürsün əzbək-rəzbəri.

Yaratdı dünyanı külli-kainat,
Darda qalanlara o verir nicat.
Xişminin xəybəri eylədi bərbad,
Çağıraram dilimdə əzbək-rəzbəri.

Mehdiyi-peyğəmbər, sahibi-zaman,
Sən yetiş dədəmə on iki imam.
Aşıq Alı deyər: ya şah-Mərdan,
Oxudum dərsimi əzbək-rəzbəri.

YETİŞDİ

Bu dünyada heç şad olub gülümədim,
Hər vaxt işim ahu-zara yetişdi.
Mənsur cəhd elədi murada yeti,
Axırda Hələ bədi dəyə yetişdi.

Ağladım gözümə qan ilə doldu,
Dost-müsaib tamam mənim yad oldu,
Bağ pozuldu, xəzan oldu, gül soldu,
Bülbül öldü, qonçu xara yetişdi.

Sarvan ollam, qəm ovsarı çəkərim,
Hicrana müştəam, dər dər nökrəm,
Ah çəkərim, verim yükün tökrəm,
Görən deyər Alı vara yetişdi.

MƏN M

Əsli-Kərim çoxlarına misaldı,
Əyyub tək sinəsi yaralı mənim.
Necə dər dər kəmiyim, fəğan etmiyim?
Eləmənin-günümün aralı mənim.

Dörd kitabdı yazılıbdı minay,
Min nəsihət, min dölil var, min ay.
Yazıq canım qurban dedim Minay,
Yüz dər dər, ələməli yaralı mənim.

Yaradanım yaradıbdı günahkar,
Ömür boyu zülüm verib nə ki var.
Alıyam, dər dər yoxdu xiridar,
Günahkar-günahkar yaralı mənim.

BİRİSİN

Apardın ağlını, ay mənə kəzadə,
Söylə sən dördimin yara birisin.
Təbib gəlmişdi, neşter vurdu yarama,
Loğman gəlmişdi söylə yara birisin.

Qaf qəhardan dərşim aldım mən də hey.
Kaf kafırdı bu dünyada, sən də hey.
Təbib gəlmişdi dərman qaldı sən də hey,
Sən bilirsən bu dördimin birisin.

Alıyam, çağıraram gözəl Allahı,
Dilimdən tərək etmə simi billahı
Əliyi-mürtəza şahların şahı
Şahi-Mərdan açar dördim birisin.

QURBANDI

Əhdi-peymanında dayanan yarın,
Şənin Minada quzu qurbandı.
Ellər sənə etsə qeyrət, arına,
Mən sərrafın söhbət, sözü qurbandı.

Dağların nərgizi, çölün laləsi,
Saqılın əlində mey pıyalası,
Ceyranın, cüyürün körpə balası,
Ormanda maralın gözü qurbandı.

Əhdi-peyman ara eşqin yolunda,
Olmaya qəlb qara, eşqin yolunda,
Bir vətənə fəaliyyətə eşqin yolunda
Bivətənə aşiqin yüzü qurbandı.

YAZDIM

İçdim mürd lindən eşqin badsin,
Bais oldu canda marağa, yazdım.
Canan eşqi can evin düşündü,
Düşdüm diyar-diyar sorağa, yazdım.

Biri qıya baxdı, saldı ataşa,
Biri süzdü mni ayaqdan-başa,
Biri mñhbul oldu, döndü sirdaşa,
Biri şstin çkdi darağa, yazdım.

Biri saldı mni qafil inada,
Biri cñlil oldu hñmdü-sñnada.
Biri yal atıb uyandı yada,
Biri sirr verñndı qırağa, yazdım.

İqbal rast olanda vñfalı yara,
Vñsfini söylñdim lalñ rñxsara.
Birini görñndı sil mahpara,
Birini bir çeşmi-çırağa yazdım.

ñlim üzülñndı ata-anadan,
Alı qñmnak oldu başdan-binadan.
Vñsfi aparmadı dñhri-fñnadan,
Nñ vardı sinñmdı varağa yazdım.

SORUŞMA

Qasid, yarım mni sñndın sorarsa,
Söylñ, Mñcnun çıxdı dağa, soruşma.
Sorğu-sual çox dñrinñ vararsa,
De ahından odlar yağa, soruşma.

Dilim tutmaz bimürvñti soruşam,
Baxçasından cüda düşñn bir quşam.
Ucbatından qñhrlñnib uçmuşam,
Tñnha qondu de budağa, soruşma.

Alı neyn r b lqarı g r nd ,
Tərlan oylağında sarı g r nd ,
Bülbül g l üstündə xarı g r nd 
  sla dönməz bir də bağa, soruşma.

GETDİ

Yarsız yen  qan ağılarım d mad m,
K silibdi s bri-qararım, getdi.
Bir kims n  əlac etməz dərdimə,
Yoxdu,   bi-məlhəm maralım, getdi.

Ahi  fqanımda kara g lm di,
Neçə tor qurdumsa, tora g lm di,
Salıbdı cismimi nara, g lm di,
Sədaqət oxundan yaralım getdi.

Düşdü M cnunundan aralı Leyli,
K r m oda yandı,   slid  meyli.
Alı giryan qaldı, yardan gileyli,
K ç etdi ceyranım, maralım getdi.

D  R ND 

E  m  mmadır aşıq sənəti,
Bir isimd  d rd hikməti d rindi.
 airdir, m z kar, sazan, xoş avaz,
F th eylə cəmini b hr  d r indi.

Bu məqamda  hs nl r var, minn t var,
Bir d rgahdı, i r  zülmət, cənnət var,
Firudin var, suluddin var, sünnət var,
Al matahın taybataydı d r indi.

Aşıq oldun aqill rd n elm ara,
Arif məclisində g  rs n kara.

Hər hikmət söylənsə tapmasan çara,
Çulğayar qəlbini dərdir-sür indi.

Huşyar ol, alim var hikmətli söylər,
Elmi dayaz aşiq naçardı, neylər?
Məclis küdrət çəkər, qəlbini teylər,
Bunu dərk etməyin qəli sərindi.

Yetmiş iki dildi bir para taxta,
O ustad əlində dolanmaz saxta.
Gah başda dolandır, gah da ayaqda,
Eylə qəlm evini dərbəddər indi.

Adəmənin Hatəmə sazda dəlil var,
Anlamasan türk et, meydan etmə dar.
Alı nəsihəti qalsın yadigar,
Xəbərdar olunsun bu xəbər indi.

QABAQDA

Cəm oldu bu cəmdə nuri-ərinlər,
Agah idi xətti-xalı qabaqda.
Pirim aşkar etdi şah məkanını,
Kaş olaydım mən də halı qabaqdan.

Yahu-yahu deyib haqqa uydular,
Yaman hu... dedilər təam qoydular.
Cümlə məxluq loxma ilə doydular,
Məcməyilər dolu qaldı qabaqda.

Müstəcəbdi sovma-səlat səbatdan,
Kəsimiz qalmaz xümsü-zəkatdan.
Alı xof eyləməz püli-sibatdan,
Cənab əmir şöəli salı qabaqda.

ÇÜRÜDÜ

İstəyirəm qəlbi alım söz yazım,
Sel-sel oldu sinim başı çürüdü.
Qohum-qardaş, dost-müsaib yad oldu
Vaxt da keçdi cavan ömrüm çürüdü.

Fəlakət qəhr eylədi saldı çölləri,
İntizaram göz tikərim yollara,
Yazaram vəsfimi düşür dilləri,
Qəza gəlib ətrafımı бүrүdü.

Alıyam, sinimdə eşqin sevdası,
Atlas mimitməsi, gümüş baftası,
Çalxanır dəryada suyun sonası,
Bilmirəm məlikdi, yoxsa hürüdü.

QALMADI

Dedim, könül, gəl al məndən nəsihət,
Zay oldu bədənim, sağ da qalmadı.
Qohum-qardaş hər düşdü bir yana,
Əridi ürəyim, yağ da qalmadı.

Dünya çarxı gərmiş vurdu dolandı,
Könül baxdı hər tərəf bir bulandı.
Ellər gəlmiş yaylağında dolandı,
Qayıdanda heç kim dağda qalmadı.

Yazıq Alı nə çəkirsən fərağı,
Ayrılib vətəndən gəzmə irəği,
Xainin başatan yanmaz çırağı,
Pozuldu bostanlar, tağ da qalmadı.

AY AĞA HARAY

Yıldı qamtim, büküldü belim,
Sən yetiş dadıma, ay ağa, haray!
Könül coşdu qanadlanıb uçmağa
Yanıbdı şahpərim ayağa, haray.

Balıq olan suda üzməz lələksiz,
Tərlən olan göydə uçmaz qəntsiz
Aslan olan sözü ötməz köməksiz,
Sən yetiş köməyi, ay ağa, haray.

Çağır ram qulunu qoyma sərgərdar,
Düşmüşəm qovğaya gəl mənə qurtar,
Ağalar ağası, ya Şahusavar,
Sən yetiş imdada, ay ağa haray.

GÖZDƏ GÖZÜ SƏN

Gövhər mədəniyəm, düşmüşəm dərdə,
Dərman eylə gözə gözdə gözü sən.
Aman həkim illərin mənə qurban,
Zay olmasın gözüm gözdə gözü sən.

Çox dövrən sürmüşəm fani dünyada
Allahı çağır ram yetişsin dada.
İşıq vermir, gözüm görmür dünyada,
Rəhm eylə gözümə, gözdə gözü sən.

Biçarə Alıyam, gəlmişəm dada,
Hesab eylə haqqı salgının yada.
Cəsdim alışır, yanıram oda,
Eylə gözlərimə gözdə gözü sən.

OLGUNAN

Bir söz deyim xətrin mənən xoş olsun,
Bir bus istərim, qayıl olgunan.
Acıqlanıb mənə hədyan deyəndə
Düşgünün çöllərə sayıl olgunan.

Üzüm baxanda qoca görürsən,
Siyah zülfün dal-gərdəndə hörürsən,
Qəlbinə ığyara, kara verirsən,
Baxgunan hikmətə mayıl olgunan.

Mina gərdən nəzik bədən ala sən,
İncə belə gümüş kəmərlə dola sən,
Alıyı çəkmiş yəni nara, ala sən,
Könlünün könlümə qayıl olgunan.

AY ÜZÜ -ÜZÜ

Qəm mənə çulğayıb saldı dəryaya,
Cəhd eylədim çıxam ay üz-üzü.
Oğrun-oğrun öz oduma yanıram,
Qəza vurub saldı ay üz-üzü.

Yarananda borclu olub bir cana,
Bənzəmədim nə sultana, nə xana.
Dolandım dünyanı, bildim fərsana,
Bu cavan canımı ay üz-üzü.

O gün olarmı ki, şad olub gülək,
Sən əydin qəddimi, ay qoca fəlak.
Alı, yaradandan sən eylə dilək, -
O, deyər dərdini ay üz, üz.

NARIN ÜZ

Yaradanım q  m çalsa g z  ,
Sən s rt s n narin  z  narin  z.
Mənim kimi yazın d ns  tərsinə,
H sr t olar narin  z  narin  z.

H sr t oldum o ba çıya, o başa,
Sin m yanar bu d y n , bu da a,
Qəza vurub yoldan  ıxsan qırağa
H sr t olar narin  z  narin  z.

Bacarıram qabağında söz dey m,
Bülbül olub bu ba larda g zd y m.
Alı dey r g z l yara söz dey m,
Sən s rt s n narin  z  narin  z.

DEYİR  M

Ay ağalar, gəlin sizə s yl yim,
At   n ürəkdə yanar, deyirəm,
Q vi d   n pis fikirdən   kinm z,
Od vurub sinəmə yanar deyirəm.

Ürəyim d rdlidi, q lbim fikirdə,
Tab ed  bilmirəm bir belə d rd ,
Sayıl t k səhrada qaldım   rm nd 
  l vurma    y m sınar deyirəm.

Alıyam, unutmam v  falı dostu,
Vurubsan sinəmə kamanı q sdi,
Dedim  l   k s n, dem din bəsdi,
Qalmışam zülmətdə, k nar deyirəm.

AMANDI

Başına döndüyüm dalət şahı,
Şahım, bu yollara düşm, amandı.
Çuğul, şeytan sən t qurubdu,
Şahım, bu yollara düşm, amandı.

Bu yolların içi dolu lil olur,
Üstü bulud, altı quyu lil olur,
Görürsənmə, şər qəlm r l olur,
Şahım, bu yollara düşm amandı.

Skiklərin sözü keçməz arada,
Mərd iyidlər tez yetişər murada,
Yazıq Alı ilqar qoydu burada, -
Şahım, bu yollara düşm, amandı.

D YM MİŞ

Kənardan qəlb ilə gəzirəm səni,
Dodaq gəlib gül yanağa dəymmiş.
Çəkirəm ziyyət, gəz qabağında,
İl uzadıb gülün xara dəymmiş.

O ala gözlər mayıl olmuşam,
Gül yanağa bil ki, sayıl olmuşam,
Çəkdirsən dara da qayıl olmuşam,
Ox da gedib öz ovuna dəymmiş.

Deyər Aşıq Alı, ay qoşa xallı!
Mərdim ləbinnənlə bələri ballı,
Dərdini çəkirəm çox qilü-qallı,
Cənnət sənsən, səndə bara dəymmiş.

GÜL -GÜL

İstəkli sevgilim, gəldik üz-üzə,
Əlimi əlinə al gül-gül.
Çox gəzdim dünyanı seç bilmədim,
Sənin tək gözəlgən, al gül-gül.

Ürəyim titrəyir durma uzaqda,
Külək olsun, telin əssin sazaqda
Gözüm qalıb lalə yanaq, buxaqda,
Qolunu boynuma sal gül-gül.

Mən zərgərəm, səni dürrü bilirəm,
Aləm nədi, söylə, kimi görürəm,
Türkiyə elindəni indi gəlirəm,
Minnət qoy Ahya, gəl gül-gül.

DEYİRSƏN

Hasan əmi, bir Allahın eşqini,
Mənim ərzim o canana deyərsən.
Ey mənim qasidim, dərdəni xəbərdar,
Məntək dərdi o tüğyana deyərsən.

Gedib ol vətəni varannan sonra,
Sən bizim elləri görənən sonra,
Götürüb naməni verənən sonra
Bu cavabı yana-yana deyərsən.

Kamil bağban, pasıban ol güllər,
Tapşırdım gözünü diksin yollara.
Deyən yola düşdü uzaq ellər,
Keçdi Alı Alosmana deyərsən.

NEYN R

Cümlü xilqı t bu cahana mübtı la,
Cahanı sevmı yın cananı neynır?!
Eşqdın bixı bır naşı, nadandı,
İ hli-ruh alımdı nadanı neynır?

Hurirüxsar, hilalqaşlı, siyahtel,
Boyu mina, İndam büllur, incı bel.
Diyarım zibasın İsil mıllık bil,
Bizim mahcamallar İdanı neynır?!

Sıslı hüzuruma aqıl kıslı ri,
Hikmı ti dırk edın pürhı vıslı ri.
Qovla mıclisimdin kınar kıslı ri,
Alı mırkık dı gıdanı neynır?!

T RK EL

İ bru çıkmı bıdırlı nmiş ayı sın,
Qım yaradan o yaşmağı tırk elı.
İnsaf eyı sal üstümı sayı sın,
Tez rübındı yanaşmağı tırk elı.

Giryanam gözıllı r xası ucundan,
Qıhırlı nib tutdum yası ucundan.
Bir busı nin tımınnası ucundan
Mıhrım ilı savaşmağı tırk elı.

Alını qım canda bekar edındı,
Qılbı xoşhal olar, şikar edındı,
Hırdın tımınnasın aşkar edındı,
Gül-gül o qaçmağı tırk elı.

Çİ KİBDİ

Ay arıfır, gəlın sizə söyləyim,
Varlılar yoxsulu dara çəkibdi.
Cəhd edilir bu dünyanı tutalar,
Nökər, dehqana qara çəkibdi.

Mollaynan, varlılar uyublar felə,
Köyxaynan birləşib qururlar tələ.
Ağaynan bəyləri demir mən hələ,
Zülmü gəl lib ol üqbay çəkibdi.

Fağırın, miskinın əlləri qabar,
Beş il əlammır bir axsaq davar.
Yeməyi, geyməyi deyir mən havar,
Aşıq Alı qilü-qala çəkibdi.

Mİ DİNİ

Gözəl qiyafəli, Leyli kamallı,
Sənsən gözəllərin şahı, Mədinə.
Sevənlərdən gəl birin könül ver,
Çəkdirmə amanı, ahı, Mədinə.

Bə yaz sənə dağda qarı andırır,
Hüsnün möminlərə dinin dandırır.
Mübtəlanı eşq atəşi yandırır,
Kəc dolanır rəvan rahı, Mədinə.

Bir an firqətini tab etmir ürək,
Səsil məlakəsən, hüsnün mübarək.
Camalın şöldə, şəmsi nə gərək?
Heyran qoydun ərşdə mahı, Mədinə.

Sev̇ninḋn seyṙ çıxma aralı,
Zamanın hökmüdü, v̇ḋ daralı.
Kamil ṡyyad ram eyl̇ẏr maralı,
Ṡn ṡyağı, zülf siyahı, Ṁdiṅ.

Şaṅ bil zülfüṅ badi-ṡbanı,
Qoyma qilü-qalda, eli-obanı.
Ṫdbirḋ aqıl bil Alı babanı,
Seç birini, ol ṗnahı, Ṁdiṅ.

YAYLAQ

Min büsata, min sovqata ṁkansan,
İvansan bu başdan-o başa, yaylaq.
Doymur ċlalından türḟ göżll̇r.
Eyl̇yir hüsnüṅ tamaşa, yaylaq.

İntizarda qoydun qışlaq elini,
Ṁftun eyl̇mirṡn siyah telini.
Almısan qoynuna inċ belini,
Girmiṡn aranla savaşa, yaylaq.

Bir ṁll̇k misallı atsa oxunu,
K̇nar olmaz, can eviṁ toxunu.
Yağdı yağış, şiriṅtdi yuxunu,
Büründü mehmanın qumaşa, yaylaq.

Ah divaṅdi, orman dolanır,
Göżll̇r hüsnünḋ ḋrman dolanır.
Köçüṙm, q̇tliṁ ḟrman dolanır,
Yaşat göżll̇ri, ḣm yaşa, yaylaq.

GÖZÜ LLİ R

Olam pasıbanı seyrangahların,
Seyr edən yaylağı yazı gözüllər.
Çəşmə kənarında gərdən çəkəndə,
Heyran qoyur quba-qazı gözüllər.

Brişin libasdı, ahu baxışdı,
Qüdrə tində n pür boyalı naxışdı.
Fərqləyən mənəz ya bahardı, ya qışdı,
Müdam əylər işvə-nazı gözüllər.

Nurdan xəlq olunub, qəddi-qaməti,
Huriyə, qılmana var döləti.
Nəğmədə dolanır şanı, şöhrəti,
Yoldan əylər dayanmazı gözüllər.

Gördüm sizi dərən mələhm, çaralı,
Düzünün ceyranı, dağın maralı.
Hicran çəkən gül rüxsarı saralı,
Növcavanlar qəlb həmrəzi gözüllər.

Mina gərdən, incə belə görməmişəm,
Qönçədən han, şərkər dili görməmişəm,
Qələmqəşi, siyahteli görməmişəm,
Türk əylərdim bu avazı, gözüllər.

Sərraflı olmasam şübhə gözünün,
Seyrin çıxmasam şümsi üzünün.
Vəsfi olmasaydı ay bənizlərin,
Yad etməzdim əslə sazı, gözüllər.

Qəlbə şələ verən siz çəşmə çıraq,
Amandı olmayın gözümdən ıraqlı.
Bir ləndə qələm, birində varaq,
Alı siz dastan yazı, gözüllər.

YARATDI

Küllü yaranmışın püştü-pınahı
vı l dı iki dürrü yaratdı.
Dür terrı di rövşın etdi alımı,
Beş pıncın n ali-ba yaratdı.

İki nurdu: M h m m ddi,
lidi C brayla yol göst r n v lidi.
Fatim di iki nura b l lidi,
Xudam nurdan on bir imam yaratdı.

İmam H s n göz l l rin gözüdü,
İmam Hüseyin ş fa tçi özüdü.
Zeyn labdin zindan ç kdi düzüdü,
Yezid Müreyyib talan yaratdı.

M h m m dbağıra nökr olasan,
C f r n n Kazıma qonaq qalasan.
Q rib İmamrza şahi-Xorasan
T qi-N qi, ol imamı yaratdı.

Q lbimin nurudu H s n sk ri,
Sahib zühr ed c k qıyamnan b ri.
Ahyam, çağır ram şahi-Heyd ri,
Ad mn n H vvanı xakdan yaratdı.

SEVDİYİM

lif q d d n, şümşad belin, bey inc
Tey telin şana vurma sevdiyim.
Sey asari s nd iman bulunmaz,
C m camala şöl verm sevdiyim.

Hey h lak ey yir incidir m ni
Xey x l q eyliyibdi bir xudam m ni.

Dar d rdin eyliyib divan  məni
Zal zülfün gərdənə sürmə sevdiyim.

Rey rəngin z rda zey kimi x ndan
Sin sərvi qam tin xətti gülüstan.
  n  ad eylə məni qurtar sevdadan,
Bir bus  ver,  z döndərmə sevdiyim.

Zat saxla, qulunam, zat bazarında,
Tey-telin c ğadı yar qabağında.
Zey zəlil qalmışam yarın əlində,
Ayın   qi yara vurma sevdiyim.

 ayın qulun ollam sana k mt rin
Fey f lkdi gey sonalı g ll rin.
Qaf k m r  z nd    vq - nb rin,
Kaf k ffardı  z  vurma sevdiyim.

Lam lala açılıb yar yanağında,
M n mərcan olaydım yar qolbağında.
Alıyam, tab etm m m n f rağında,
Hey-haraya g l göndərmə sevdiyim.

QOCALMIŞAM

Ala g zl m, sən nə m lul durursan,
Sən g r n deyiləm, yar qocalmışam.
Qaymaq dodaq, g l yanaqlı bəxtəvər,
G libdi g z m  tor qocalmışam.

D handda d   rim g lib amana,
Q dd əyilib, belim dönüb kamana.
Dolanıb r zigar, dönüb zamana,
Tərlan baxtım olub sar, qocalmışam.

Bu fani dünyadı heç kəs qalmaz,
Seyraqub çıraqı başatan yanmaz.
Heç kəs qalmayıb, xana da qalmaz,
Arıyıb-axtarıb kar, qocalmışam.

Könül qubarlanıb tutanda bəhsi,
Gələndə guşuma müxənnət səsi.
Müddəi eyləyib hər işin tərsi,
Çox zülüm eyləyib çar, qocalmışam.

Tüsdü qalxıb duman gəlir başımda,
Ataş qaynar ürəyimdə, döşümdə.
Alıyam, olmuşam doxsan yaşımda,
Ağarıb saqqalım, çal, qocalmışam.

DOLANDIRIR

Hər yetən hər şeyi deyir aşığam,
Setayıya simi tel dolandırır.
Adam var başını saxlıya bilmir,
Adam var camaat, el dolandırır.

Adam var ki, fikir-zikir eyliyə,
Adam var ki, Haqqa şükür eyliyə,
Adam var ki, hiylə-məkir eyliyə,
Adam var ki, fitnə-fel dolandırır.

Aşıq Alı şəhər işindən çaşqındı,
Adam var ki, el içində çaşqındı.
Adam var ki, çörək versə düşkündü,
Adam var dünyada dil dolandırır.

EYL R-EYL R

Bir el mövlanın tündündə tut,
Alım imdadı ol, eylər-eylər.
Zərrə cənnəti olsa üstündə
Yerdən daş götürsən ləl eylər-eylər.

Böhtan demə, böhtan tutar adamı,
Mənim bu sözlərim gövhər mədəni.
Cəhənnəm odunna betər adamı
Yoxsulluq yandırır kül eylər-eylər.

Alıyam, sözlərim safadır-safa,
Dünya müxənnətdir, insan bivi-fa.
Hökm eyləsə Ağrı ilə o Qafa,
Tökər dəryalara sel eylər-eylər.

YAVAŞ-YAVAŞ

Məhbəbbət həliyəm çeşmi-xumara,
Gəşt eylə dünyanı gəz yavaş-yavaş.
Unutma dostunu peşman olarsan,
Dostunan düşməni seç yavaş-yavaş.

Nə ağlın var, nə huşun var, kam alım
Məni danışım, qulaq asın, dəm alın.
Cəmə eylə idrakın, ağıl-kamalın,
Yolunla getginən düz yavaş-yavaş.

Alıyam, çağırıram sirri-xudanı,
Unutmam duz-çörək, həmi də nani.
Fələk üz döndərər, haqqını tanı,
Elini, gününü bil yavaş-yavaş.

G L C KDİ

Dövlətlər, nə uyubsuz dünyaya,
Dünya malı sizə dar gəlir cəldi.
İncitməyin fağırın pirini,
Nəticəsi sizə ar gəlir cəldi.

Köyxa deyir dünya mənəm, var mənəm,
Torpaq mənəm, cənnət mənəm, sar mənəm.
Göydən düşən o çalruylu qar mənəm,
Ədalət olacaq, dar gəlir cəldi.

Həqiqət, axirət vardı, deyirəm,
Yeddi cəhənnəmi vardı deyirəm.
Yoxsulun Allahı vardı deyirəm,
Siratın körpüsü, var, gəlir cəldi.

Nökər saxlamağın çoxdu günahı,
Alım yetir cəfkar miskin ahı.
Zülm edən zülm eliyər İlahi,
Yoxsulun üzünü var, gəlir cəldi.

Aşiq Alı, sığın şahı-Heydər,
Ədalətsiz, mərifətsiz bəylər.
Lütfüz, loxmasız olan səylər,
Axirət tufanı, qar gəlir cəldi.

Ə LL R

Küllü kainatın püştü-pənahı,
Pirinci Əl üstə gətirən Əllər.
Beş yaşında ol kafəri səmaya,
Əntəri qeyz ilə itirən Əllər.

Dünya abı ikən xakı vuruldu,
Altı gündə hökm olundu, quruldu.
Abi-kövsər, xaki-baddan duruldu,
Tifilənin ağ divi bənd edən Əllər.

Xızır Peyğəmbərin elmi dərşadı,
Musa Peyğəmbərin qəlbi orşadı.
İsanın anası adı Maryadı,
Xızır la Musaya yol verən ulla.

Xavəri-saili cəm gəndə,
Yetmiş oğlu ol Salsalın öləndə.
Malik bə bəlməcən salsal ləndə,
Salsalla şəməmə götürən ulla.

Yer altında şəhrizər getdilər,
Büstü dala ol şəməmə yetdilər.
Gülabı-Malik qardaş etdilər,
Salsalı dərşaya qərş edən ulla.

Adəmənin Hatəm Merac mehmanı,
Onunla getmişdi bilin pünhanı.
Aşıq Alı, sən ağarı tək tanı,
Almanı, üzüyü gətirən ulla.

BİZ GÖNDƏR

İstəli sevgilim, qəlbimin pəri,
Qaymaq dodağından bal bizə göndər.
Ağlını alıbdı sənənin camalın,
Zülfünün ucundan al bizə göndər.

Mən sənəni sevmişəm dünya üzündə,
Qəlbim qaldı sənənin şəhla gözündə,
Vərdə verdin düz olmadı sözün də,
Sözün düz olmasa, nar bizə göndər.

Ürəyim şüşədir, sındırma, zəmə,
Dolanıb dünyanı ığyarla gəzəmə,
Əlimi uzatsam əlini üzəmə,
Üzən də əlini, qar bizə göndər.

Bu dünya fanidir kim qalıbdı?
Dil bilməzin dərdi mənə alıbdı.
Bağban da olmasam, bağa salıbdı
Qızılgül olmasa, xar bizə göndər.

Aşıq Alı, çəkmi işvəli nazi,
Götür illərin sədəfli sazı.
Neynirəm var-dövlət, varımdı azı
Əsəl də tapmasan dar bizə göndər.

NEÇƏ DİLİ VAR

Mərifətdən kamil olan, ay aşıq,
Şəriəti nəylə edərsən aşkar?
Bey altınan o nöqtəni bəyan et, -
O nöqtədən eylə mənə xəbərdar.

Yeddi daşın səkkiz cənnət yaşı var,
Yerdədi-göydədi hardadı gər.
Ərşdə iki quş var - orda dən dənli, r,
Gahdan pünhan olur, gah da aşkar.

Deməyin ki, bu sözüm yalandı,
Aydı, gündü zümrüd ona ulaşdı.
Zatı zülcaldı, sözü kəlamdı,
Peyğəmbərdən qalıb bizə mötəbər.

Mərifətdən, təriqətdən gəlmişəm,
Təriqətə yol-ərkənə bilmişəm.
Alı deyir özüm mətəl qalmışam,
Bu çərx-i-davvarın neçə dili var.

OLMAZ

Qım yem, qım yem divan könül,
Həmişə ruzigar belə dar olmaz.
Özünü bilməzlə durub-oturma,
Belə sındı namus, qeyrət, ar olmaz.

İnsan gərək namusunu atmaya,
Halal mayasına haram qatmaya,
Bir oğul ki, ata sözün tutmaya,
Bəddövləddi, çöhrə sındı nur olmaz.

Yamanı götürüb, yaxşını atma,
İlqarı unudub, imanı satma,
Oruc tut, namaz qıl, duasız yatma,
Alı, dünya malı sənə var olmaz.

GÖRMƏ DİM

Viran bağlara mən oldum bağban,
Almasın, heyvasın, narın görmədim.
Çox ağac becərdim şoran çöllərdə,
Bəslədim budağın, barın görmədim.

Dünya bivəfədi etibar olmaz,
Sayğısız iyiddə giridar olmaz,
Hər sevən kimsədə düz ilqar olmaz,
Çoxu çox danışdı, karın görmədim.

Alıyam, mətlə bım veribdi xudam,
Məğribdə mən şəriqə yayılıb sədam.
Hərcağı gözəl can verdim tamam,
Namusun, qeyrətin, arın görmədim.

DİYARIMDA

Könül tıllı b edir, ürək atlanır,
Gəşt eyl, dünyanı gəz diyarımda.
Zəhmət çəkən bu dərdlər qatlanır,
Coşur ürəyimdə söz diyarımda.

Qürbət diyardayam, görünməz yurdum,
Həkimlər, loğmanlar bilmədi dərdim,
Alagol yaylağı, vətəni yurdum,
Alardım əlim söz diyarımda.

Alıyam, söz deyib, yaza bilmərəm,
Şad olub, qürbətə gəz bilmərəm,
Hərcağı sözlər dözü bilmərəm,
Alışsam, yanmaram öz diyarımda.

NƏ DƏ N OLDU

Yeri, göyü insi-cinsi yaradan,
Haqq əmir eylədi yer nədən oldu?
Pərdəyi-hicabdan bir dəsti gəlidi,
Onun dəstində sir nədən oldu.

Haqq əmir eylədi, gövhər tərli di,
Bircə qətrə suyu umman eylədi.
Kimnən sədə gəlidi, kimnən söylədi,
Yandırıb şahpərin nar nədən oldu?

Aşıq Alı yuva istər pirində,
Haq mərhəmətində, qüdrət şirində.
Bir dürr xəliq eylədi öz qüdrətində,
O dürrün içində sir nədən oldu?

GÖZÜMÜZ

Özgəlirdən biz xətər yetişməz,
Eyləməsək özümüzü özümüz.
Alışmışam öz oduma yanıram,
Qoy söykənsin közümüzü közümüz.

Bəhs düşüb bəs yer döyüşdük,
Qəlb sındırıb, qamət yib öyüşdük.
Heç bilmədik nə iş tutduq, işlədik,
Düz gəlmişdi sözümüzü sözümüz.

Qovğa günü mird meydanda ər dini,
Alıyam, axtarım elin mirdini;
Leylə-nəhar çəksin diyar dərini,
Dürüst baxsın gözümüzü gözümüz.

YAXŞIDI

Ay ağalar, gələn sizə söyləyim,
Nə cür olsa yenə vətənin yaxşıdı.
Qohum, qardaş, dost-müsaib görəndə,
Şəfa tapar yaralarım, yaxşıdı.

Bivə faynan sənin dost olma, kənər gəz,
Şam-çıraq olmasa, ildə fənər gəz.
Başa düşür öz hesabın qanar, gəz,-
Min qarğadan bircə qırğı yaxşıdı.

Bıçar Alıyı gətirdin dilə,
Bülbül də müştəqdi budaqda gülə,
Sar quşları şikar etsə yüz ilə,
Qoca olsa yenə tərflan yaxşıdı.

ZAMANIDI

Ay ağalar, gəlın sizl̄ söyl̄yim
V̄fasız ömrümün kor zamanıdı.
Bu fani dünyada kama yetm̄dim,
Dostunan düşm̄ni seç zamanıdı.

Arif odu, dediyimi tez qana,
H̄r sözü izliȳ keçib gün sana
Ömrüm azalıbdı, çatıbdı sona,
Ağlayın üstümd̄ köç zamanıdı.

Alıyam, baxtımnan çox intizaram,
Başım çalxalıdı çox intizaram.
Ḡzdiyim yerl̄rd̄n çox intizaram,
F̄ll̄k k̄m̄ndind̄n düş zamanıdı.

HAYIFSAN

Özün üçün s̄n aşıqs̄n, ay l̄ sm̄r,
Başın çatma qalmağala, hayıfsan.
Şairlik deȳnd̄ özünü öym̄,
Bel̄ adı üz̄ salma, hayıfsan.

Qullar boyda s̄n özün̄ hörm̄t et,
Ḡll̄nin, ged̄nin l̄hvalına yet,
Aşıqlıq ed̄nin pişvazına get,
M̄ni salma qilü-qala, hayıfsan.

Etibar eyl̄m̄ fani dünyaya,
Elmin yoxdu özün atma d̄ryaya,
M̄cnun kimi düşm̄ çöl̄, s̄hraya,
S̄n düşübs̄n b̄d x̄yala, hayıfsan.

GÖZ LL R

Səhər çağı çıxdın mənim qarşıma,
Göründü gözümə dəstə gözəllər.
Aylar-illər həsrətini çəkdiyim, -
Olmuşam dərdinnən xəstə gözəllər.

Əflatun loğmana getdi dərməna,
Yanıram oduna mərdi-mərdana,
Dolanım başına, olum pərvana,
Qoymayın könlümü yasda gözəllər.

Alıyam, dünyada xəm xəyal oldum,
Baxdım gözəllərə kəm xəyal oldum.
Düşündü yadıma kəm xəyal oldum,
Al sinənin üstündə bəstə gözəllər.

VAR

Baxdı-yığval bu diyara gətirdi,
Taleyin olmasa nə mənası var.
Əcəl gəlidi kəsdi sənin üstünü,
Döyünsən, çırpınsan nə mənası var.

Qəssal yuyar, qəddim bükür bir ağa,
Bu günümdə yetişdada bir ağa,
Mən qulunam, nökrinnəm bil, ağa,
Nökrin ağadan təmənnası var.

Alıyam çağırram sirri xudam,
Bu dünya fanidi, köçək hamı,
Tamam müəmmadı haqqın "Qur'an"ı,
Oxuyub bilən çox mənası var.

ZEYNALIN

Yanşaxda bir iyid gəlib rəy,
Yoxdur bərabəri, tayı Zeynalın.
Qarşısına çıxan görünmür həl,
Qüdrətə verilib payı Zeynalın.

Mərcan Qamışlıda atdığı güllə,
Gilas budağından saldı bir gül.
Yazdım tərifmi, yayılsın elə, -
Ucalsın qoy haqqı-sayı Zeynalın.

Aynalıxı xub yaraşır boyuna,
Qoymaz ovu nəzərində yayına,
Arzum budur gələm oğul toyuna,
Şən dolansın yazı, yayı Zeynalın.

Kamil səyyad oldu, sərrast kamandar,
Murovun sərini eylədi şikar.
Seyrəngahı oldu o qoca dağlar,
Oylağıdı Meydan çayı Zeynalın.

Aşiq Alı saldı hər yerdə bəhsin,
Alım şüms etdi sədasın, səsin.
Dörd pələng qalib gələn qələsin,
Eşidilməz hay-harayı Zeynalın.

GƏTİRMİŞ M

Gecə-gündüz vird etdiyim, ay Bədi,
Qələbimlə qələbin tel gətirmişəm.
Gəzdim İstanbulu, Qarsı, İzmiri,
Türkiyə elində bar gətirmişəm.

İpəyin nə xası layiqdir səni,
Torpaq çox şirindi bilgin mən.

Anamın göz yaşın demir m h l
Koroğlu dağınan qar g tirmiş m.

Deyişdik bağladım aşiq Yığvalı,
s m r istiyirdi h m qilü-qalı.
Axırda utandı, b d g ldi falı,
s m rin töhf si var, g tirmiş m.

Dağlardan ucadı o Ağrı dağı,
N q d r dost tutdum s ddir sağı.
Çim nk nd olubdu behiştin bağı,
Behişt bağçasından bar g tirmiş m.

Alıyam, m n g zdim tamam h r yeri,
Türkiy elinin göz l dilb ri.
Osmanlı sultanı dill r zb ri,
Onların salamı var, g tirmiş m.

DÜŞDÜ

Bir d zğah qurmuşam yüz min teli var,
H r telin dilb r düz n düşdü,
Yüz yaşadı, cavan q ddi büküldü,
Yas m n zülfün nişan düşdü.

l d şana zülfün dara bir yana,
Hürül r, p ril r, dilb r bir yana,
D rdimi yük tutdum, getdi bir yana,
D rya n h ng, ümmana düşdü.

Dibi d rya, o başı qubara bax,
Yar sin si s m r vermiş nara bax,
Dey r Aşiq Alı s n bu nara bax,
Kaf ri açdılar, rizvana düşdü.

DOLANDI

Həbibimdi, təbibimdi Bədi yar,
Uydu könlüm o dildara dolandı.
Vəfasız dünyanın vəfalı yarı,
Məryəm di, düz ilqara dolandı.

Tay olmaz sədrin bir qeyri sin,
Qoymadı qoynuna bir qeyri sin.
Yarı meyl etmədi bir qeyrisin,
Gəldi nəç zülfü qara dolandı.

Yazı haxdan oldu, od oldu yandı,
Hər dərin bəru tək o dolu yandı.
Sevda aləmində od oldu yandı,
Ah səməndər di, nara dolandı.

BƏDİ YAR

Peymana mərd oldum, dəşt gərd oldum,
Gör əhvalım, bir sor halım, Bədi yar.
Rüxsarın zərd oldum, əhli dərd oldum,
Zaydı halım, həmişəyalım, Bədi yar.

Cismidə canımsan, ilqarda dursan,
Sən can alanımsan, vərəm buyursan.
Təlx lisanımsan, eyham vuransan,
Bilsin cümlə qoy mahalım, Bədi yar.

Olmasan biva fa, sürərsən səfa,
Gəlləşən insafa, çəkməyən cəfa,
Sevən düşməz xofa, çəkilər qafa,
Etmə müşgül ilk vüsəlüm, Bədi yar.

Artırdın məlalım, həmişə qilü-qalım,
Türk edim mahalım, sərf edim malım.

Ya ölüm, ya alım, yox desən, zalım,
Aşkar oldu son sualım, Bəsdi yar.

Çeşmimin ziyası, Alıdı ası,
Geydi qəm libası, ahdı nəvəsi.
Qurdu firqət yası, agah mənası,
İnanma ki, burda qalım, Bəsdi yar.

BƏSDİ

Sən şəmisi, mən kənarında sitar,
Rüxsət ver sərində dolanım, Bəsdi.
Can fəda eylərim, ey mahipar,
Budur sərmayədən olanım, Bəsdi.

Kərəmm, əslisiz giryan neylərim?
Məcnunam, dəşdə üryan neylərim?
Nainsaf, halıma bir yan, neylərim?
Sənsən canı verib, alanım, Bəsdi.

İqbalım dadıma yetmədi bir an,
Siti mindən oldu can evi viran,
İstərsən gəzərim İrani, Turan
Qürbət diyarlara yollanım, Bəsdi.

Umma mərhəməti qəni daradan,
Əgər səvhsən çıxmaq aradan.
Kərəm hasil olar nadir çaradan,
Tərsinə odlara qalanım, Bəsdi.

Dəhri cəfa çoxlarını tovladı,
Uydu baban rəsulları qovladı,
Ah sənli bir diyarın övladı,
Qoyma yad ellər calanım, Bəsdi.

YANDI

Qəza qərq eylədi yanar odlara,
Elimin sərvinəz sonası yandı.
Atış müqəddəsi, napakdan qaçar,
Görmədim nə xənnas, nə ası yandı.

Nə idi günahı pakı xilqətin,
Oldu mübtəlası dərdin, zillətin;
Aqıl fəhm eləyib, alsın ibrətin,
Nağının gül üzlü balası yandı.

Dərkiyan naçardı dövrən işin,
Olmadı bir zəka, elac düşün.
Cümlə tab eylədi qəm atışın,
Mənim tək qəm əhli yanası yandı.

Qəbahət nə idi, odlar qalandı,
Silsiləmə hşər gördüm qeyri yalandı.
Cümlə qəm eylədi, qəlbi talandı,
Aqıl küdrət çəkdi, danası¹ yandı.

Aşkar şivən qurdu ilahi tala,
Alı tab etmədi bu müdhiş hala.
Bir cana borcluydu o körpə bala,
Nari-cəhənnəmdi, anası yandı.

OLA BİLMƏZ

Gözəllər şahıdı nazlı nigarım,
Kimsənə Bəsdilər tay ola bilməz.
Xilqətin xudasından verilən,
Bundan qeyrə cəllil pay ola bilməz.

¹ Alim

Buğdayıya qara dedin, a zalım?
Bir an görməyindən pozulur halım.
Odu pəri nisbət şümsi-cə malım,
Şübahət ulduz, ay ola bilməz.

Şüms oldum aləm aqıl sözümlə,
Ucalmışam, cəfalara dözümlə.
Nainsaf, seyr eylə yarı gözümlə,
Hilal qaşı kimi yay ola bilməz.

Kanaram qüssədən başdan-binadan,
Cəlal xilqət törər, cəmil anadan.
Ah gövhər sərrafıdı, a nadan,
İnşallah cəfası zay ola bilməz.

ÇALIM

Qəddi dal, eyni zay olsam da, gülüm,
Yenə də pür kamal həvəsdi çalım.
Qəm çökdü sinəmə eyləy zülüm,
Bir gətir sazımı, a Bəsdi, çalım.

Piranələr halı müdam müdhişdi,
Halətim körpələr də gülüşdü;
Naqafil yadıma keçən gün düşdü,
Söylə bəmdən çalım, ya sədsi çalım?

Bəşər qəmlə qüdrətindən yaranı,
Xaliq xəlq eyləyib qəlbə qaranı.
Dilləndirib tez kəsər məranı,
Həm desəm bu Alı növrəsti çalım.

SARIKÖYN K

Solar gül camalın, aranda qalma,
Dolan yaylaqları yay, sarıköyn k,
Müştaqam boyuna, nəzərdən salma,
Etmə ömrüm ahu-vay, sarıköyn k.

Təzəndi köhnə dərдин yarası,
Təbibimsən, səndən qaldı çarası,
Tökülüb zülfünün gərdən arası,
Çək üz, çin-çin et, say, sarıköyn k.

Alı deyər keçdi şamın çoxumu?
Qaynat qəfədanı, dağıt yuxumu.
Gətir fincanları, yanında lumu,
Sən doldur, mən içim çay, sarıköyn k.

DAL-DALA

İsmin üç hərifdi elədim bəyan,
Cimdi, mimdi, yazılıbdı dal-dala,
Seyraquba, müxənnəti qoşulma,
Əlif qəddin bədən nəzərdən daldala.

Səyyadısan, dağlar sənin, gəz dolan,
Alışarsan öz oduna, az qalan,
Maral gəldi, keç bərddə daldalan,
At oxların, peykanım daldala.

Deyər aşiq Alı meydan içində,
Oxudum dərşimi meydan içində,
Doxsan min kəlməni meydan içində,
İsbət eylə, sübut eylə dal-dala.

TƏCNİSLƏR

AY ÜZÜ -ÜZÜ

Hicranım, möhnüm tim, dörd il qımim
Az qalib canımı ay üz, üz.
Namərdin fitnəsi alır canımı,
Heç demir canımı ay üz-üz.

Qəvvas kimi dəryalara dalmışam.
Şirin canım kəməndin salmışam.
Qırq olmuş gəlməyim, burda qalmışam,
Sonalar çalxanır ay üz-üz.

Alıyam, axtarram həqiqi dostu,
İlqarın bütününü həqiqi dostu.
Müxənnət olmasa həqiqi dostu,
Dost deyər sözünü ay üz, üz.

DAMI DA YANSIN

Uçubdu könlümün dəri, divan,
Bir sütun vurgunan damı dayansın,
Hər kim dostdan dosta yaman qandırsa,
Qiyamət oduna damı da yansın.

Dedim: könül, bir qayıtsan özün,
Bir baxgınan mənim, bir də özün,
Axirətdə bir ev tiksən özün,
Uçmasın başına, damı dayansın.

Deyər Aşıq Alı acar ovluya,
Zənbur şirək, acar ovluya,
Bir dost səni qoyub acar ovluya,
Od vur qapısına damıda yansın.

DE BİR ÜZ-BİR ÜZ

Vaxt mənə tulladı qəlm dərzasına,
Ovçuyam gəl zirəmə de bir üz-bir üz.
Leyli müştəğryam düşdüm odlara,
Yetirin loğmana, de bir üz-bir üz.

Fərhad sevdi Şirin yarın kamalın,
Kərəm sevdi əsli yarın kamalın,
Ürək istər, könül deyər kam alım,
Göz-gözlə baxanda de bir üz-bir üz.

Alıyam, xəyalım kəc dolanırdı,
Xosrov da başında tac dolanırdı,
Məcnun Leyli deyib ac dolanırdı,
Almadı Leylidən de bir üz-bir üz.

DAL-DALA

Yaz açılcaq gəl çiçəyin seyrin,
Təbib deyər qoy tökülsün dal-dala.
Bu dünyada şir də yalnız olmasın,
Qardaş gərək cüt dayana dal-dala.

Müxənnət göz qoymaz dala, qabağa,
Hərçaydar heç çıxmasın qabağa.
Yaxşı köhlən cəhd eləyər qabağa,
Yaxşı iyid fikir verər dal-dala.

Xudam mənə tək yaradıb, tək bətək,
Gecə-gündüz fikr elərim, tək bətək.
Aşıq Alı, çək düşün tək bətək,
Müxənnətdən çək bətəyin, daldala.

AYA QALMASIN

Bimürvət yar mənə candan eylədi,
Tutubdu dəstində ayaq almasın.
Girdim dostun baxçasına seyr etdim,
Görmədim bağında ayaq almasın.

Mirzəsisin oxu dərsin haraya,
Bayram ayı demək olmaz hər ayı,
Şahi-Mərdan, özün yetiş haraya,
Düşmənin bu günündə ayaq almasın.

Deyər Aşıq Alı yara bağlıya,
Yaxşı tənəbbüs gərək yara bağlıya,
Bir yar meylin qeyri yara bağlıya,
Həftə tamam olsa, aya qalmasın.

AYƏ MƏNDƏ Dİ

Bu gün seyrəqubdan bir söz eşitdim,
O söz dostdan deyil, ayə mənəndi.
Dedim: nədir sədrin üstü bəslərsən?
Dedi: tifil ikən, ayə, mənəndi.

Sevdiciyim tənəbbüs geymiş buxara,
İnsafımı bülbül baxa bu xara?
Gəşt eylədim Bəsrə, Bağdad, Buxara,
İndi də gəlişim a Yəməndəndi.

Aşıq Alı pirdən içdi nə cami,
Nə axunddu, nə molladı, nə cami...
Nə Firdovsi, nə Səyyadi, nə Cami?
Tənəbbüs, sinədən fətr, ayə mənəndi.

AYAĞI BEL

Bimürvət yar mənə candan eylədi,
Tutubdu dəstində ay ağı bel.
Can deyən dostlarım, can qardaşlarım
Olubdu canıma ayağı bel.

Dar günümde yetiş dedim, ay ağa,
Müxənnəti göydən bala ayağa.
Bir iyid ki, en başdan ayağa
Kəsirlər dostların ayağı bel.

Ah deyər ömrüm sən yetəndə,
Oxudum dərsmi sən yetəndə.
Vədəm tamam olub, sən yetəndə
Büküllər qəddimə ay ağı bel.

BAŞA-BAŞ

Dost odur ki, öz dostunna dost ola,
Düşmənin düşməni ola başa-baş.

Əzizim başa-baş,
Oxu dərsmi başa-baş.
Bədsildən qaç qurtar,
Ayaq götür başabaş.

"Can!" deyən "Can!" – deyən mərdana,
Baş qoyanın qoy yolunda başa baş.

Aşıq gərək bu meydanda bir qala,
Oxugunan bu dərsmi bir qala.

Mən aşiq qala-qala.
Dikilib qala-qala.
Cavan ömrüm çürüdü,
Qürbətə qala-qala.

Ağlayana can vermərəm nə qala,
Baş verən mən verərəm başa baş.

Aşıq dördin kim yetirər sən, yar,
Oxudunmu bu dördimi sən, a yar?

Aşıq deyər sən, yar,
Qurban olum sən, yar.
Tarix keçsə qoy keçsin
Ömür el sən, a yar,

İstəyirsən yaxa yırtıb, sən yar,
Əl çəkməyərəm olsam candan başa-baş.

Aşıq Alı, həzar dördü davadı,
Bir dördüm var həzar dördü davadı.

Yox, aşiq, dava gəzər
Xestələr dava gəzər.
Əsil çay-çörək verər,
Bəddəsil dava gəzər.

Davaçısı bu meydanda davadı,
İstəyirsən kəllə vuraq başa-baş.

AĞ DAMAR-DAMAR

Dört çahar fəslində ovum ovladım,
Tor gəldi gözümlə ağ damar-damar.

Mən aşıqəm yağ damar,
Piltə yanar, yağ damar,
Ürəyim od düşər,
Sənəm başı sızıldar.

Dedim könül müxənnətdən kənər gəz,
Qatar xərdəyinə ağ damar-damar.

Çeşmin cıllad, qasın almaz olubdu,
Heyva tiki saralıbdı, solubdu,

Mın aşiqım solubdu,
Saralıbdı, solubdu
Yarı yardan ayırmaq,
Müxnnıtdın olubdu.

Mın çıkdiyim cıhnnın min odudu,
Yanar ürüyimdı yağ damar-damar.

Alıyam, sınımi çarpaz dağlaram,
Loğman olub yaraların bağlaram.

Mın aşiqım yara mın,
Yetirmıdim yara mın
Dırdı dırman olmadı,
Eylımıdim çara mın.

Bahar buluduyam coşub ağılaram,
Bağban da bıslıyır bağ damar-damar.

DİVANILƏR

NƏ Dİ

Havalanma, dəli könül,
Zorunan i in n di?
Mənsur təki H   bd 
Dannan i in n di?
Tut orucun, q l namazın,
    r et Allahına,
Yoxsulsan al  aqdan yeri,
Varınan i in n di?

Mənəm dey n başa varmaz,
Mənəm dem  gerd  dur.
  l ki g rd n q n i ind ,
  k  t yin gerd  dur.
Həqiqət, mərifət haqd r,
Təriqətdə gerd  dur.
K c baxma ustad yoluna,
Pirin n i in n di?

G l, biçarə A ı  Alı,
Qafil olma dilindən,
   r eylə i balına,
C da d     elind n,
  l uzatma h r de iy ,
Şahmar vurar əlindən,
Sən ki, ovsun u deyilsən,
Marınan i in n di?

BU GÜN

Gözəlilər, məntəl qaldım,
Bir belə tərnlə bu gün.
Ağlını aldı başımdan,
Günüm oldu qara bu gün.
Ah çəkdim fəğan etdim,
Yetmədim imdad bu gün.
Günüm tamam il döndü,
Tamam yandım nara bu gün.

İqlim üzrə tək yaranıb
Yəqin bilin yoxdu tayı.
Keykavusdan bəri baxdım,
Bəhsin çəkdim yoxdu sayı.
Nəfsimi oda yandırdım,
Haq-taladan alıb payı.
Başı, gözü düz qurulub,
Heyranam naqqaşa bu gün.

Şəmsül Məlik zamanınan
Belə gözəl görməmişəm.
Çox tərifi mən elədim,
Meyli nədi bilməmişəm.
Rəsəti izhar etdim,
Cənnət-cəhənnəm demişəm.
Zülmü-sitəm etdi mənə,
Neyliyim əğyara bu gün?

Çox gəzdim bu dünyanı
Tutuyuşun çəkim gözəl.
Sənin tayın Reydə gördüm,
Müfsid olma qoyma sözü.
Hicrində mən tək qalmışam
Salırsan manqala, közəl.
Ay məleykə, imdad eylə,
Bir busa ver yara bu gün.

Ağuşa çək qoyma yanam,
Rəhmən gəlsin rənəmə.
Tiği zəban olma aman
Zibə kimi zəbunmə.
Aşıq Alı, uqab ollam,
Meylin olsa gəlsən mənim.
Qulun ollam illər cən
Məhbub ollam varə bu gün.

S N M

Cüm günü ürcah oldu
Yandı canım nara, Sənəm.
Baxıram mah camala,
Oluram avara, Sənəm.
Çəkirm həsrəti
Sındı ki varə, Sənəm,
Gözərimnən axıdıram
Ab ilə leysanı, Sənəm.

Heyranam ol Xudaya,
Sənin tək insan yaradıb,
Tarixdə görməmişəm,
Bir belə ceyran yaradıb.
Züleyxa dünyada nədi,
Səni onnan can yaradıb,
Rəhm elmənin yazığa
Bir busa ver bəri, Sənəm.

Qaşın qara, gözüñ qara,
Olmuşam divanə kimi.
Saçların düşüb dizinə,
Behiştin qılmanı kimi.
Gözərinə baxmaq olmur
Türkmənin sultanı kimi.
Bir bəri bax üzün görüm,
Qardaşının canı, Sənəm.

Çox sağ ol, rəhmin gəldi,
Ülfət qıldın can görürəm.
Sən Aliya məhl qoydun,
Çox nə cibsən xan görürəm.
Namizədsən öz yarına,
Öz qəlbiyəni yan görürəm.
Sən məni bacı oldun,
Məhsər günü tam, Sənəm.

G L C K

Qövlü bəla bel qurulub
Həqiqət dövrən gələcək.
Mən deyirəm yəqin bilin
Qiyamət divan gələcək.
Çalışgınan savab qazan,
Savabsıza yan gələcək.
Somu Salatınna bezən,
Qətranı qazan gələcək.

Anadan olduğun günü,
Bilgin ki, qəzan vardır.
Nə iş tutsan bu dünyada,
Xeyir-şəri yazan vardır.
Sağır-fağır incitməsin
Yaxşı məni düzən vardır.
Torpaq altda lət içində
Nə kreyil can gələcək.

İnsi-cinsi ol yaratmış
Çəkic kədi qəhri-qəza.
Onun tutduğu məni
Veric kədi həli cəza.
Çalışgınan yetim doydur
Pis məni uyma əsla.
Uruqlar da cəm olacaq,
Qıl körpüyü can gələcək.

Tam uruhlar rffiy
Tamam orda cm olacaq.
Nameyi ml rind
Sorğu-sual qurulacaq.
Yaxşı ml ol cñnt
Pis mlli tam yanacaq.
r st mhr olacaq,
Sahib zzaman glck.

Cm olarlar rst
Mhmm d Mustafa gli,
Aşıq Alı, snin ağan
liyi Mürta za gli.
Fatimeyi Zhra il
Hsni Müştba gli.
Zülüm rş dayananda,
Şafey Hüseyin glck.

DANIŞ

Yaranannan bu dünyada,
N bacarsan az danış,
Meyl eyl m yriliy
Hmişlik düz danış,
Dalda qalma bir adam ol
Sayılarda az danış,
Alimlr meydan oxu
Drd drrman yüz danış.

Ataların misalıdı
Bu dünyada beş günlük,
Qapılarda yetim qalır
Yaman dırtı düşkünük,
El ki, ölüb gednd
Yas tutanlar üç günlük
Paya düşn bu dünyada
Beş arşındı bez, danış.

Çox düşünm, Aşıq Alı,
Qohum da yad kimidi,
mi-dayı, qardaş-bacı
Yandıran od kimidi,
Hamsı başa qaxınc olub
Quruca ad kimidi,
N olsun ki, ay biçar
İst yirs n yüz danış.

VERİR

Bu gün bir hikm t görmüşm
Al m iman verir,
Yediyi tkrar yeyilir,
Hamsını tamam verir.
Özü al mi doyurur,
Nal çkir acam m n,
Onun n ki, yem yi var,
Cmini insan verir.

Bir başı var, bir ayağı
Qafası göyd durur.
Çkilibdi kamanıya
Dabanı ayda durur.
N vaxtı var, n v d si,
Hesabı sayda durur,
H r g l nd x rac alır,
Hesabınan san verir.

G l, biçar Aşıq Alı,
Qoyma ola sözün k c,
Onun bir ad ti vardır,
Gah tox olur, gah da ac.
Özü el hökm el yir
H r g l nd n alır bac,
Doğruluğnan hesab alır,
Düzlüyünn n nan verir.

VAR

Ey dilim, qafil olma,
Bir sirri sübhan da var,
Müşkülü kömük olan
Dərdin dərmən da var,
Namərdi başa qaldıran,
Mərdi zəlil eyliyin,
Ol sərdən ayağa salan
Gərdişi-dövrən da var.

Bu dünyanı viran yazır,
Bəs abadan hardadı,
Bülbülü soçu safa ol
Gülüşən hardadı
Bu dünyaya sahib olan ol
Süleyman hardadı?
Məhşərətə bir üz deyən
Hakimi-loğman da var.

Min gözün müşkül Alı
Gör hardadı şahı Nəcəf,
Ərbi qiblə səmtinnən
Gəlmişdi bir şeyxi-ərb,
Əyləşdi Merac yolunda
Mustafa atdı tişə,
Həbibin seyrə çıxan
Çox əziz mehman da var.

NƏ Dİ

Bar ilahim divan budu
Yetiş dədə, nədi?
Müxtənnət haqqı unudub
Heç salmaz yada nədi?

Girmə nədən məclisin
Qədir bilən olmasa,

Hərcaı hıdyan deyır
Bıy nıdı, gıda nıdı?

Zatı pakı halal olan
Çaşqın olmaz xanadan,
Mıtdını tez yetirır
Yeri-göyü yaradan.
Tır gedibdi sumu salat
İlin çıkr üqbada,
Titriyır polu siratdan
Heç tapmaz cüda nıdı?

Ey Alı, dosta yetir,
Dostdan dost al olmaz,
Hıqıqtdın dırs almıyan
Şrıtdın hal olmaz,
Şrıtdın kamil olan
Yetgin olar, kal olmaz
Gışt eylıyır dıryalarda
Çay nıdı, ada nıdı?

BAX

Ey könül, qafil olma
İliyül imrana bax,
Mıhımmıd şının gılın
Ayeyi-Qur'ana bax.
İsmayıl getdi Minaya
Ona qurban olmağa.
Cıbrayıl bir qoç gırtırdı
Sürmıli qurbana bax.

Adım ki, yedi buğdanı
Bir görün nı etdılır,

Ol xudadan ımır olundu
Sırındıb atdılar,
Admın Havva ana

Bir-birini tapdılar,
Həvva doxsan oğlan doğdu,
Gərdişi-dövrana bax.

Gəl biçarə Aşıq Alı
Seç bil mövlanı tanı,
Habil vurdu, Qabil öldü
Eylədi nahaq qanı,
Haqq-taladan əmr olundu
Su götürdü dünyanı,
Ol gəmiyə nicat verən
Qadiri-sübhana bax.

YALVARIRAM

Sidqinə sığınmışam
Sübhana yalvarıram,
Məhəmmədə tabe olub
Qur'ana yalvarıram.
Məzhəbimdə Cəfər Sadiq,
Qibləmdə Kəbirmənim,
İlqarımda çox möhkəmmə,
İmama yalvarıram.

Atdı şəhadət barmağın
Zəbun etdi Xeybəri,
Çəkəndə "Allahu-əkbər!"i
Qırdı yüz min ləşkəri,
Alimlərin ümidgahı,
Möminlərin pənahı,
Şahi-Mərdan, şiri yəzdan
Mən ona yalvarıram.

Dar günümdü dada yetiş,
Dalət şahım mənim,
Ey böyük ümidgahım,
Sənsən pənahım mənim,
İsmimdi Aşıq Alı,
Çoxdur günahım mənim,
Günahkarı sən aparma
Divana yalvarıram.

QIRMIZI

Həzrət Mir bayram günü
Geyinib don qırmızı,
İsmayla gəldi qurban
Töküldü qan-qırmızı.
Oxudu "İsmi-zəm"i
Bağladı zülfüqarı,
Çaldı qılıncı ntər,
Oldu meydan qırmızı.

Buyurun mirzələr
Belə yazsın yazını,
Öz-özün fikr eyləsin
Xub danışsın sözünü.
Aşıq gərək püxtə olsun
Xam bilməsin özünü,
Girsin eşqin kürsində
Pişsin büryan qırmızı.

Deyər Aşıq Alı uçub
Bu könlümün pərgarı,
Ustada qulluq etməyin
Kim olar xiridarı.
Mənnən bəhsə duran aşıq
Gəlsin dursun üz barı,
Sərraf mənəm, istiyirəm
Ləli-mərcan qırmızı.

BİZDİ

Şükür olsun ol xudaya
Adil divan bizdidi,
Dini məssir yolu ərkan
İlqar, iman bizdidi.
Neyliyirəm o məzhəbi
Yoldan xarici ola
Məhəmməddi nazil olan
Ayeyi-Qur'an bizdidi.

İncil İsaya gəlirdi,
Tövrat Musaya ey dil
Qur'an Məhəmməddi dindi,
Sən gəl onu yəqin bil
Dörd çeşməddən ponqar axar
Həqiqətdə durar göl
Girməyən ki, qırq olarsan
Dərya, umman bizdidi.

Göylərdən dörd kalam endi,
Məhəmməddi Qur'andı,
İnşallah ki, möminləri
O dardan qurtarandı.
Gəl qəm çəkmə, Aşıq Alı,
Ağan Şahi-Mərdandı
Penci-ali Sahibzaman,
On iki imam bizdidi.

MƏRD

Məhəmməddi xaliq özü,
Göndərdi Qur'anı mərd.
Altı min altı yüz altmış ayı,
Yüz on dörd surəni mərd.

İlahiddən nazil oldu,

Göydən endi dörd kitab.
O, Qur'ana başlayınlar,
Tez tapır imanını mrd.

Beş kəlməyə aşıq olan,
Sənəsi dftər gərək,
Haqq-taalanın min bir adı,
Dillərdə zərək,
Bu aləm zülməyə n,
Olmaya rəhbər gərək.
Açıb cənnət qapısını,
Göstərdi rizvanı mrd.

Gəl, biçarə Aşix Alı,
Xəbərdar ol dünyada.
Uca könül, alçaq saxla,
Havalanma dünyada,
Haqqın min bir adını gəl,
Gündə üç yol sal yada.
Vaqif ol, haqqın yolunda,
Gəl ey tövbəni mrd.

G L

Kəndinə aşığam deyən,
Aşıxsan meydana gəl
Nərdə girməz bu meydana,
Mrd isən meydana gəl.
Kəndi olan kəndisini,
Öyməyi layiq döyül,
Şimdi sazın aləminə,
Bu cəngi-dövrəyə gəl.

Ey arif, bir salam ver,
Soruşum halın görüm,

Həqiqət haqq aşığsan,
Söylə, kamalın görüm.

İncil, Zəbur, Tövrat, Qur'an
Göstər kitabın görün.
Dostum, gər bütprəstən,
Bu nəni-neyrana gəl.

Mən Aliyam tamam leyli-
Nəhar söylərim mən dhi,
Mərifəti, şərifəti,
İnnə qan haq, tərifəti,
İsayısan "İncil"i sev,
Musayısan "Tövrat"ı.
Gər Məhəmməd ümmətisən,
Boyun y, "Qur'an"a gəl.

Q 2 L¹

Yeri-göyü xəlq eylən, bu məvhu məvaya gəl,
Haqqınan-nahaq arası düşübdü davaya, gəl.

Aman vermir dostlar bu gün, düşmüşəm qəm behrin
Şərffiyabam bu səndənin zəlindən çay gəl.

Eşq bel bir bələdi, cümlə ona mübtəla,
Nə Məcnuna tənəylə, gülməz Züleyxaya gəl.

Könül sevin gözəl olur, babalardan qalan söz,
Çatmaq üçün öz yarına, imkan ver Leylaya gəl.

Bir sevgi də bu aləmdi, hamı aşiq dünyaya,
Günüz şərfsi ziyarət et, gecələr də ay gəl.

Könüllə məni çəkmərdim, bu dünyadan agahdı,
Zəril gürzü çalanda, bacarırsan hay gəl.

Gözəl şaban şərffimdi, yadımdadı pənzideh,
Nə şöhrət var gündədi, bel bağla mövlaya gəl.

Pak Qur'andan var savadım, dini dindəni seçirəm,
İsbat üçün izah edir, necə cətin ay gəl.

Hikmətlərdən pür savadam, hünərliyəm isbata,
Həm dərsindəni kasadsansa, buyur tələnnaya gəl.

Xuda sənin qəlbindədi, cüda salma özündən,
Bir anın da olmaz onsuz, səbəb etmə xudaya gəl.

Alı, ümüd xudadadır gen gündə sal yadına,
Hey çağıraram min bir adı, sal üstümə say gəl.

¹ Aşıq Alının qələmə aldığı yeganə qəzəlini "Divanilər" bəhsində verilməsini məqsəddə uyğun saydıq (rtibçi).

ASIQ RƏVAYƏTLƏRİ

AŞIQ ALI İL AŞIQ İL SG RİN DEYİŞM Sİ

Gedər oldum, yar-yoldaşım sağ olsun,
Bol olsun çörəyi, aşı dünyanın.
Bundan sonra d rd riniz durulsun,
S rm  nsin g z , qaşı dünyanın.

Ərənlər qoyduğı yolları se dim,
Dolduruban, eşqin bad sin i dim.
Bir belə s vdayc n s rimn n keçdim,
Ləli-gövhər olsun daşı dünyanın.

Bağıla bostan olsun çöllər, səhralar,
Bal ilə yağı olsun, yeddi d ryalar.
Meyvə versin bütün bağılar, ovalar,
 st r m yaz olsun qışı dünyanın.

D rdli K r m dey r dünya fanidi,
Ne   rin  z   st  s r d .
Kimsə bilməz n  zamandan b ridi,
He  hesaba g lm z yaşı dünyanın.

Ustatlar ustadnam ni bir yox, iki dey r, biz də deyək iki olsun.

Arifi-m  zz m, ey nuri-eynim,
Mənim kimi  mr  bad olan varmı?
Qohumdan, qardaşdan, dostdan, a nadn
X yalı dolanıb, yad olan varmı?

Hər kəs  z  mətləbini qanmayan,
Dünya cif sin  s hl sönməyən,
F ll k  li dəyib,  rxi dönməyən,
L zz ti d handa dad olan varmı?

Dağılar qan ağılayır, düşüb borana,
Daha bundan sonra çətin yarana,
G y  qana batsın, qaldı virana,
Daha   lısgır t k ad olan varmı?

Mənim üçün nə ata, var, nə ana,
Arif görək bu mətləbi tez qana.
Mən qəm atına çıxmaq cahana,
Görək bu dünyada şad olan varmı?

Günbə gündən bağlayıram qəm, vərəm,
Könül sakit olub, heç tapmır aram,
Nə Şirin, nə Fərhad, nə yazıq Kərim,
Abdulla təkcə cismi od alan varmı?

Ustatlar ustadnaməni iki yox, üç deyər, biz də deyək üç olsun, namərdin ömrü
püç olsun.

Açma mətahımı naşı tüccara,
Qiymətini bilib, xiridar olmaz.
Bəddöyün qocası olsa da arıq,
Sürsən mənzil kəsər, kəmhünər olmaz.

Qaşın fırqətində dağlar qərli,
Üç hərifdir yerin, göyün qərli.
Misi qalay vursən axır qaralı,
Nə ləl bənzəməz, nə gövhər olmaz.

Hüseynim, sənəmdə haqqın baratı,
Yaxşı iyidin var sözü, söhbəti.
İyidin olmasa binadan zati,
Tanımb, heç yerdə aşikar olmaz.

Sizə kimdən söylüyəm, haradan söylüyəm, Göyçə mahalının keçən
günərinə, keçmiş dövrünün, adları dillər üzəri olan ustad aşixlərin
kamalından, Göyçə mahalının adlı-sanlı aşixləri Dədə Alıynan, Dədə lələğin
qavaxlaşmasından.

Bəli, mənim əzizlərim, tarixə yaxşı-yaxşı baxsaq, görək ki, Göyçə mahalı
bizim ulu babamız oğuz tayfalarının doğma vətəni. Göyçənin adı çəkildəndə
söz, ustad aşixləri yada düşür.

Dədə Qorqud döyündən saza, sözlə olan məhəbbət bu mahalda yaşayanların,
cavanından tutmuş qocalarına qədər hamısının qanına, iliyinə hopuf.

Ulularımız yaxşı deyif: "Göyçü yeni doğulmuş uşax, beşikdə ağlayanda qoşma, tıcnis üstündə ağlayır, səsi də saz havasına köklənmiş olur".

Saza, sözə olan bu məhəbbət Göyçü mahalında neç-neç ustad aşixların yaranmasına səvəf oluf. Belə ustad aşixlardan indi qulluğunuzda ərz edəcəyim Aşix Alınan Aşix ələsgərdir.

Aşix Alı döyrünün tanınmış ustad aşığı olan Ağ Aşixdan dərslər alıf, yüksək kamala çatmışdı. Dərd Alı addı-sannı səntəkar olannan sonra, bir çox şeyirdlər yetişdirmişdi. O cümlədən adını fəxrli çəkdiyimiz Dərd ələsgər də Dərd Alının istəklili şeyirdlərindən biri olmuş, onun sayəsində yüksək kamala çatmışdı.

Ancaq onu da deyək ki, ustaddan öyrənmənin şeyirdin də görək öz qabında bir şeyi olsun. Yoxsa bir ustanın noxudnan divar suvamağına oxşayar. Ustanın divara vurduğu noxudlar dıqırlanıb yerə töküldüyü kimi, fərsiz şeyird də ustadın qiymətli sözlərini bir qulağından alıf, o biri qulağından çölə buraxıf, küləyə cəf verəcəkdir.

Xoşbəxtlikdən ələsgər belə şeyirdlərdən döyüldü. Aşix Alı şeyirdlərinin hamısından daha çox ələsgərin xətirini istəyər, onun kləskin hafizəsini heyran qalıf, şeyirdin fəxr edirdi. O, ələsgərin gələcəyini böyük ümüd gözüynən baxırdı. Ələsgər də ustadına doğma oğul kimi yanaşar, onun hörmətini həmişə əziz tutardı.

Bəli, əzizlərim, artıq ələsgər də püxtələşmiş, eldə, obada ad-san qazanmış aşixlardan saydırdı.

İcazə verin, söhbətimizi burada yığcamlaşdırıf, əsas mətləbə keçək. Çox həxli və maraxlı bir suval ortalığa çıxır ki, axı neçə olur ki, belə istəklili ustadla şeyird arasında inciklik, zidiyyət düşüf, biri-birinə meydan açıf, deyişməli olmuşlar?

Əvvəlla, onu deyək ki, mərdiməzarın öyü yıxılsın, bu mərdiməzarlar, xayınlar, xəbislər olmasa, dünyada yaşamağa nə var ki, mərdiməzarlar nə ölüf, nə də öləcəkdir, onlar hər döyrəndə oluf, yaralı çivan kimi həmişə xalqa əziyyət verif, indi də verirlər.

Əhvalat belə oluf: "Göyçü mahalının Çaxırlı kəndində Böyükağa addı, sözlər keçən, varlı adam oğluna toy eliyəsi olur. Qohumlarınnan bir nəfəri Aşiq Alının dalınca Qızılving kəndinə göndərir, tapşır ki, gedif Aşiq Alıya deyərsən ki, Böyükağa bazar günü oğluna toy eliyəsidi, durmasın, tez bir bizə gəlsin.

Bəlli, mənim əzizlərim, Böyükağanın göndərdiyi qasid ağanın sifarişini Aşix Aliyə çatdırır.

Aşix Alı çıxılmaz vəziyyətə düşür, özü də Böyükağanı yaxşı tanıyırdı. Bilirdi ki, o çox çətin, inad adamdı. Aşix Alı dedi ki, ay oğul, kəndimizdə bir nəfər kasıb adam oğluna toy eleyir. Özü də keçən həftədə mən ona söz vermişəm. Əlsgəri də Qazağa toya aparırlar, burada olsaydı onu göndərirdim. Ağaya dəynən təvəqqe edirəm, mənnən inciməsin, söz verdim adamı naumud qoyuf ora gəl bilmənim, özgə aşix tafsın.

Qasid Aşix Alının cavabını Böyükağaya çatdıranda, el bil Böyükağanı zəhərli bir kürzə ilan çalır. Hirsində cin atına minən Böyükağa Aşix Alını söyüb yamanladı da, ürəyində dedi ki, yaxşı, Aşix Alı, sən sən ol, mən də mən olum. Bu hayıf sənə qoysam, onda başımdakı bu qiymətli papax gərək mənə haram ola.

Əziz dinləyicilər, aradan bir müddət keçəndən sonra Çaxırlı kəndində dəli Şirin aldı bir nəfər kasıb adam oğluna toy eliyəsi olur. Dəli Şirin özünü Aşix Alının yanına çatdırır, şirin dilini iş salıb, onu oğlunun toyuna çağırır. Xoşbəxtlikdən Aşix Alı da heç kəsə söz verməyibmi?. Dəli Şirin deyir ki, arxayın get, gəlib oğlunun toyunu ürəyin istəyin kimi keçirəcəm. Dəli Şirin şad-xürrəm kəndə qayıdır. Onu da deyim ki, Dəli Şirin Böyükağanın Aşix Alıdan möhkəm incik düşdüyünü bilirdi, elə ona görə də Aşix Alının yanına naumud gəlmişdi. İndi bu kasıb öz işinin düzliyini görəndə az qaldı ki, qanadlanıb uça. Kəndə Böyükağa eşitdi ki, Dəli Şirin oğlunun toyunu Aşix Alı eliyəcək, el bil bədənini qor doldu. Öz-özünü dedi ki, bir bu əvvənd oğlunun işinə bax. Qohumlarını evinə yığıb dedi ki, bilir-siniz ki, Aşix Alı mənim oğlunun toyunu keçirmədi, Dəli Şirin oğlunun toyunu keçirməyi gedir. Biz onu bu məclisdə pisikdirməliyik.

Bəziləri, insafın, dedi ki, ay Böyükağa, sən adın-sanın var, ayıf döyülmə el bir ustad aşığı pisikdirirsən? Bir də ki, axı onu kim pisikdir bilər?

Böyükağa dediyində dönmədi ki, dönmədi. Dedi ki, Aşix Əlsgər Qazaxdan gəlir, Aşix Alının toyda olduğunu ona demək lazım deyül, onu lapdan Alının üstünə gətirmək lazımdır. Aliyə də xələtcə deyək ki, Aşix Əlsgər sənə yaman hədələyir, deyir ki, iki qoçun başı bir qazanda qaynamaz, mən ustamla qavaxlaşıb, deyişəcəm, Allah ya ona verir, ya da mənə, qoy ilana öz balası qənim

olsun, deyiblər. Onu bağlayıf psikdir bils, ancaq Aşıq ı lısgır psikdir bilr.

Büzilri dedi ki, qoy el dı olsun, biz bunları bir sınaıdan çıxaraq, Allah hansına verır, verır.

Büli, müxnnıtı, söz qıhıt ha döyül. Böyükağanın adamları hır tırdılın Aşıx Alıya çatdırdılar ki, ay Aşıx Alı, sının çörüyinin duzu yoxmuş, indi öz yetirmn sını qınim kılılmk isdıyır. ı lısgır sını yaman yanıyır. Hır yerdı deyir ki, gırk ustamla deyişm, Allah ya ona verır, ya da mın.

Aşıx Alı bu sözlır gah inandı, gah da inanmadı, öz-özün fikirldi ki, axı mın yaxşılıqdan başqa ı lısgırn pislik elmişm ki, o, mını belı hıdııyır. Bir dı fikirldi ki, ışı, insan çiy süd ındır. "Xamır yeynin fağırı olmur, deyiflr", bık dı onu öyrđif, yoldan çıxarıflar.

Büli, mınim ızılrim, Aşıx ı lısgırı da aldadıf, hmin mclis gıırdilır, Aşıx ı lısgır saz qoltuğunda mclis girndı artıq, mclisin şirin yeriıdi, öz ustadının mclisı olduğunu görndı utanıb dayandı, axı ona demişdilr ki, bu toyda sının başqa aşıx olmayacax. Gets, bu o, demkıdır ki, deyişmliıyk, Aşıx ı lısgır alıandığına gör çox pırt olmuşdu.

Aşıx Alı da çox ıtın adam idi, Aşıx ı lısgırı görndı deyilnlr tamam inandı, üzünü ı lısgır tutub dedi ki, oğul, nı fikir gııfınsın, xoş gııf, safa gııtırıfnsın, deyişmk isdıyırsın, açıq danış, daha orda-burda mını niy hıdııyırsın, a bala? İndi çıxart sazını, bu sını, bu da mın. Aşıq ı lısgır and-aman eldi ki, ustad, mın Sizin bu mclisı olmağınızı bilmmişm, bilsın Sizin icazniz olmasa, heç gııımmi? Bir dı, o nı sözdü, nı hıdı-qorxu, nı deyişm, bu nı olan sözdü, ustad? Axı mınim Sizı ata qıdıı hörmtim var.

Aşıx Alı dedi ki, ı lısgır, mın dil tökmk lazım döyül, mın sının ıl çk sı döyülm. Bu mclisı bu gün söz-söhbıt son qoymalıyız.

ı lısgır ustadınnan qavaxlaşmaq istmirdi. Oydu ki, sazını köynkdın çıxartmadı. Bu Böyükağanın adamları tıııı etdi ki, Aşıx ı lısgır, sını qorxursan? Sını ustanın sözünü yerı salma, sazını köynkdın çıxart. ı lısgır getmk istyındı Aşıq Alı dedi, ı lısgır, bir divanı deyıcım, ona qulax as.

Aldı Aşıx Alı:

Məhəmməd xaliq özü,
Göndərdi Qur'anı mənə.
Altı min altı yüz altmış ayı,
Yüz on dörd surəni mənə.
İlahidən nazil oldu,
Göydən endi dörd kitab.
O, Qur'ana başlayınlar,
Tez tapır imanı mənə.

Beş kəlməyə aşiq olan,
Sənəsi dəftər gərək,
Haqq-taalanın min bir adı,
Dillərdə zəbər gərək,
Bu aləmə zülm eyləyən,
Olmaya rəhbər gərək.
Açıb cənnət qapısını,
Göstərdi rizvanı mənə.

Gəl, biçər Aşıx Alı,
Xəbərdar ol dünyada.
Uca könül, alçax saxla,
Havalanma dünyada,
Haqqın min bir adını gəl,
Gündə üç yol sal yada.
Vaqif ol, haqqın yolunda,
Gəl eylə tobanı mənə.

Aşıx Əlsgər arif adam idi, başa düşdü ki, ustadı hansı simə toxunur.

O, istədi gedən, Aşıx Alı onun qabağını saxladı. Bütün məclis tələb etdi ki, bir cavab ver. Məcburi Əlsgər sazını köynəkdən çıxardı. Dedi ki, ustad, mən Sizin bu məclisinizə pis niyyətlə gəlmişəm. Mənim Sizə böyük bir ustad kimi hörmətim var. Onda icazə ver, bir cığalı təcnisə Sizə öz fikrimi bildirim.

Aldı Aşıx Əlsgər öz ustadına necə məsləhət vermək istiyir, tərəfindən ərz edək, Siz də xoşbəxt olun.

Aldı Aşix ı lısgır:
Arif olan bir od düşüb canıma,
ı ridib döndırır a yağa mını.

Aşiq deyır, ay ağa,
Yetiş dada, ay ağa,
İllır xıstısi canım,
Yar gıldı, qalx ayağa,

Ağa olan, qulun salmaz nızrdın,
Salma nızrındın, ay ağa, mını.

Kamil ovçu, ovun görçık, sin, ayı.
Oxu dırsin ızıl başdan "sin", ayı.

Aşiq deyır sin ayı,
Tır damlaya sin ayı.
Xıstınin gözü düşmüş,
Yetgin nar, tır sinıyl.

Ömür azaldı, vıdı yetdi sin ayı,
Bir gün dı bükrlır, ay ağa mını.

Mınim yarım yaşıl geyib inci, dür,
Gümüş kımır incı belı incidir.

Aşiq deyır incidir,
İnci, mırca, inci dür,
Yaman övlad, pis qonşu
Qohum-qardaş incidir.

Xıstı düşdüm, bu dırd mını incidir,
Tut dıstimdın, qaldır ayağa mını.

ı lısgırım, dada gıldı, budu yar,
Bayquşların mıskınıdi, bu diyar.
Aşiq deyır budu, yar,
Gül bıslıyn, bu diyar.
Canım sadağa verrım,
Qıbuldursa, budu, yar.

Al xancalı, bağrım başın buda, yar.
El içindı salma ayağa mını.

Aşıx Əlsgər sözünü tamam edəndən sonra, sazını köynəyə qoymaq istəyirdi, Aşıx Alı dedi ki, Əlsgər, mənim sözüm sözdü, biz bu gün hesabı çürütməliyik. Özü də qıfılənd, tapmaca kimi şeydi, biz məclisdə bədahətin söz demək bacarığını yoxlamalıyıq. İndi mən hansı vəzndə, hansı rədifdə oxuyuramsa, sən də həmin vəzndə, həmin rədifdə cavab verməlisən, razısanmı?

Əlsgər cavab verdi, yox, ustad, mən qavaxlaşmaq istəmirəm.

Böyükağanın adamları hər iki aşığı daha da qızıqdırmağa çalışdılar. Böyükağa dedi ki, aşıq Əlsgər, ə, yumurta ha döyülsən, sınısan, niyə qorxursan? Bir özünü sına görək.

Aşıq Alı sazı zillə çəkib, Əlsgəri həvəsə gətirməyə can atırdı. Aldı aşıq Alı görək şeyirdi Əlsgər cığalı təcnisdə öz fikrini necə bildirir, tərəfindən ərz edək, Siz də şad olun.

Aldı Aşıx Alı:

Kişi odu, öz dostuna dost ola,
Düşməniylə düşmənin ola başa-baş.

Aşıq deyər başa-baş,
Oxu dərslər başa-baş.
Bədən sildən qaç qurtar,
Ayaq götür başa-baş.

Can deyənə, can deyər mənərdənə,
Baş qıyana, baş qıyaram baş-baş.

Hamı heyrətlə göz dikib, Əlsgərdən cavab gözləyirdi. Naəlac qalan Əlsgər sazın zilini zil, bəmini bəmə eliyərək meydana girdi. İndi görək ayaqlı, cığalı təcnisdə, eyni rədifdə ustadına necə cavab verir, tərəfindən ərz edək, Siz də xoşbəxt olun.

Aldı Aşıx Əlsgər:

A bimürvət, həsrətini çəkməkdən,
İllər tənxəstə düşdüm başa-baş.

Mən aşığam başa-baş,
Oxu dərslər başa-baş.
Eşqindən səmənərdəm,
Oda yandım başa-baş.

Can deyənə can dey n n mərdanə,
Baş qoyanın qoy yolunda başa-baş.

Məclisi daha da qızışdırmaq   n  l çalıb
  l sg ri coşdurmaq istəyirdilər.

Aldı Aşıx Alı:

F  yin k m ndi möhkəm qalandı,
Bim rv ts n, dost, ürəyin qalandı.

M n aşığam qala-qala,
Yapış b qala-qala.
Cavan ömrüm   r d ,
Qürbətdə qala-qala.

Suleyman m lk nd  kimlər qalandı,
 ll r  t n  z  g ls n başa-baş.

Məclis get-gedə şirin şir, canlanırdı.  ki nəhəng s n tkar  z- z  g lm şdi, kimin
məğlub olmağı kimin qalib gəlməsi s birsizlik  g zl nirdi.

Aldı Aşıx   lısgır:

S nd n ayrı m n geym n m, al, inci,
Geyinibs n, yar, q ddin  al inci.

M n aşığam al, inci,
Gey q ddin  al, inci.
Dosta xəyanət olmaz,
Qurma m n , al, inci.

Bir canım var alacaqsan, al  nci
Qoy k silsin qil -qalın başa-baş.

Aldı Aşıx Alı:

Aşıx Alı hazır d rd  davadı,
Bir d rdim var, hazır d rd  davadı.

M n aşıx dava g z r,
D rdlil r dava g z r.

İ sil olan nan verir,
Bedil sil dava gürzür.

Davaçısı bu meydanda davadı,
İrili gül, kılı vuraq başa-baş.

Aşix İ İsgür başa düşdü ki, ustadı dediyində İ çəkən döyül. Öz-özünü fikirləşdi ki, bəlkə onu yolundan azdıran var. Hər halda o, mənim hörmətli ustadımdı, ona qarşı yumuşaxlıq lazımdı.

Aldı Aşix İ İsgür:
İ İsgürəm, dərdim budu, ay ağa,
Çəşmim yaşı leysan kimi a yağa.

Mən aşığam, ay ağa,
Piltə yanar a yağa.
Mərd sözün üzə söylər,
Heç yapışmaz ayağa.

Gah bas olan, gah da düşər ayağa,
Kimsə varmaz bu fəlakətin başa-baş.

Böyükəgə ayağa qalxıb gül-gül dedi ki, doğrudan da İ İsgürsən ki, İ İsgürsən, gərək Ustadından geri qalmayasan. Hər ikinizə afərin. Alı dedi ki, oğul, İ İsgür, sözümüz sözdü, halal olsun, yaxşı gəlirsən, indi səni dini təriqətinə də yoxlayacam. Həmin söz rədifin özünü hazırla.

Böyükəğanın adamları da xısın-xısın danışdılar ki, Alı da Alıdı, ha, yaman qeyizlə nif, deyərsən İ İsgürü çətin salacax.

Aldı Aşix Alı:

Məhəmməd Mehraca qədim basanda,
Səsləndi guşləri, gəlidi qıjhaqı.
Cəbrayıl vah gəlidi, ərşi-ladan,
Açıldı şahpəri, gəlidi qıjhaqı.

Aşix Alı da, bütün məclis əhli də belə fikirləşirdilər ki, İ İsgür cavab deyər bilməyəcək.

Aldı Aşix Əlsgər:

Əli Düldülünü gətirdi Ərşədən,
Əlində Zülfüqar gəlmiş qıjhaqıj.
Tifil ikən qılınc çaldı Əntərəni,
Endirdi zərbsin, böldü qıjhaqıj.

Hər tərəfdən yaşa, Əlsgər yaşa! Aşix Alı kimi nəhəng ustadın qabağında belə
dayandığına görə, Göyçü mahalının o çörəyi, suyu səni halal olsun!

Aldı Aşix Alı:

Ağam Zülfüqarı çəkdi qınından,
Zülfüqar, boyandı kafir qanından.
Kafir heç dönmədi öz ilqarından,
Əlində şümsəri gəlmiş qıjhaqıj.

Aldı Aşix Əlsgər:

Məhəmməd tacını verdi Əliyə
Şahid olub getdi, Ərşi-Əlayə.
Şükür olsun dedi haqqı-mövlayə,
Ərşi-səməvatdan güldü qıjhaqıj.

Aşix Alı Əlsgərin qabiliyyətinə vətəncəddən də bələd idi, ancaq indi bir on qat onun
gözündə ucaldı, ürəyində ona afərin dedi.

Aldı Aşix Alı:

Aşix Alı deyər zəhrəni bişdi,
Kəsilib qismət, qürbət keçdi.
O, məhşərin günü yadıma düşdü,
Didəmin selləri gətirdi qıjhaqıj.

Böyükəgə xısın-xısın gülərək dedi ki, ay, deyəsən ustad yavaş-yavaş yumşalır,
qorxusundan kövrəlib. Bərkənin qışqırdı ki, başına dönüm Əlsgər, möhkəm dur!

Aldı Aşix ı lısgır:

ı lısgır badıni lındın içdi,
ı linin yolunda canından keçdi.
Axtarıb ummanı, lılnı seçdi,
Dayazdan, dırlındın bildi qıjhaqıj.

Hamıda böyük maraq, böyük heyret var idi. El bil ki, iki böyük nəhəng qaya baş-baş gəlmişdi. Bu qayalardan biri uçub dağılmalı idi. Camahat hər iki aşığı dön-dön alqışladı.

İndi görək Dıd Alı öz şüyirdini hansı rıdıf söz demək imtahanına çəkirtirfindin ırz edək, siz dı şad-xürrəm olun.

Aldı Aşix Alı:

O, xabi-qıfıtdı, şirin yuxuda
Bir pir gördüm, din islamın içində.
Bir qıtrı nur gördüm ıylmış alim,
Bir sin arasında, damın içində.
Aldı Aşix ı lısgır:

On səkkiz min alım, yetmiş iki dil,
Ülfət qalır bir bazarın içində.
Kimi atlas geyir, tirmı qurşayır,
Kimi üryan gızır qarın içində.

Aldı Aşix Alı:

Eşidın alimlər, mömün olanlar,
Biz bıxş eldi ol pırvırdigar.
Tanıyan islama mümkir olanlar,
Qapısız, bacasız damın içində.

Aldı Aşix ı lısgır:

Qıfilsın, işində tapmayıbsan baş,
Üz döndürür sındın qohum, yar, yoldaş.
Torpaq soyuq, bıdın üryan, kıfın yaş,
Tık qalarsan dar mızarın içində.

Böyükağanın adamları pıçıldaşdılar ki, y, deyşn lşğr üstl yir, amma bu bndi yaman dedi ha! Onlar mclisi daha da qızıqdırmaq üçün l çalır, h r iki aşığı alqışlayırdılar.

Aldı Aşix Alı:

Bir divan ylışib, adil, dal t,
Oxunur şabaxda dlili-yy t.
Mhmm d şnin verir slav t,
Gzir bağı gülüstanın içind.

Aldı Aşix lşğr:

Mn demk n lazım, özün bilirs n,
Bir gün yaranıbsan, bir gün ölirs n.
Arsız, qmsiz n günün gülürs n?
Yandırılar sni narın içind.

Böyükağa brkd n güldü, dedi ki, sn öls n, bu bnd lap kökünd n vurdu. y r bu mclisd Aşix lşğr üstls atamın goru haqqı ona bir at bağışlayacam.

Aldı Aşix Alı:

Bir neç tıxt qoyub, nuri-Münvvr,
H r yana düzülüb yüz on dörd n f r.
H r sind sks n, skkiz pilt var,
Şöl verir ol m qamın içind.

Mclisind, yaşa, Aşix Alı, yaşa! Böyükağa dedi ki, ay ustad, deyşn ş yirdini çtin salıf, darıxmağa çalışırsan, ha?

Aşix Alı gül-gül dedi ki, mn onu yaxşı tanıyıram, onun hün rin, qeyr tin bldm. O, darıxan oğul döyül. Amma eşit, lşğr, sözümüz sözdü - ya sn, ya mn. Ustad-ş yird bir sınaxdan çıxmalıyq. Yoxsa, sn deyşn kimi "iki qoçun başı bir qazanda qaynamaz".

Aldı Aşix    sg r:

   sg r söyləsin sən m t bi qan,
Belə qərar qoyub qadiri-sübhan.
Unutma ilqarı, itirm  iman,
 man durur d z ilqarın i ind .

Aldı Aşix Alı:

 a ır Şahi-Mərdan, den n, ya   li,
Museyi-Kazımı, bir də Cəfəri.
Saxlar Alı kimi zəlil m st ri,
Qoymaz qala o zindanın i ind .

Böyükağa dedi ki, Aşix Alı, h r ikiniz sağ olun, sizin h r ikiniz böyük s n tkarsınız. Siz Aşix   əsgəri çox b rk -boşa   kdiniz. O da sağ olsun ki,  z sənətkarlığını sübuta yetirdi, h m də sizi kimi ustad aşixnan ayaxlaşa bildi.  ndi də bütün məclis  hli sizdən xahiş eləyir ki, izin verəsiniz bu dəfə Aşix    sg r qavağa düşsün. Sizin qoyduğunuz şərtə g r  məclis dava etsin. Allah hansınıza ver r, ver r.

   sg r razı olmasa da, Aşix Alı  l çəkmədi, dedi ki, oxu görüm n  üstündə oxuyursan?

Aldı Aşix    sg r:

G z   r sultanı, m    r şahı,
Şahmarz lf n n  t km s n dal-dala?
Boyun s rf üstündə bənzər budağa,
M rg -ruhum u ar, qonar dal-dala.

Məclisdə Böyükağa və onun yaxın adamlarının savayı, he  kəs n  Aşix Alının, n  də Aşix   əsgərin pisik sini istəmirdi.

Aldı Aşix Alı:

Şahmar zülfün  in- in edib h r nd ,
G r n deyir qoy tökülsün dal-dala.
Bu dünyada ş r də yalnız qalması,
Qardaş g r k qoşa dursun dal-dala.

Hər tərəfdən afərin sədası eşidilir, marağ daha da artırdı.

Aldı Aşix Əlsgər:

Geydim qəm libasın yasın içində,
Gəl cəhəni kreyin ya sin içində.
Doxsan min kəlmədən yasın içində,
Neçə yerdə mütəsildi dal-dala?

Məclis əhli də gördü ki, Əlsgər ustadını möhkəm silkələdi. Aşix Alı da yaman qeyzlənmişdi.

Aldı Aşix Alı:

Muxənnət heç baxmaz dala, qabağa,
Hərçayını məclisindən qov, ağa!
Yaxşı köhlən cəhd eləyər qabağa,
Yaxşı igid fikir verər dal-dala.

Aldı Aşix Əlsgər:

Dərs alanlar zikr eləyir, hər ayı,
Bayram ayı demək olmaz hər aya.
Şahlar-şahı özün yetiş haraya,
Mən yalqızam, düşməni verib dal-dala.

Böyükağa dedi ki, Əlsgər, sən niyə tək olursan, kim sənə düşməni ola bilər? Ayı, sən öz bacarığını, ustadına sübut etməklisin, vəssalam.

Aldı Aşix Alı:

Xudam səni tək yaradıb, tək bəttək,
Gecə-gündüz zikr edirəm, tək bəttək.
Aşıq Alı, çək düşün tək bəttək,
Muxənnətdən çək tək yin dal-dala.

Aldı Aşix Əlsgər:

Bil, ehtiyac deyil, sənə mal indi,
Geyibsən qəddin, sənə m, al indi.
Can alansan, canım, Sənə m, al indi,
Əzrayılın cəngəllində daldala.

Aşix Alı gördü ki, Əsgər sözü yekunlaşdırdı, təxəllüsünü bəndə demədi.
Dedi ki, ay oğul, mən söz yekunlaşdırdım axı. Əsgər cavab verdi ki, ustad,
mənim məqsədim məclisin sonuna qədər "dal-dala" rədifini üstündə oxumaqdır.

Aşix Alı dedi ki, ay oğul, mən elə belə də bilirdim, daha mən pəs.

Aşix Alı sazını ona tərəf uzadanda Əsgər gül-gül dedi ki, ustad, onda icazə
ver sözümü yekunlaşdırım.

Aldı Aşix Əsgər:

Əsgər m, əldən getdi buta, yar,
Huşum çaşıb ağlım olub bu tahir.
Sənə m qoydum müjganına buta, yar,
Əsirəm, at oxların dal-dala!

Hamı Aşix Əsgəri alqışladı. Böyükağanın sevinci yer-göy sığışmırdı, ona
görə ki, artıx o məqsədin çatmışdı.

Aşix Alı dedi ki, oğul, mən sənə qüdrətin, dərin zəkana bənd idim, belə də
olmalıydı. Mən məğlub olsam da, icazə ver, bir təcnis deyim, sən o rədifdə təcnis
dəsən də olar, deməsən də.

Əsgərin özü də bəkef olmuşdu, dedi ki, buyur, ustad.

Aldı Aşix Alı:

Xəndan, xəbərdən sevinclik yağmaz,
Hirsindən çəkilər ay damar-damar.
Qəza kəməndinə salsa yaxşını,
Qanı cövlan edər, ay damar-damar.

Əsgər gördü ki, ustadı çox pərişan oluf, odur ki, onun ürəyini Əl almağa
çalışdı.

Aldı Aşix Əsgər:

Başına döndüyüm, xaliqdi sübhan,
Haçan qüdrətində yağ damar-damar?
Bir şeyird ki, ustadına kəlmə baxa,
Onun gözəlrinə ağ damar-damar.

Hamı Ələsgərin ustadına olan bu məhəbbətini alqışladı. Aşıx Alının üzü güldü.

Aldı Aşıx Alı:

Məhəbbət eşqində kənar olmuşam,
Daldalanıb nədəni geri qalmışam?
Payız xəzəni tək indi solmuşam,
Saralmış yarpaqlar, ay damar-damar.

Aldı Aşıx Ələsgər:

Sən aşix elmindən halısan, halı,
Sözü çox uzatsan, uzanar dalı.
Mən də sevməz idim, qovğanı, qalı,
Sağlam canım nədəni, bax damar-damar?

Aldı Aşıx Alı:

Alı deyir dünyam oldu dar indi,
Daha qalmayıbdı etibar indi.
Məğlub olub, eyləyirəm ar indi,
Səllənib gözümdəni yaş damar-damar.

Aşıx Alının bu etirafı, pərişanlıığı Böyükağadan savayı, bütün məclis əhlini, xüsusən Aşıx Ələsgəri bərk kədərləndirdi. İndi görək aşiq Ələsgər öz istəklili ustadının könlünü necə alır, tərifi findən ərz eliyək, sizin də damağınız çağ olsun.

Aldı Aşıx Ələsgər:

Ələsgərim, kamil ustad dərindi,
Bir bağrım var, barı, onu dər indi.

Çox ömrün var, bağlanmayıb, dər indi,
Kükür şimşək kimi, çax damar-damar.

Aşıx İ İsg r ustadı Aşıx Alının  z nd n öpdü, onu bağırina basıf dedi ki, ustad, inanın ki, Sizin bu toyda olduğunuzu m n bilmirdim. İndi başa d ş d m ki, məni aldadıf, Sizin n qavaxlaşdırmağı g tirif rm ş. M ni də Siz məcbur etdiniz. Ustad, məni bağışla.

Aşıx Alı da İ İsg rin alınınan öpüb, onu bağışladı, ş yirdin  uğırlar dil di. Amma sonralar arayıb, axtarıb,  yr ndi ki, bu qurğunu quran B y kağı imiş.

AŞIQ ALININ T RK Y  S  F  R 

B li, h rm tdi m clisimiz, h rm tdi camahatımız. Ustaddarın bir ne  qiyatdı s z n  qulluğunuzda  rz eliy j m. Ustaddarın  l nin  allah rəhmət eləsin, qalanına can sağılığı versin, Sizin n baravar. Ustaddar deyir ki:

Dilim sana bu n sy ti deyirəm,
Bu dünya malına sarışma, dilim!
Yəqin bil ki,  l m haxdı qavaxda,
Qiyamat oduna alışma, dilim!

Bir məclisə vardın dilin olsun lal,
G r nn r qoy sənnən s rf etsin kamal,
Sağına, soluna yağıdırma sual,
H rcayı danışf, g l ş m , dilim.

Saxla bu s zd rim, eylə amanat,
Haqqınan d z olan tez tapar nicat.
İstiyirs n başın ola salamat,
Ağına gələni danışma, dilim!

Musa oda alışmıyıf, n  lazım?
Beybafaynan qonuşmuyuf, n  lazım?
Haqqın  z  sirr aşmıyıf, n  lazım?
Gördüyün sirr ri sən aşma, dilim!

Musuya rəhmət, sizə can sağılığı. Bu şeir köhnə aşix Musanın oluf. Ağıkils li. Onun s z d . İndi də İ İsg rd n birini deyim:

Qafil könlüm bu nə yoldu tutufsan,
Sərf edirsən nə kamaldı dünyada?
Dövlətə güvənif, gültək açılma,
Çox sən tənki güllər soldu dünyada.

Fələk bərbad etdi hər nizamları,
Zulumnan söndürdü yanan şamları.
Hayıf cavannarın gül ındamları,
Mara-mura qismət oldu dünyada.

Küfrdən bərkitmə könlündə bəri,
Top dəysə dağıdar, bürcü, hasan,
Sənin kimi gözün qara şahmarı,
Fələh kəməndinə saldı dünyada.

Guşimdə sırğadı, sinəmdə dağdı,
Ağlı olan unutmaz, neçə ki, sağdı,
Dövlətdən qismətin beş arşın ağdı,
Çəkdiyən qovğadı, qaldı dünyada.

Yığılar məxluqat, qurular məhsul,
Boynlarda kəfən, ildirdən dəftər,
Onda vay halına, yazıx ildəsgər,
Özün getdin, sözün qaldı dünyada.

Allah rəhmət eləsin Qul Allahquluya. Bir ustadnamə də onnan deyək:

Könül qulluq elə kamil ustada,
Ustad görmüyəninin işi xam qaldı.
Neçə danəndən getdi dünyadan,
Yerini bir neçə ağıl kəmə aldı.

Bivəfaya dedim: "Dur mənnən üzül"
Nəməhrəmə baxma, gözdərim süzül,
Nuh ömür eylədi min doqquz yüz il,
Sandı kə, bir səhər, bir axşam qaldı.
Qul Allahquluyam, ay nasib elə,
Səçərdən baş verdi ay nasib elə,
İsgəndər atdandı, ay nasib elə,

Nı Cımsıd padşah, nı dı cım qaldı.

Bıllı, mınnım ızızdırım, sizı haradan xıvır verim, Göyçı mahalının Qızılıvıng kındinnın. Kimnın, Aşx Alıdan. Aşx Alı deyir: cavan vaxtımda orda-burda söhbət eliyirdilər ki, Aşx Alı gılcıkdı gözıl sınıtkar olajax. Allah heş kimi kasıv elımsın. O zamannan elı kasıvıydı ki, oğru içrı girsıydi, bircı süpürgdın başqa elın bir şey keçmızı. O vaxtın pulu bir abbasım varıydı. Kındin için çıxdım kı, mal öldürüf alışma eliyifılır. İki gırıngı ıt aldım. Gıttirdim öy, dıdım doğradı, anam tökdü qazana, qoydu ocağın üstün. Kasıvın öyündı yemk olanda öy gülür, eşik gülür. Öyd bir ala pişiyimiz varıydı. O da sevindiyyinnın tufara hoppanıf, yerı düşürdü. Dıdımın anamın söhbıti dı bir-birinı yaman xoş gılırdı. Söhbıtin şirin yerındı anam dıdım dedi:

- A kışı, gılsın oğlumuzu öylındırk?

- Arvad, düz deyirsın, gıdiyi öylındırmk lazımdı. Qızdarın xasiyyını sını bilirsın.

Anam oturduğı yerdı başdadı kındin başınnan.

- A kışı, filankın qızı nıttıridi?

Atam dedi:

- Ay arvad, onun dıdısi axmaq adamdı. Bildir yazda mınnın dalaşdı.

Anam yenı dillındı:

- Bı filankın qızı nıttıridi?

- Onun da anası dillidi, balası onnan betır olajax.

Gördüm kü, anam öz tayımız, öz baravarımız bir zülümlü kasıf tafdı. Atam dedi:

- Bax, bunun qızını alax.

Aşx Alı deyir:

Dıdımın utandım, anamı bir qırağa çıkıf dedim:

- Mın onu almıyajam. Anam dedi:

- Anan ölsün, bıs kimin qızını alajaxsan?

- Mın Çamırrılı Nıftalının qızını alajam.

O vaxtdar dövldi kasıva qız vermirdi. Ona gör bilirdim ki, o biz qız vermiyjk.

Anam gedif ddmm dedi.

Ddm bilmirm ny umud eliyif dedi:

- Bu saat gedif alajam.

Ddm min bir köhn kürkü varıydı. Çiynin atıf evdn çıxdı.

Çamırnyan Qızılvingin arası yaxınıydı. Ddm Niftalıgıl çatıf qapıyı döyür.

İçridn sls glir:

- Kimdi ay, qapıyı döyn? Atam deyir:

- Niftalı, mnm.

Niftalı qapıyı aşdı k, İmirz kişidi. Dedi:

- Buna yaqın xrc-zad qoyuflar, düzld bilmiyif, ona gör glif.

Dedi:

- Gl, ay İmirz, gl içri.

Niftalı İmirziyi çox mrfıtnn qarşıladı.

Dedi:

- Ay arvad, çaydan-çörkd qoyun. İmirz, gejnin bu vaxtı biz n yaxşı glifs? İmirz dedi:

- Yaxşı günün olsun, a Niftalı, bilirsnm niy glmişm? Niftalı dedi:

- Glifs, bel xoş g'lift, bel gözüm üst glifs. N mtdv glifs n düzlr.

İmirz dedi:

- Yaxşı günün olsun, a Niftalı. Xudavndi-alım hamıya oğul- qız toyu qismt elsin. Mn d istiyirm oğlum Alıya toy eliyim.

Arvad da deyir, Niftalı da deyir:

- Allah mübarək elsin!

İmirz kişi axır ki, glir mtdf üstün:

- A Niftalı, glmişm ki, qızın Bıdı xanımı bizim Alıya verıs.

Ay Niftalı dli olmadımı! İ lini bel hırdı ki, İmirznin noxtalıgına birini qoya. Arvad qulağına pıçıldadı:

- A Niftalı, onun xtrın dym, başdığım çox ist, qoy getsin öyünd ölsün.

Odu ku, Niftalı dedi:

- Ay İmirzə, arvad razıdı. Qızı sənin oğluna verəjəm, amma istədiyimi gərək gətirəsin.

- İsdən qadan alım, görüm nə istiyirən?

- Sənnən üç yüz manat qızıl pul alajam. On yeddi erkək gətirərsən. Çaxırından dənli Ağayarı atının balasını da gətirərsən. O at Qazaxdan gəlir, Dilboz atdarın cinsindəndi. El xərxi o tərəf-bu tərəf də sənin boynuna.

İmirzə əl verir "Allah mübarək eləsin, a Niftalı" - deyif çıxıf üz tutur Qızılverəng.

Anam bir də xəvər gətirdi ki, dənən yaman fit çala-çala gəlir. Yağın qızın "hə" sini alıf.

Öz-özüm dedim, axşamnan kişi toxdu, tən fışqırırdı, ajıxsın havax çalsa.

Dənəm gəlirdi. Kürkü atdı öyün ortasına. Arxası üstə uzandı. Əllərini başının altına çatdı. Anam gəlir dənmin yanında oturdu. Dedi:

- A kişi, nə xəvər gətirdin?

- Öyü xaravanın qızı, sənin bilmirsənmi mən getdiyim yerdən boş gəlmişəm.

- Nə dedi ay İmirzə, başdax-işdik, bizdən nə istədi?

- Ə, nə var, nə istiyir. On yeddi erkək isdiyir, o tərəf-bu tərəf əl xərxi mənim boynuma. "Hə" deməsin bir at balası, üç yüz manat qızıl pul isdiyir.

Anam o yannan qayıtdı ki, onun yüz manatı bu anasının boynuna. Sonra dedi:

- A kişi, yüz manat da sənin boynuna. On harava ot bışmı, iyirmi harava biç.

Dənəm öysürdü:

- Arvad mənimkini əlli elə, mən düzəldə bilməyəcəm.

- Düzəldəcən, canın çıxsın.

- Alı, a bala, yüz manat da sənin boynuna.

Aşır Alı deyir: baxdım gördüm, bunnar elə danışılar, elə bil gələn gəlir, lap qapının ağzındadı. Amma ortada nə bir manat var, nə də bir keçiləri. Yerimənin qalxıf dedim:

- Ana, mənim coravımı, ayağımın məsini gətir. Sazımı götürüm gedim. Məndə öz payımı düzəldim gətirim.

Aşix Alı sazını götürüf öydən çıxır. Yay vaxtıydı. Qalxır S'lim yaylağına, At damına, Dəmir tıpiy. Avdilsər, Qızıl Xərvəy. Bu yaylaxların hamısını gəzif gəlir yricə böyük bir tuxuraya rast gəlir. Görür kü, böyük yığincaxdı. Bəylər, bəyzadılar yilşif kefiylər. Bir nökr Aşix Alıyı görüf qavağa gəlir. Aşix Alı onnan soruşur:

- A bala, bu tuxuru kimindi?
- Dayı, bu Naxçıvanı Kalvalı xanın şaddıx məclisidi. Buyur, gedək.

Aşix Alı gəlidi. Məclisdəkilər dənən salam verif, əleyk alannan sonra Kalvalı xan soruşdu:

- A quzum, kimin rahatısan?
- Səmənd ağanın rahatıyam.
- Oğlum, sazını çıxart söhbət el.

Aşix Alı sazını çıxardıf söhbət başladı. Onun çalíf-oxumağı Kalvalı xanın çox xoşuna gəlidi. Nökrü səsədi:

- Get bir at yəhərrə, gət bura.
- Nökr gedif yaxşı bir at yəhərrəyif gətirif Aşix Alıya verif dedi:
- Bu atı xan səni bağışdıyır. Kalvalı xan nökrərdə dedi:
- Xurcunu da gətirif qoyun aşığın tərkin. Yol adamıdı.

Aşix Alı atı minif Kalvalı xana çox minmətdərix elədi. Hamıynan təmənənşif yol başladı Şərr mahalına təríf. Bir kəndə yaxınnaşanda beş-altı uşağa rast gəlidi.

Onnar soruşdular:

- Aşıxsanmı?
- Bəli, aşığam. Qadanız alım. Yaxşı məclis olanda çalíf-oxuyuram.
- Aşix, görürük cavansan. Buralara da nabalıdsən. Biz məsləhət görərdik ki, bu cığırnan getmiyəsən.

- Niyə, a bala.

Qavaxda Arakolamı adında bir kənd var. Aşix Duraxan orda olur. Səni görsə sazını alajax. Düzü qorxuf çəkinsəm də yolumnan dönmədim. Bir azdan at məni endirdi həmin kəndə. Başımı qaldırif gördüm kü, bir kişi həyətə süpürür. Salam-əleykdən sonra soruşdum:

- Ə mi, bura aşix Duraxanın kəndidi?

Dedi:

- Bəli.

Aşıx Alı deyir bir fikirəşdim ki, gəl Duraxanın öyünü xəvər al. Düz get Duraxanın öyünü. Bir də fikirəşdim ki Allah çağula nəhlət eləsin. Çağul nə ölmüyüf, nə də ölmüyəjək. Gedər Duraxana xəvər verər. Duraxan gəlif atımı da alar, sazımı da. Amma o vaxtın pulu otuz manatım varıydı. O otuz manatı arxalığımın elə yerinə gizdəttdim ki, qanıma bulamıyınca əl keçsi döyüldü. Çox çək-çevirdən sonra "Allah sənənin məddə" - deyif atın başını döndərdim. Gəldim düz Duraxanın qapısına. Atı eyvanın sütununa bağlayıf girdim içəri. Gördüm kü, bir kişi bıqlarını eşif qulağına doluyuf. Hər dizinin üstündə bir ipək dəsmal var, düyünün xırdasını duruhal qaynatdırıf yeyir. Qaşix mənzilin çatannan sonra dəsmalın birini götürüf bığının bir tərəfini silir. Sonra o biri dəsmalı götürüf o biri bığını silməyə başladı. Çəkin-çəkin ona salam verdim, amma heş mane tərəf baxıf eləmədi. Çörəyini yeyif qurtarannan sonra dedi:

- Bala, nə istəyirsən, nəyə gəlirsən? Eşidirəm sənə.

- Ay usta, gəlmişəm ki, boynumda bir təklik var, onu götürməkdə mane kömək eliyənsən. Həm də sənənin bir kəlmə mərifətdi söz öyrənmə.

Duraxan dedi:

- O boynundakı təklik burda götürülməz. Oğul, get bir həftə buralarda hərən gəl, mən də bir beş-altı adam düzəldim, addı yax Türkiyəyə. O mətləvin düzəlsə, orda düzəljək.

Aşıx Alı deyir, getdim bir həftə hərəndim. Gəlif gördüm kü, on səkkiz adam topluyuf. Bir dəst xanəndə, bir dəst kəndirbaz, bir də Sarvannan kəndinənin sədd adlı bir qalyan-qorçu götürüf. Ayda otuz manata behlənmişdilər. Aşıx Alı deyir fikirəşdim ki, nə qədər pul qazanajıy x ki, otuz manat da qalyan-qorçuya verəjiyik.

Duraxan dedi:

- Yaxşı olajax. Addıyajı yax Türkiyəyə. Gələndə də gəlif toyunu eliyərsən.

Aşıx Alı deyir eşiyə çıxdım ki, atın hörüyünü dəyişmə. Gördüm kü, kəndçimiz Ramazan kişi Şərrudan Göyçüyə düyü gətirir.

- Salam-əleyküm, Aşıx Alı. Oğul, gedirsənsə, baravar gedək.

- Yox, ay Ramazan əmi. Mən Türkiyəyə gedirəm. Bəlkə getdim ölüv-itdim, heş qayıda bilmədim.

- Ayı, niyə durduğun yerdə ölürsən? Çətinlik varsa, qayıdax kəndimiz. Daha niyə ölümün-itiminə danışsan?

- Ay Ramazan əmi, toy xərçini toplamasam, öləm də qayıdan döyüləm. Bir namə yazım, apar Bəsdi xanıma ver. Aldı görək Alı nə dedi. Biz də deyək, siz də həmişə şad olun.

Aman qasid, sən allahı sevirən,
Mənim ərzim o canana dəginən.
Qohum, qardaş, dost-müsaib olanlar,
Göz dikməsin qoy bu yana dəginən.

Yeriyib vətəni varannan sonra,
Sən bizim elləri görənnin sonra,
Aparıf naməni verənnin sonra,
Dilcavavı yana-yana dəginən.

Vəsmim dastan oldu, düşdü dillər,
Heyif oldu, yetişən yox hallara,
Aşx Alı düşdü tozdu yollara,
Yolum düşdü el Osmana dəginən.

Ramazan kişi irəli yeriyif Aşx Alının boynunu qucaxlıyif üzünə öpüf ağladı.

- Ayı, mən atanın çörəyini kəsmişəm. Məni yaman köyrəltədin. Haraya gedirsən, yoxsa sənə mənəcburu aparıllar?

- Yox, ay Ramazan əmi. Özüm gedirəm pul düzəldim gətirəm. Özümə toy eliyəm.

- Allah üstünə getsin, a bala. Cənabi mənə mir ağam sənə öz pənahında saxlasın.

Aşx Alı kağızı Ramazan kişiylə verif dedi:

- Bu atı da apar dədmə ver.

Halal-hümmət eliyif ayrıldılar. Duraxan yoldaşlarını da çağırdı. İyirmi bir nəfər dəstə bağlıyif Türküylə addadılar. Bir göylükdə uyləndilər. Aşx Duraxan dedi:

- O şəhəri görürsünüzmü? O şəhər Muş şəhəridi. Hər kəs də öz dəstəsini götürüf şəhərin bir küçəsinə gedəcək. Kim boş gəlmiş, kim dolu fərqi yoxdu. Pulu bu göylükdə mən özüm böləcəm.

Aşix Duraxan, Aşix Alı, qalyan-qorçu   s d bir k   yn n gedirdilər. G lif g rd   r ki, bir  arda ın altında    paşa   yl    f.

- M rhaba, paşam.
- M rhaba, quzum. Quzum, ya  axsınız?
- B li, paşa sağ olsun, ya  a  .

Ya  ıyın dinniy k. Xo umuza g  ls , sizə eylik eliy j yik. Xo a g  lm s , şəhər b y kd , gen  ged rsiniz  z yolunuznan.

Sazdan  ıxartdı . K kl y   bir-birinin  st  d z  ldik. Yayın isti günündə elə bir   v n n oxumağa ba dadı  ki, g  l görəsən. A  x Durxannan çıxan s s g y  , ala buludda   yl    rdi. Camaat s simiz  axı  f g  ldi. Pul ba dadı  ya    kimi ya  ma a.

A  x Alı deyir gözümün qıra ınınna pula baxdım.  r  yimd  Allaha yalvardım ki, nolaydı, payıma iki yüz yetmiş manat d    ydi.

Bir də gördüm k , uca boylu bir adam g  ldi. Boyda-buxunda Koro luya on t pik vurmuşdu.   ynind  bir  alvarı varıydı, h r civin     ya  ında bir u ax salsaydın bilm  dzin hayana getdi. Ba ındakı f sinin ortasında da yarım g r  ng d n artı  qotazı varıydı   d  fn n salam verif dizini yer  qoydu. Civinn n bir ipək d  smal çıxartdı. Pulu d  st   yif saydı, sonra d  smalın arasında qoydu. Ayağa qal  f pulları  alvarının civin  salı  dedi:

- Ya  axlar,    yüz iyirmi manat quru unuz oldu.

Bunu deyif he  nə olmamış kimi kir-kirimi   ı  f getdi. M n d z  bilm yif A  x Duraxana dedim:

- Ay usta, qoyma pulu apardı.

A  x Duraxan dedi:

- A bala, bunu sən tanımırsan, uzun pazdı, başımıza oyun açar, qoy aparsın. Gedif o biri k   d n yı arı .

Dedim:

-   mi, o pulu yı ana kimi yayın istisində g z m  qan damı . Sazın köynəyinin harada qalmasına baxmıyı , d    m bunun dalıncax. Gördüm bu yoxdu, amma a    çarpayının üstündə bir paşa   yl    f. Bunnarın salamını  yr  nmı  dim.   l k  ks m  qoyuf ba  ydim. Dedim:

- M rhaba, paşa!
- M rhaba, quzum. Buyurun m  tl  binizi deyin. Sizi dinniy  m.
- Paşam sağ olsun, bu nişan bir o lan bizim quru darımızı qa ır f, bu doqqaza girdi.

- Oğul, o qaçırtmaz. O mənim aşığım Yığvaldı. O yaqın sizə bir qafiyə deyif. Siz də cavab verə bilməyifsiz.

Dedim:

- Paşam sağ olsun, gəlsin o qafiyəyi burda desin. Əgər cavaf verə bilməsək, onda bizim döyrənəmiz ona halaldı.

Paşa Yığvalı çağırırdı. Yığval gəlirdi. Diz üstə çökdü, əl köksünə qoyuf paşıya baş əydi. Paşa soruşdu:

- Oğul, bunnar müsafirdirlər. Niyə bunnarın quruşunu qaçırdıfsan?

Yığval dedi:

- Paşa sağ olsun. Mən para qaçırtmamışam. Bunnara bir qafiyə demişəm, cavab verə bilməyiflər.

Bu arada Duraxan da gəlif burya çıxmışdı. Aşix Alı dedi:

- Paşam, budu ustadım da gəlif çıxdı. Sənin aşığın bizə heş bir bağlama-zad demiyif.

Usta deyində qayıtdım Duraxanın üzünə baxdım. Onun qulağına dolanan bığları qorxusundan aşağı түşüf, xırman çalğısı kimi boğazının altından düyünnənəsi olmuşdu.

Paşa dedi:

- Oğul, fərqi yox, indi ya sən, ya da sənin ustadın düşün qavağa.

Mənə aşığıma bir qafiyə deyin.

Aşix Alı dedi:

- Paşa sağ olsun, ustadımın mana çox əziyyəti oluf. Mən razı olmaram ki, ona genə zəhmət verim. Mən sənin aşığınnan bajarmasam, onda ustadım meydana girəjək.

Aldı Aşix Alı görək nə dedi:

Gəndinə aşığam deyən,

Aşixsan meydana gəl

Namərd girməz bu meydana,

Mərd isən meydana gəl.

Gəndi olan gəndisini,

Öyməyi layıx döyül,

Şimdi sazın aləminə,

Bu cəngi-dövrəyə gəl.

Aldı Yığval:

Sən ki, varsan bir adasan
Axırsan ümməna gəl,
Mən danışım, sən qulax as,
Mərfət, ərəkəna gəl.
Sən satansan, mən də alan,
Açkının mətahını,
Malın satma hər nadana,
Xırdarın alana gəl.

Duraxan baxıf gördü, bu cavan aşx özünə görə döyül. Yığvalı lap təntidif. Bir də ürəyinə gəlirdi ki, birdən ustadı meydana çağırallar. Biavırçılıx olar. Ona görə qalyan-qorçuya dedi:

- Əgər desəllər, usta da oxusun, sən tez dillənif deyənin ki, usta yornuxdu.
Aldı Alı görək nə dedi:

Ey arif, bir salam ver,
Soruşum halın görüm,
Həqiqət haqq aşığısan,
Söylə, kamalın görüm.
İncil, Zəbur, Tövrət, Qur'an
Göstər kitabın görüm.
Dostum, əgər bütpe rəstənsən,
Bu nəri-neyrana gəl.

Paşa dilləndi:

- Sağ ol, Aşx Alı. İndiyə qədər mən bilmirdim ki, bu nə məssivə qullux eliyir.
Elə yaxşı eliyif soruşursan.

Yığval dedi:

- Paşa sağ olsun, indi sözün kim olduğunu bəyan eliyəcəm.

Aldı Yığval:

İsayiyəm, Musayiyəm,
Hər nəyim öz yolumda.
Haqqın söz söyləyirəm,
Mərifət kamalımda.

Şimdi paşam qulluğunda,
Sədirzəm yanında.
Haqqında divan kəssələr,
Dalət divana gəl.

Paşa dedi:

- Kəs, nadürüst oğlu, nadürüst. Bu cavan aşix sənnən dörd kitabı xəvər aldı. Bu nə cavabdı verirsən. Dörd kitabın birini də yiyə durmadın.

Aşix Alı dedi:

- Paşa sağ olsun, görünür, o öz millətini, hələ tapa bilməyif. Yazıxdı, deyim, qoy örgənsin.

Aldı Alı:

Mən Alıyam tamam Leyli
Nahar söylərim mədhı,
Mərifəti, şəriəti, innə qan haxdı, tərriqəti,
İsayisan "İncil"i sev,
Musayisan "Tövrat"ı.
Gər Məhəmməd hümbətişən,
Boyun əy, "Qur'an"a gəl.

Yığval dedi:

- Paşa sağ olsun, mən də Məhəmməd hümbətiyim. İndiyə qədər soruşmuyufsan, mən də deməmişəm. İndi icaz versən sözün deyirdim:

Aşix Yığvalam, bilin,
Fərz-i-sünnət qanıram.
Əlif Allahın adıdı,
Bey peyğəmbər tanıram.
Tay Tabərrah, qəni Allah,
Ona səjdə qılram.
Xilqətimdə Adəm ata,
Sey xaki-yeksan, gel.

Paşa dedi:

- Oğlum, indi də mənə aşığım qavağa düşüjk. Siz cavaf verəjksiniz.

Aldı görk Yığval Aşix Alıyı nejdı imtahana çkdi.

O ndi ki, otuzunda cavandı,
On beşind qojalanar, uludu?
O ndi ki, dili ayrı, sözü bir,
Hansı dırya, hır dıryadan doludu?

Duraxan baxıf gördü kü, Yığval yaman qıliz mslırdn yapışf. Öz-özün fikirşdi ki, bu çox çtin açılajax. Qalyan-qorçu Duraxanın üzün baxanda gördü kü, ustad yaman qorxuya düşüf. Ona ürkdırk verm k üçün dedi:
- Qorxuf elm, Aşix Alı cavavını verjk.
Aldı görk Aşix Alı n cavaf verdi:

O aydı ki, otuzunda cavandı,
On beşind qojalanar, uludu.
O qımdı dili ayrı, sözü bir,
O elmdi hır dıryadan doludu.

Duraxan qalyan-qorçu sdd dedi:
- sdd, mın el bilirdim ki, bu kişinin başı dıryadı. İndi gördüm kü, kişinin oğlunun başı dırya döyülmüş ümmanıymış.
Aldı Yığval görk sözün o biri xanşind n dedi:

O ndi ki, qışda dağlar bürüy r?
O ndi ki, l dıymmış hörül r?
O ndi ki, amanata veril r?
O ndi ki, o da onun gülüdü?

Aşix Alı görk nejdı cavab verdi:

O qardı bil qışda dağlar bürüy r,
O könlüdü m hbbtnn hörül r.
O urufdu amanata veril r,
İlqar, iman o da onun gülüdü.

Aldı Yığval:

O nıdi ki, hax yanında nahaxdı?
O nıdi ki, yerı-göyü dayaxdı?
O kimdi ki, yatmıyıfıdı, oyaxdı?
Aşix Yığval hır elmdın halıdı.

Aldı Aşix Alı:

Böhtan sözdü hax yanında nahaxdı,
Hax nızırı yerı-göyü dayaxdı.
Haqqın özü yatmıyıfıdı, oyaxdı,
Bu sözdüri açan Aşix Alıdı.

Söz tamama yetişınnın sonra Paşa dedi:

- Ah, oğul, indi növat gılif sana yetişdi. Yoxla bu Yığvalın qavını, görk bir şeyi varmı?

Aldı görk Aşix Alı nı dedi:

Mırifıtdın kamal alan, ay aşix,
Şıri ti neynın elırsın aşkar.
Bey altınnan o noğdanı bıyan et,
O noğdadan elı mını xıvırdar.

Paşanın aşığının gözü buz üstı çıxmış dana gözünı döndü. Dili tutula-tutula dedi:

- Paşa sağ olsun, havanın istisi, sazın sısi beynimı düşüf. Mın hamısını birdın açajam.

Duraxan söyündüyünnın qalyan-qorçusuna elı bir dürtmı ilışdirdi ki, yazıx az qaldı gedif düşü zrayılın siyahısına. Qalyan-qorçu baxdı kı, Aşix Duraxanın bığları söyündüyünnın yaman qalxıf, zalım oğlu elı şöyqı gılif ki, bir dı bayaxkı kimi ona bir dürtmı dı ilışdirdı, onda qıvrını arvad-uşax ömürrük hısrıt qalajax. Ona görı qaçıf özünü soxdı camaatın arasına. Aşix Alı Yığvalın ilışdiyini duyuf dedi:

- Paşa sağ olsun, neyniyık, qoy mın deyim o hamısını birdın açar.

Səkkiz cənnət, yeddi damı yaqın var,
Yerdədi, göydədi, hardadı nınar?
Ərşdə iki quş var, göydə dən dənər,
Gah pünhan olullar, gah olur aşkar.

Yığval tez əlini qaldırır dedi:

- Paşa sağ olsun, tafdım.

Paşa dedi:

- Nədi?

Dedi:

- Aynan, gündü. Əgər desə ki, aynan, gün döyül, demək bunun dediklərinin öyü yoxdu, yalan danışır.

Aşır Alı dedi:

- Paşa sağ olsun, indi ki, Yığval deyir yalandı, onda bu bağlamamı özüm açajam, gör yalandı, yoxsa doğru.

Aldı görək Aşır Alı öz bağlamasını neyə aşdı:

Deməgin bu sözdərim yalandı,
Ay, gün, Zümrüd zhu quşa büləndi
Zatı Zülcəldi, özü kəlamdı,
Peyğəmbərdən qaldı hədsi mötəbər.

Aşır Alı dedi:

- Paşa sağ olsun, mən sənə aşığınnan o sözü xəvər aldım ki, Məhəmməd peyğəmbər salavatullahi Meraca gəndə yeddinci göydə qavaxlarına iki qatar dəvə çıxdı. Dedi:

- Ay Cəbrayıl, əylənək bu dəvə qatarının dalı üzəlsün.

Dedi:

- Ya peyğəmbər, bu dəvə karvanının dalı üzəlmüyəjk.

Dedi:

- Bə bu dəvələrin yükü nədi?

Dedi:

- Ya Rəsul Allah, bir qatarın yükü sənə möcüzatındı. O biri qatarın yükü də əlin sənəxtidi.

- Paşa sağ olsun, mən sənə aşığınnan iki qatar dəvəni iki quş misində soruşdum. O dedi: aydı, gündü; ay, gün olmasa, yalandı.

Aldı Aşix Alı görk o biri xan d n dedi:

Mərifətdən şəriət gəlmişəm,
Təriqətdə yol ərkanı bilmişəm.
Aşix Alı deyər mətl qalmışam,
Çarxı-dəvvər d nəç elm var?

Paşa öz aşığına dedi:

- Aça bilmədin, nataraz oğlu, nataraz. Get mehmannarın paralarını gət. Sən soruya cavaf ver bilmədin, bağlandın. Onnardan aldığı paranın üstün d bir o qədr qoyuf bunnara qaytarmasan, dərin saman t p r m.

Yığval gəlif paraları gətirif artıxlamasınna aşığa verdi. Paşa Öz aşığına t pindi ki, get bir d gözüm görünm. Paşa üzünü Alıya tutuf dedi:

- Oğul, qal mənim yanımda, aşığım ol. Siz çox eyliy eliy r m. Alı dedi:

- Sağ ol paşam, bizim ayrı mətləhimiz var. Aşix Alı paşaynan halal-hümmət eliyif ayrıldı.

Aşix Duraxan yoldaşlarına təfşirmişdi ki, kim n qazanır qazansın, yığılan pulları bu çəmənnikdə mən özüm böləjm. Gəldilər şəhərin kənarına çıxanda gördülər ki, yoldaşlarının hamısı oraya yığılıf. Aşix Duraxan bıqlarını eşif qulağına dolayannan sonra pulları tökdü ortalığa. Aşix Duraxan pulları qardaş malı kimi böldü, hər kəsin payını verənn sonra dedi:

- Aşix Alı, Allah sana min bərəkət versin. Həmişə gəlif hamımız burdan iki yüz manat yığardıx, qalmışım o nətrəst oğlu əlimizdən alıf qaçırdı. Bu xeyri sənəndə gördük. Ə gər iki ay bizdən sonra qayıdış gələnsə toy xərçini çıxararsan.

Aşix Alı baxıf gördü ki, onlar geri qayıtmax, vətəni getmək istiyillər.

Qalyan-qorçu əsəd dedi:

- Aşix Alı, aylığı artırarsan, mən sənənin yanında qalajam. Qalyan-qorçuyu ayı otuz manata tutuf gətirmişdilər. Aşix Alı dedi:

- Mənə sana ayda əlli manat verəjm.

Bunnar bir-birərinə görüşüf halal-hümmət eliyif ayrıldılar. Duraxanın dəstəsi Şərrur mahalına qayıtdı. Aşix Alı qalyan-qorçu

Əsdi yanına alıf üz tutdu Qars dağlarına tərff. Sarıqamış dağlanın, yaylaxlarını görnnn sonra dedi:

- Əsdi, bura bizim yaylaxlara nə qəddər bənziyir.

Bu yerdə Aşix Alı köyrəlif, sazını köynəyinnn çıxartdı. Aldı görək nə dedi:

Süsnni-sünbüllü, tər bənövşəli,
Yaylax, bizim yaylaxlara bənzsrsn.
İçn ölməz abi-kövsər suyunnan
Bulax, bizim bulaxlara bənzsrsn.

Qalyan-qorçu Əsdin bu sözdərdn ruhu təlatümə gəlidi. Vətn onun da yadına düşdü. Özü də yaman düşdü. Doluxsunuf dedi:

- Aşix Alı, doğrudan buralar Qızıl xər vəy, At daşına, ər yriciy, Verst dağına, Səlim yaylağına, Gözəldəriy nejdə oxşuyur.

Aşix Alı baxdı ki, qalyan-qorçu Əsdi də yaman köyrəlif. Aldı sözün o biri xanını:

Zərzivil, xan Keyti, Daşkət baxarı,
Ağ sürülər Sarı yaldan yuxarı.
Gözəllər seyr edər o yaylaxları,
Yaylax, bizim yaylaxlara bənzsrsn.

Deyər Aşix Alı daş
Gözəldər, Şəqayiq-çiçəkli xoş Gözəldər.
ər yrici, Verst dağı, Baş Gözəldər,
Oylax, bizim oylaxlara bənzsrsn.

Söz tamama yetir. Bunnar yol başladıy getməkdə olsunlar. Birdn göyün üzü dumannan, çisəkdən elə tutuldu ku, göz-gözü görmədi. Aşix Alıyan qalyan-qorçu Əsdi bir-birinn aralı düşdü. Bir xeyli ora-bura döyüknnn sonra gördülər ki, xoruz səsi gəlir. Elə bu arada Əsdin qavağına üç-dörd uşax çıxdı.

- Salam.
- Əleyküm salam.
- Əmi, aşıxsınızmı? Qalyan-qorçu Əsdi dedi:
- Hə, aşığix.

- Yıllar aşırıxsınızsa, yazıxsınız, bu kəndə getmiyin. Bura Qullar-baydar kəndidi. Səmər xanım gəlir orda söhbət eliyir. Sizi görən kimi sazınızı əlinizdən alajax.

Səməd dedi:

- Ay, mən aşır ha döyüləm. Özüm zarafat eliyirəm. Aşır o daldan gəlir.

Aşır Alı gəlir onnara çatdı. Soruşdu:

- Səməd, bunnar nə deyillər?

Dedi:

- Aşır Alı, deyillər kəndə sünnət toyu var. Dəlik gəlir, aşırın dalınca adam göndərilir. Özünüzü tez çatdırırsınız, elə məclisi sizə təfsirədilər.

- Ay, Səməd, soruşdunmu bu hansı kəndi? Dedi:

- Soruşmuşam. Bura Qullar-baydar kəndidi.

Gəlir, gəlir axır ki, gəlir kəndə çatdılar. Baxdılar camaat dəstə-destə bir tərəfə axır. Soruşdular:

- Bu nə yığıncaxdı?

Dedilər ki, Səmər xanım Dağıstannan gəlir. Camaat onun gözəlliyinə tamaşa etməyi, mələhətdi səsinə qulaq asmağa gedir. Aşır Alı dedi:

- Səməd, biz də gedək.

Gəlir gördülər ki, o qəddər camaat yığılır ki, bir çuval dan töksən biri də yer düşməz. Balaja, gödək adamlar uzunnara beş manat verif çıxır onların çiyininə baxır.

Yığışannar Aşır Alıyı görüf dedilər:

- Ay, bir aşır da gəlir, yol verin görək.

Camaat Aşır Alıya yol verdi. Aşır Alıyan qalyan-qorçu Səməd məclisin ortasına girdilər. Aşır Alı dedi:

- Səməd, aşır aşırın məclisinə sazı girməməli idi. Səhvə yol vermişik. Allah axırını xeyir eləsin.

Aşır Alı əlini köksünə qoyub baş əydi.

- Xanım, bizi bağışda. Saznan məclisinə gəldiyimiz görü günahkarıx.

Xanım dedi:

- Anama qurvan olasan, elə zarafatdar keşməz.

Aşix Alı baxıf gördü kü, özü də xanımın başındakı qırx qızın içində bir qan da var. Kankannıx elminin dədəsini yandırır, yerin yeddi qatınan xəvər verir.

Xanım dedi:

- Adam isdiyirm ki, bu aşığı mənnən zamına götürsün.

Axşamın qara sərinində bunnan danışajam.

Mehdixan addı bir adam irəli çıxdı.

- Xanım, məni götürürəm zamına.

Dedi:

- Ünvanını de.

Mehdixan ünvanını yazıf ona verdi. Xanım dedi:

- Əgər aşix qaçarsa, öyün dağılajax. Mehdixan Aşix Alıyan əsdi götürür öyünü getmək isdiyində xanım dedi:

- İki qız, əlinizdə simli qamçı bunnarı aparın Mehdixanın öyünü qoyun. Axşamüstü gedif gətirərsiniz.

Əsəd qızların cavannığını, gözəlliyini görüf papağın dalını günortaladı. Aşix Alıya dedi:

- Aşix, xudavəndi-almə elə eləsin ki, bağlanmıyasan. Bir il belə jə gedək-gələk.

Qızdar bunnarı gətirif Mehdixanın öyünü qoydular.

Mehdixan dedi:

- Aşix Alı, sən məni tanımırsan. Mən Qazax mahalınınam. Adım Mehdixandı. Düşməni olduğumnan buraya addamışam. Bu çəpəl çox qabil səntkardı, on səkkiz şüyirdi var. Çox aşixları bağlıyır, sazını alıf. Sizin də sazınızı alajax.

Qalyan-qorçu Əsəd dedi:

- Qardaş, qurddan qorxan, qoyun saxlamaz. Bə bu bədbəxt oğlu kişinin əlinə qaşsın, arvadın əlinə qaşsın, bə bu harda aşixlıq eliyəjk?

Mehdixan dedi:

- Siz qaçın, qoy mənim öyümü dorq eləsin. Mən tənə öy alaram. Amma sizin kimi eloğlularım bu qəriflikdə pisikməsin.

Elə tənəcə yeyif-içif kəmərin altını bərkitmişdilər ki, qızdar qapının ağzını kəsdiilər:

- Xanım sizi çağırır.

Mehdixan, Aşix Alı, qalyan-qorçu əsəd qızların yanına təşüf məcisi gəlirdi.

Gəlif gördülər ki, xanım şəhərin küçələrinə yazıf yapışdırıf ki, ay camahat, sizi Göyçə mahalınnan, Qızılqanğ kəndinnən gələn bir aşığın vay gününə baxmağa çağırıram. Hamı gəlif baxsın.

Xanım Aşix Alıyı yanına çağırıf dedi ki, gəl belə bir şərt kəsək. Əyər mən səni bağlasam, boynunu vurdurajam, zindana saldırajam, dar ağacınnan asdırajam, o mənim işimdi. Və sən məni bağlasan, şərtin nə olajax?

- Xanım, birinci mənim sənənin şərtinnən qorxum yoxdu. İkinci camahatdan da, səninnən də xahiş eliyirəm ki, bizi bağışdıyasınız.

Biz günahkarıx. Çünki aşix aşığın üstünə sazı getməz.

Əsmər xanım dedi:

- Anama qurvan olasan, aşix. Heş bir bağışdamax olmuyajax.

Qavağa mən düşəjəm. Cavaf verə bilməsən, Göyçüyü nə ismarışın varsa, indidən bu yanındakına söylə.

Aldı görək Əsmər xanım nə dedi:

Bir qəriv aşıxsan düşüf güzərin,

Nahax yerə bu sınağa gəlifsən.

Neçə aşıxları salmışam bəndə,

Hamısına son sadağa gəlifsən.

Aşix Alı dedi:

- Xanım, gəlmişəm bir, qayıdım gedim iki. Mənim sənənin bir qəldi-qərdədiyim yoxdu. Boynumu vurduruf, nə qazanajaxsan? Kasıv oğlanam, qoy gedim bir təhəri başımı saxlıyım.

Xanım dedi:

- Sözə cavaf verirsən, ver, verə bilmirsən, əmr eliyim boynunu vuruf, canını bu dünyanın əzavinnən birdəlik qurtarsınar.

Aşix Alı dedi:

- Xanım, deyəsən sənənin qavağınnan qaşdıxca ayağın yaman yer alır. Sən mənim yox, heç Göyçəli bir çovanın da əlinnən saz ala bilməzsən. Arvadsan deyə səni biyavır elməyə istəmədim. İndi özünə küs.

Aldı Aşix Alı:

Bəy nımirsən mən kimə aşığ,
Sənin başın dağlamağa gəlmişəm.
Sazımı sözünü, bir də özünü
Dustax edif saxlamağa gəlmişəm.

Xanım baxdı ki, yox, deyəsən, bu, özün gör döyül.

- Aşix, indiyə qədər bəlkə də sana rəhm eliyirdim. Bəli yek-yek danışdığına
gör başınnan qavax dilini kəsdirəjim, dilini.

Qalyan-qorçu əsəd baxdı gördü kü, xanımın başındakı qızdar tərpsən-dırnağa
sarı kətan geyif. Aşix Alı qalyan-qorçunun üzünə baxanda gördü kü, əsəd qızdara
baxıf qısır inək danası kimi yalam-yalam yalanır. Aşix Alının ölüv-öldürməyinin
ona heş bir istisi, soyuğu yoxdu.

Alı gül-gülə smər xanıma dedi:

- Xanım, vejinə alma, işində ol.

Aldı smər xanım:

Sinəmdə qövr edir eşqin sövdası,
Silinsin könlünün qalması pası.
Yoxdu səndə aşıxlığın siması,
Nahax yerə bu meydana gəlmişəm.

Alı dedi:

- Düz deyirsən, arvaddar kişilərə nə desə həxlıdı. Amma bu meydan arvad
meydanı döyül. Qulağını aç, mənə yaxşı-yaxşı dinnə:

Dağılıfdı huşun, həmi idrakın,
Əlac etsin sana loğmani-həkim.
Laf eyləyənə aç mətahın, tök yükün,
Sərraf mənəm, yoxlamağa gəlmişəm.

Qalyan-qorçu əsəd gördü ki, xanım livasını dəyişif elə geyinif ki, baxanda
adamin huşu başınnan çıxır. Amma hiss elədi ki, xanımın qavirqotu, hindiqotu
Alıya təsir eləmir. Zalım oğlu xanımın lap hədəni kəsif.

Əsmərin xanım dedi:

- Yəni aşığı, hərzi-hərzi danışma, qulağını aç, sözümün o biri xanımını eşit:

Əsmərim, qəddini döndərərəm yaya,

Əlimin gedərsən ölkənə həya.

Aşığı dəyif özün çəkmi ucaya,

Nahax yerə bu meydana gəlirsən.

Alı:

Çağıraram Allahu, ol Mustafanı,

Gər dişi-dövranı, qadir sübhani.

Bu Alıyı yaxşı öyrən, bil, tanı,

Qollarını bağlamağa gəlmişəm.

Söz tamama yetdi, Xanım bu dəfə ləf ajiqlanıf özünən çıxdı. Gedif livasını dəyişdi, özünə yeddi rəng ziynət vuruf, başdan ayağa qonöyüz geyif geri qayıtdı.

Qalyan-qorçu Əsəd ona baxanda huşu başınnan çıxdı.

Öz-özünə dedi:

- Zalımın balası insan ha döyül, elə bil göydən enmiş huri- qılmandı. Allah Alıya insaf versin. Heş belə xanımın xətrinə dəyillər.

Əsmərin xanım Alıya bir tərs nəzər salıf aldı görək nə dedi:

Gəndi ləf eliyif, aşığam deyən,

Çox sənin kimisin qal eylərim mən.

Min zülümün səni çəkdirmə dara,

O əlif qəddini dal eylərim mən.

Aşığı Alı dedi:

- Xanım, vallah sana yazığım gəlir. Gəl daşı tətinnən tök. Nə özünə, nə bizə gəl nahax yerə ziyyət vermə. Qoy çıxax öz yolumuznan gedək.

Xanım sevindi. Fikirlişdi ki, yaxın sözü qurtarıf, ona görər aradan çıxmaq istiyir. Yerini bir az da bərkidif dedi:

- Hələ ki smər xanımın linnə sağ-salamat qurtaran olmuyuf.

İnşallah sının dən canını alajam.

Alı dedi:

- Vallah, aaz, murazını gözündə qoyajam:

Bəy nımersən mənə kimi aşığı,

Aparıf özümə mal eylərim mən.

Vallah sallam bir tükənməz yanara,

Yandırır-yandırır kül eylərim mən.

Xanım baxıf gördü ki, yox, deyəsən, bu, ipə-sapa yatana oxşamır. Gəlsən, bir az da qorxudam. Bəlkə təntiyif, ağlım başınnan çıxarda bildim.

- Anasının oğlu, mənə on səkkiz şəyirdim var. Neç-neç aşıqları saldırmışam zindana. Səni də indi onnara qatıf boynunuzu vurdurajam:

Çağır dən, nənə yetişsin dada,

O cavan ömrünü verəjim bada.

On səkkiz şəyirdim var bəylərdə,

Səni də onnara qul eylərim mən.

Qalyan-qorçu səd baxdı kə, smər xanım Aşix Alıyı şeyirdlərin qul elməyə isdiyir, ürəyində dedi:

- Aya, bu zahmın qızı noloydu mənə elə özünə qul eliyəydi.

Qalyan-qorçu, smər xanım hayana gedirdis, onun dalınnan baxırdı. Xanım o qəddər xoşuna gəlmişdi ki, o yeridicə köksünü ötürüf deyirdi:

- Allah, nur yağır, Allah!

Aldı görək Alı nə dedi:

Yaxşı-yaman hər nə desən qanıram,

Eşqin atasına mən də yanıram.

Mən bir məhək daşam qəlbə tanıram,

Səni üç qəpiklik pul eylərim mən.

smər ürəyində dedi: mən nə desəm, deyəsən, bu, cavavını tapajax. Gəl buna elə bir biavırçı söz de ki, camahatın qavağında utansın. Dəyər söz taffmasın.

Aldı Ə smər xanım:

Mən Ə smərəm, nahax gəlməz dilim,
Çara olmaz həxdən gələnin ölüm.
Səni minnəm üz tutaram elim,
Arpa, samanını bol eylərim mən.

Qalyan-qorçu Ə sən qayıtdı o tərfdən ki...

- Xanım, min bilsən mənə də tərkin al.

Camahat gülüşdü.

Ə smər xanım qarının üzünü baxıf dedi:

- Ay nəni, bu nətəri aşıxdı. Ağlın nə kəsir?

Qarı dedi:

- Ay qızım, imanım kirpi dörisində olsun, Əyər belə aşıx görmüşməsə?! Bu aşıx deyil, Ənzəli qamışdı.

Aşx Alı baxdı ki, yox, deyəsən, Ə smər xanımın cilovunu çəkməyin vaxtı çatıf.

Aldı Aşx Alı:

Aşx Alı tənəkküldü pirin,
Sığınmışam o Kərrari-Kərim,
Küçükləmiş qancıx kimi hürüm,
Axşam-savah yalın bol eylərim mən.

Mehdixan irəli yeri yif dedi:

- Xanım, camahat səndən narazıdır. Novat indi Aşx Alındır. İndi o qavağa düşcək, sən cavaf verəjəksən.

Alı sazın zilini zil, bəmini bəmə eliyif başdadı, nə başdadı.

Aldı görək nə dedi:

Ə cəf yerdə keşdin mənə cəngim,
Cəngimlənin çıxmağa bir hünər gərək.
Maya dura bilməz nə qavağında,
Meydana girməyən nər-nər gərək.

Saxla dilin özün üçün qadağa,

Əlimlənin gedərsən arana-dağa.

Səməndər t k göydə qanad çalmağa,
Havada s zm y  balı-p r g r k.

Camalın   v  nn n dilim oldu t ng,
 ayda balı  olar, dəryada nəhəng.
Mahalım Göyçədi, kəndim Qızıl ng,
Aşıx Alı birdi, bir -bir g r k.

Aşıx Alı s zd ri dey nn n sonra camahat dedi:

- Aşıx Alı, sən də qıfıl nd de, qoy g r k  z  nn n dey n xanım n  cavaf verir.

Alı g l -g l  dedi:

- Arvada ba lama deyif, cavaf istəmək  l d n k lmeyi- şəhadət soru max kimi
bir şeydi.  ndi deyirəm. M n dey j m, amma o g z n  d y j k.

Aldı Alı g r k   sm r xanımnan n  soruşdu:

 nsi-cinni o yer, o göy yox ikən,
Hax n  əmr eylədi, yer nədən oldu?
P rdeyi-hicavdan bir nəzər qıldı,
O dürrün i ind  nur nədən oldu?

Mehdixan dedi:

- Xanım, dill n, niyə dilin kəlmə tutmur.

  sm r xanım dili dola a-dola a dedi:

- Mehdixan sağ olsun, havanın istisi, sazın s si mənim başıma d   f. Qoy
desin, hamusını bird n açajam.

Aşıx Alı qalyan-qorçu   s din  z  n baxıf gördü ki, dostu papağın dalını
yaman g nortalayıf.   s din kefi Alvızın ba ında c ylan vurur.

Aldı sözün o biri xan  rini:

O bir nəzər qıldı gövhər t rl di,
Bir q tr si düşdü, ümman eylədi.
Xı ma g lif C brayla söylədi,
Yandırdı  ahp rin, nar nədən oldu?

Aşix Alı duva istər pirinnən,
İltifat nəzərinən, öz qüdrətinən.
Bir dürr xəlq eylədi qüdrət sərinən,
O dürrün içində nur nədən oldu?

Söz tamama yetdi.

Əsmər xanım cavaf verə bilmədi. Mehtixan Əsmər xanımın boyunbağısından tutuf sürüdü meydanın ortasına. Dedi:

- Aşix Alı, bunun canı da, pulu da sana halaldı. Nə desən, o da olajax.

Aşix Alı dedi:

- Mehdixan, qardaşım, çox sağ ol.

Mən bu xanımı bağladığıma görə aparsam, Göyçək mahalında mana nə deyilirdi. Deməzdim, bu öz deyiklisinə qovuşmaq üçün pul qazanmağa getmişdi, yoxsa deyışif arvad almağa. Yaxşısı budu, toy xərçimi versin, gedim öz istədiyimi alım, toyumu eliyim.

Əsməri buraxdılar ki, gedif pul gətisin. Bir azdan Əsmər xanım Əlində iki kisə qızıl pulnan qayıdış gəlirdi. Pulları Alıya verif dedi:

- Aşix Alı, sən kimi oğula tək pulum yox, canım da qurvandı. Ürəyimi istəsən, onu da sana əsirgəməyirəm. Qalyan-qorçu da qoy getsin mənə qızdarımnan pulunu alsın. Onnara tafsırmışam.

Əldə ayağınnan yeri qurdalıya-qurdalıya dedi:

- Onun özü mənə olmuyannan sonra, pulunu zəhrimara döndərmiş.

Camaat dağıldı. Mehdixan aşixləri evinə apardı. Eloğlanlarının şərfinə gözəl bir məclis düzəltdi. Yaxşıca yeyif-içif, dincəlirdi. Savah tezdən xanımın qaravaşdarınnan biri gəlif dedi:

- Aşix Alı, xanım sizi çağırır.

Aşix Alı duruf, sazını da götürüf Mehdixannan halal-hümmət eliyənən sonra Əsmər xanımın yanına gəlirdi. Bunnar baxıf gördülər ki, sufra, yemək-işmək öz yerində. Amma xanım bu dəfə başqa livasdaydı. Hürüdə, pəri də, məlik də onu görsə utandığınnan qaçıf gizdənər, üzə çıxmazdı. Təpədən tökülən saç alaçix çuğu kimi yernən gedirdi. Xanımın zülfünün yarısı sinəsinin üstünə töküləf səhərin mehinənin dərdəşirdi. Bir az söhbətdən sonra Əsmər xanım üzünü qızdara tutuf dedi:

- Qızdar, belə qara söhbətdəndən bir şey çıxmaz, sazımı mana gətirin.

Onun sazını gətirdilər. Ə smər xanım sazını sinəsinə basıf şüm-şad barmaqları pərdələr üstündə gəzdirməyi başladıyanda qalyan-qorçu Ə səd Aşix Alının qulağına pıçıldadı:

- Aşix Alı, burda alver məsələsi olsa, sənənin nişanının var, bunu öz adına al, mana ver. Aylığımnan tutarsan. Gözdəri bahar buludu kimi dolmuş Ə smər xanım mələl-mələl Alının üzünə baxıf görək nə dedi:

Arifi-xoşkəlam, tuti-yi-imran,
Gəl al məni, mən də sənnən varalım.
Kimdi bu dünyanın axırın görən?
Gəl al məni, mən də sənnən varalım.

Aşix Alı baxıf gördü kü, Ə smər xanımın fikri ayrıldı. Öz-özünə fikirləşdi ki, bu nə qədər gözəl olsa da, mənim öz istəklim, öz elim, öz ovam var. Camahat mana nə deyir? Hamı dedimin görünə söyməzmi?!

Alı öz-özünə fikirləşdi, amma gərək elə eliyim ki, Ə smər xanımın da qəlbi mənnən qalmasın. Bu xəyalınan Aşix Alı aldı görək nə dedi:

Sən mənə sənəmi, gözəllər xası,
Necə deyim sən də mənnən varalı.
Ayıfdı aləm düşməsin səsin,
Necə deyim sən də mənnən varalı.

Aldı görək Ə smər xanım öz dərdi-dilini neçə izhar elədi:

Aşiq oldum sənənin şirin dilinə,
Dərya kamalına, gövhər, ləlinə,
Qəbul eylə məni, apar elinə,
Gəl al məni, mən də sənnən varalım.

Göhr gəlif dürr mədanın tutufdu,
Yaxşını qaldırır, yaman atıfı,
Baxtı yazan məni sana yazıfı,
Gəl al məni, mən də sənnən varalım.

Qalyan-qorçu Ə səd dedi:

- Aşix Alı, daha burda nə Mehdixan var, nə də camahat. Onun sözünü yerə salma. Denən alajam. Sonra mən deyən kimi eliyirik.

Aşix Alı dedi:

- Aya, elə danışarsan, elə bil dünya görmüyüfün. Özünü niyə biyavır eliyirən? Onnan sana arvad olar? Xanzadələr, bəyzadələr ona söz deməyi cəsarət elmir. Yuyulmamış qaşix kimi ortuya nə düşüfün?

Aldı görək Alı şəsmər xanıma nə dedi:

Bir xalın bəzigan, bir xalın həji,
Bir xalın qiyməti Urum xərəcə.
O dünya, bu dünya sənə mana bəji,
Necə deyim sən də mənə varalı.

Şəsmər xanım baxıf gördü kü, aşix buna bəji deyir. Şəli yerdən, göydən üzüldü. Dərindən bir ah çəkəf aldı sözün o biri xanını:

Şəsmərim, sənəninlə olaydım sirdaş,
Ağlaram, eynimənin gedər qənni yaş.
Sən ki, bəji dedin, sənə mana qardaş,
Qardaşımsan, bu ilqarda duralım.

Aşix Alı işin belə qurtarmasına çox sevinif, aldı görək sözünün sonuncu xanəsində nə dedi:

Aşix Alı nə xəyalə dalıfsan?
Heyva kimi, saralıfsan-solufsan.
İlqar verif bəji-qardaş olufsan,
Sona qəddər bu ilqarda duralım.

Söz tamama yetdi. Şəsmər xanım Aşix Alıya bir dəst bəy paltarı, dəvə yununnan başdix, mənqül arxalix, gümüş vənəli çuxa, bir də bir buxara papax bağışdadı, - Aşix Alı, bu da mənənin sənə bəji payı, - dedi. Sonra Alıya toy nəməri bir kisə də qızıl verdi.

Görüşüf-öpuşüf, halal-hümmət eliyənənin sonra bunnar vətənə yola düşdülr. Qalyan-qorçu yaman tənəsiydi. Tez-tez Alıya deyirdi:

- Bə sən deyirdin adna axşamı gedəjiyik, cümə günü yola düşməliyik. Yolumuzu gözdəməkdən evdəkilərin gözünün kökü saraldı.

Bizurum dağlarının tənəyində qalyan-qorçu bir də onu tənəldirəndə Alı sazi sinəsinə basıf qəmli-qəmli oxumağa başladı.

Budu gəlidi aylar sultanı Novruz,
Dolandı ruzigar, havalar keşdi.
Dəli könül gündə yüz xəyal eylər,
Balalı sərimnən sevdalar keşdi.

Başına mən dönüm, ey şahı-doxtər,
Apardı ağlını gözdəri xumar.
Tapmadım ömrümə bir münasib yar,
Neçə mələykələr, sonalar keşdi.

Alı deyər bu qəm mənəni bürüdü,
Eynim yaşı sel-sel oldu, yeridi.
Cavan canım qürvət eldə çürüdü,
Neçə çərşənbələr, cumalar keşdi.

Bu sözü qurtarandan sonra onnar başladılar getməyi. Bir az gedənnən sonra gəlif İydir şəhərinə çatdılar. Bir az da gedif çatdılar Axuranın yalına. Artıq Ağrı dağı görünürdü.

Aşx Alıya demişdilər ki, Ağrı dağının yanından getmiyin. Orda yeddi zılan qaçağı var, sizi saxlayıf soyajaxlar.

Aşx Alının sazının simi qırılmışdı. Sazını düzəltməyə isdiyirdi. Bir də baxdı ki, əli silahlı, yeddi nəfər Ağrı dağının enif onnara tərəf gəlir.

Aşx Alı böyük bir daşın dalına girif sazi daşın üstünə qoyuf dedi:

- Ay, tərpanməyin silahları qoyun yerə. Yoxsa hamımızı dənneyəjim.

Zılan qaçaxları baxıf gördülər ki, qavaxda qəribə bir silah görünür. Doqquz nişanə götürən qaraulu var. Bunnar yalvarmağa başladılar.

- A qardaş, vallah, biz düzgün adamlarıx, düşmanmyıx, ona görə dağlara çəkilməmişik. Bizim sizdən nə işimiz var?

- Ay, siz dəmir məkülün atdan, silahları yəhərin qaşına keçirdin!

Onnar atdan düşüf, silahları, qatarrarı yəhərin qaşına keçirdilər.
Aşx Alı dedi:

- İllərinizi yuxarı qaldırın, and için! Dedilər:

- Nəyə and içək?

- And için Ağrı dağına, peyğəmbərin bulağına, Nuhun gəlmisin. And için ki, bizim sizdən heç bir işimiz olmuyajax.

Birinin civindən bıçağı vardı. İlini salıf onu da civindən çıxardıf yerə atdı. Öz-özünü dedi:

- Qansız adama oxşuyur. Birdən üstümü yoxluyuf tapar. Məni vuruf öldürər.

Aşx Alı dedi:

- Di gəlin addayın.

Bunnar illəri yuxarıda gəlif addıyrdılar. Biri gözünün qulağınan baxanda gördü kü, aya, silah-zad nədi, bunun lindənki sazıymış. Bir göz qırpmında aldılar Aşx Alının başının üstünü.

- Aşx, and içmişik ki, səni öldürməyējəyik. Ağrı dağında nə nişangah varsa, hamısını deyəjəksən. Yoxsa, sənin qaşoyluğunu bu qamçıya verējəm.

Aşx Alı dedi:

- İcazə verin deyim.

Aldı görək Aşx Alı nə dedi:

Alçaxdan ucuya çəkəlif başın,

Dağların sərdarı nər Ağrı dağı.

Payızın, baharın olar zimistan,

Sənnən əysik olmaz qar, Ağrı dağı.

Dedi:

- Aşx, Ağrı dağının nə nişanəsi var biz bilirik. Düz deməsən, sənikini sana verējəyik.

Xan atdanar, xan yerinə xan düşər,

Leşgər vurur, mahallara qan düşər,

Hər dağdan irəli sana gün düşər,

Hər zaman açılsa dan, Ağrı dağı.

Qaçaxlar bir ağızdan dilləndilər:

- Aşix Alı, sağ ol. O biri nişannarı da düz desən, nəmərin bizdə.

Alı alıf sözün o biri xanələrinə görə kənə dedi:

Səkkiz rizvandı, o cənnət bağı,
Neçə qapısı var, neçə otağı...
Nuh gəlmisi, peyğəmbərin bulağı,
Çox nişana səndə var, Ağrı dağı.

Aşiq Alı insanata sirridi,
Tozun qalxıf İrəvanı bürüdü,
Axşam üstü bir tərfin yeridi,
Batırdın Axuramı pir Ağrı dağı.

Söz qaçaxların çox xoşuna gəlirdi. Yeddi nəfərliydilər. Hərəsi bir onnux qızıl da bunnar verdi.

Aşix Alınan qalyan-qorçu ilə sədd xeyli gedəndən sonra sağ-salamat gəlif Şərur torpaxlarına çatdılar. Alınan qalyan-qorçu ilə səddin ayrılmaq məqamı yetişdi. Görüşüf, öpüşüf, halallaşandan sonra Aşix Alı çıxardıf ilə səddin pullarını verdi. Hələ otuz manat da üstünə qoydu. Baxdı ilə sədd ayağınan yer qurdalıyır. Alı dedi:

- İlə sədd, noluf, niyə yer eşliyiर्सən?

- Aşix Alı, mana az verdin.

- Niyə danışdığımız yadınan çıxıfımı?

- Yox, yadımdadı. Amma mən çox çətinliklər çəkdim sənin yolunda. Səndə ki, yüz aşığın pulunu qazandın.

Aşix Alı çıxarıf ona otuz manat gələn verdi. Sonra halal-hümmət eliyif ayrıldılar. Aşix Alı gejni gündüz qatıf özünü kəndərinə çatdırdı. Gejə yarısı qapılarını döydü. Tez dənəsi qapının dalına gəlif soruşdu:

- Səsin qurvan olum, Alı, sənsənmi?

- Ay dənə, mənəm.

Allah heç kəsə kasıf elməsin. Bir ağac qırığı yoxuydu ku, qapının dalına söyküyüf yatalar. İmirzə kişi qapının dalına daş yığmışdı. Daşdan bir-bir götürüf qırağa qoyur. Qoyduxca danışdı:

- Alı, mən bir şey düzəldəmmədim. Ölmüş anan da bir şey düzəldəmmədi.

Aşix Alı dedi:

- Ay dıdı, qorxma, yaxşı gəlmişəm.

İmirzə kişi qapıyı açdı. Aşix Alıyı bağrına basdı. İmirzə kişi dedi:

- Öyü xaravanın qızı, Alı gəlidi.

Anası yetirif oğlunu ayaxdan başa duz kimi yaladı.

- Anan ölsün. Anan öldüydi, sən görmüyüydü. Bədi xanımı ayrı adama veriflər.

Bu saat toy çalınır.

İmirzə kişi hirsdi adamıydı, amma adam döyməknin işi yoxuydu. Arvadın üstün qıjğırılıf dedi:

- A gijvəsər qızı, gijvəsər. Cahaldı, ona niyə elə xəvər verdin?!

Savah açılhaaçılydı. Anası tez çay qaynadıf onun qavağına qoyuf, dedi:

- Anan ölsün, bir istəkan çay iç.

Aşix Alı bir istəkan çay içənnin sonra baxıf gördü kü, dıdısı böyründə hırılınır. Alı dıdısının üzünə baxanda İmirzə kişi soruşdu:

- Ah, a bala, nətəri gəldin?

- Ay dıdı, yaxşı gəlmişəm. Üç kisə qızıl gətirmişəm. Dan yeri ağardı.

Camahat mal-qoyunu naxıra qatan vaxtı İmirzə kişiylə dedi:

- Ay dıdı, mən Çamırriya Bəsti xanımın toyuna getmək isdiyirəm, nə deyirsən?

- A bala, o toyda on yeddi cahal əli tufəngli dayanıf, deyillər toya kim duz qatsa, onu vurajaxlar.

- Yox, dıdı, ölsəm də gedəjim.

Aşix Alı sazım götürüf Çamırriya, toy öyünə yollandı. Camahata şüdə düşdü kü, Aşix Alı gəlidi. Hamı elə bildirdi ki, Aşix Alı öluf. Ona görə də Bəsti xanımı başqasına verillər. Aşix Alı məclisə girəndə hamı məclislə qaldı.

- Aşix Alı, sazını çıxart, bir oxu.

Aşix Alı sazi çıxartmağda olsun, siz kimnə xəvər verim, İmirzə kişidən.

İmirzə kişi arvadına dedi:

- Arvad, o fermaşın qoynundakı xançalı çıxart mana gəti.

- A kişi, neynirsən onu?

- Gəldin dalıncax gedirem, tez ol!

- Ay, sən bu xançalnan nağayrajaxsan?

- Şşi, şşnin işin döyül. Yüz gün yarax, bir gün gərək.

İmirz kişi tmi doğramışdı, köşmi çkmışdı, ya gönümü sıyırmışdı, bilmirm el qannı-qannı xançalı qınına qoymuşdu. Xançalın yarıya qdri qındaydı, yarıya qdri d çöld. N qınına otururdu, n d çıxırdı. İmirz kişi bunu kürkün altınnan belin bağlayıb getdi hmin toy mclisin. Gördü kü, on yeddi cahal lind tüfng dayanıf. İmirz d bir tırfı dayandı. li d kürkün altındakı xançalın dıstınd. Camahat dedi:

- Aşx Alı, oxu.

Aldı görək Aşx Alı n dedi:

Günahkaram yar yanında,
Doğru sözüm yalan oldu.
Yerış etdi qm lşkri,
Könlüm şhri talan oldu.

Bsti xanım Aşx Alının şşsini eşitdi. Üzünnü n ürbndini azajıx araladı. Gördü kü, Aşx Alı qmli-qmli oxuyur. Aşx Alı da baxdı ki, Bsti xanım ağlıyır. Öz-özün dedi:

Ay, bu bizim knddi filank s kimi gözündü n mayıf olajax.

Bax bu qaşa, bax bu göz,
Yandı bağrım döndü köz.
Keç n sözü çkm üz,
Keç n keçdi, olan oldu.

Bsti xanım baxıf gördü kü, söznü onu başa salır ki, gedifsın get, günahkar mnm.

Bsti bu töhmü dözmüdi, oğlanın bajısını yanına çağırıf dedi:

- Ala, qardaşının üzüyünü.

- Aaz, toya qan salarsan, aaz n danışırsan?

- C hnnm qan düşsün. M n el bilirdim ki, Aşx Alı ölüf.

İndi ki, Aşx Alı sağdı, getmiyjm.

Bir azdan xvr yayıldı k, demzsnmi Bsti xanım Aşx Alı glif dey n üzüyü geri qaytarıf, toyu pozmax isdiyir. Aşx Alı is oxuyurdu:

Aşix Alı sana qurvan,
Gül eyləm bağrımı qan.
İldən uçdu tülək-türlən,
Sar da kəklik alan oldu.

İmirz kişi baxıf gördü kü, qızın atası adamlarına deyir ki, Aşix Alıyı da vurun, dənini dən. Yazıx İmirz kişi Aşix Alının arxasından hürnirdi ki, qoy atılan güllü qavaxca mana dənysin. Kürk qalındı bəlkə saxlıya. Bala dediyin bağır itidi. Allah heş kimi tək eləməsin. Bir azdan ara qarışdı, məssəf itdi. Camahat iki tiriylə bölündü: kimi Aşix Alıya hax qazandırdı, kimi dən toy yiyəsin.

Aşix Alı baxıf gördü kü, bunnarın sözünü az adam deyir. Amma camahatın bəzisi annadı ki, İmirz kişidən silah var. Nədis kürkün altındadı. İlini atıf çıxartmaq isdiyir. Dodaxaltı da, deyir ki, çoxdan çox ölənək, azdan az. Bu yerdən görək aldı Aşix Alı nə dedi:

Beybəfa dost məni cannan elədi,
Tutufdu dənində ayaq almasın.
Girdim dostun baxçasını seyr etdim,
Görmədim bağında ayaq almasın.

Camahatın hamısı Aşix Alıya baxıf hayfisdandı. Ay, Allah eliyəydi toya qan düşməyidi.

Katıvısan oxu dənrsin hər aya,
Bayram ayı demək olmaz hər aya.
Şahlar şahı özün yetiş haraya,
Düşman bu günündə ayaq almasın.

İmirz kişi elə fikirləşdi ki, Aşix Alı təkdi deyən özünə kömək isdiyir. İli xançalın dənstində köyrəldi. Dedi: - Ay, a bala, sənənin üstünə ayax alan kimdi? Aldı görək Aşix Alı nə dedi:

Deyər Aşix Alı yara bağlıya,
Kamil tənib gərək yara bağlıya.
Yar ıxlasın özgə yara bağlıya,
Həftə tamam oluf, aya qalmasın.

Niftalı irli yeriylif dedi:

- A camahat, mnnn küsmüyün. Mnn qızımı Xudaverdinin oğluna vermirim.

Camahat dedi:

- Niy, a Niftalı?

- Ona gör ki, Aşix Alı haqq aşığıdı. Mnnim qızıma qarğadı. Gözümmün ağı-qarası bir uşağım var. Niy getsin bdbaxt olsun.

Camahatın yarısı ayağa qalxdı.

- A Niftalı, onda qızı Aşix Alıya verik.

Bir neç ağsaqqal yerinnn qalxıf dedi:

- Düz deyir, qavaxdan Niftalı qızın "h" sini Aşix Alıya verif, qız ona deyiklidi.

Aldı görk Aşix Alı indi n oxudu:

Uçufdu könlümün qlbi hasan,

Bir sütun vurdunuz damı dayansın.

Hr kim dostdan dosta yaman qandırsa,

Qıyamət oduna damı da yansın.

Camahat baxıf gördü, kim ki, Aşix Alının sözünü demir, haqq aşığı onu qarğıyır. Dedilr:

- Xudaverdidn ötrü damımızı niy başımıza uçurdurux? Niy qarğış yiyisi olurux?

Alı is oxuyurdu:

Dedim ğyar özü ndi, sözü n?

Baxgınan qaşına, ala gözün,

Axirtd bir öy tiks özün,

Uçmasın başına, damı dayansın.

Camaat baxıf gördü kü, Aşix Alı açix-aşkar deyir:

- Kim ki, mrdimazardı, qoy onun evi başına uşsun.

Deyr Aşix Alı acar ovluya,

Zambur şir çk acar ovluya.

Hr kim dostun qoyuf acar ovluya,

Od vur qapısına damı da yansın.

Söz tamama yetn kimi Çamırrının ağsaqqalı ayağa qalxıf dedi:

- Ay camahat, heş kim sşs-küy salmasın. Ay İmirz, irli gıl Xudaverdi nı verifs, o başdığı sn ver Niftalıya.

Aşix Alı sazını götürüf evlının qayıtdı. İmirz irli yeri yif dedi:

- A Xudaverdi, nı verifsın?

Dedi:

- Yüz manat qızıl pul. Bir hft dı bu camahatın yeyif-içdiyinin hamısını.

İmirz onun nı tmmnnası vardı, hamısını öddi. İrli yeri yif Niftalının linnı tutdu.

- A Niftalı, "h" alanda pulum olmadı. Bu iki onnux snin "h" demn. Üç yüz manat qızıl pul başdix istmişdin. Ala bu da snin başdığın.

Xudaverdiy dedi:

- Di zurnaçlarını götür get. Camahat dedi:

- Ay, zurnaçı neyliyr sana? Qoy çalsınar. İmirz dedi:

- Yox, mana ürkdn çalan zurnaçı lazımdı. Çaxırrıdan Balay Söyünü gtırjım. Camaat razılaşıf Bsti xanımı Alıya verdi.

O vaxtdar glin atnan glirdi. İmirz kişinin bir atı varıydı. Bir-neç atı da Mustafa göndrdi ki, glinin qavağında at oynatsınar. Glini ata mindirdilr. İmirz kişi bir linnın atın yüyninn, o biri linnın dı üzngisinnın tutuf, başınnan arvadı yanına çağırdı.

- Ay ölü qızı, ölü, glif glinin qavağında oynasana!

Glin qapıya çatdı. Camahat axışıf glıdi. El gözıl bir toy keçirdilr ki, daa nı deyim? Xudavndi-alım hamıya oğul toyu, qız toyu qışmt elsin.

Aşixlar toyun sonunda bıy tırfi söylüy, sonra da bir duvaqqapamaynan mclisi başa çatdırallar. Biz dı bu söhbtimizi belc başa çatdırax:

Tız bir gözıl çıxıfdı, -

Dağlar maralı, Gülpri.

Hr kş qarşı glıs,

Yandırar narı, Gülpri.

Camalınnan haya edir,
Dağların qarı, Gülpəri,
And verirəm öz baxtına,
Pozma ilqarı Gülpəri.

Gülpəri, nə Gülpəri,
Bənzər cənnət almasına.
Ay, gün görsə haya edir,
Keçər bulud daldasına.
Eşidənnər heyran qalır,
Bu gözün səldasına.
Nə ola qədim basasan,
Bir bizə sarı, Gülpəri.

Hər kim belə gözəl alsa,
Baxtafar onun başına.
Yüz yaşında qoja olsa,
Enər on səkkiz yaşına.
Görənnər heyran qaldı,
Onun süzgün baxışına.
Cəllad kimi aman vermir,
Qurudur danı, Gülpəri.

Aşx Hacı, qurvan eylər,
Canını belə ceyrana.
Çoxlarını dəli edif,
Salıf çöllü-biyavana.
Hər kim belə gözəl alsa,
Zəhmət versin şirin cana,
Səyyat tor qursa tərana,
Ovlar şikarı, Gülpəri.

HAJİ HÜSEYNİN AŞIX ALIYA AT BAĞIŞLAMASI

Ağbulaxlı Hacı Hüseyn Aşix Alının yaxın dosdannnan biri oluf. Deyilənnər gör, Hacı Hüseyn Göyçənin addı-sannı, tanınmış, yoxsul dərdi çəkən səxavətdi adamlarınnan biriymiş. Aşix Alı həmişə qonşu kənddər, Qaraqoyunnu dər sinə, eləcə də Qazağa, Tovuza, Borçalıya gedəndə Hacı Hüseynin evinə düşər, dostuna qonax olardı. Eşidif bilən kimi qonum-qonşu aşığın başına toflaşar, Hacı'nın öyü toy öyünə dönərmiş. Günnərin bir günü Aşix Alı dostu Qiyas ağadan bir məktuf alır. Oxuyanda görür kü, dostu onu Qazağa oğlunun toyunu keçirməyi çağırır. Daha durmağın yeri döyüldü. Aşix Alı hazırdaş şəri Mehtiyin birikd yola düşür. Basarkeçərdə Mehtiy deyir ki, bala, atının ayağı nalsızdı, gətir nalladax, sonra gedək. Atı nalvəndə çəkilf nallatdılar. Nalladannan sonra atdarın ağzını çevirillər Qazağa tərff. Məzrə kəndini keçəndə görüllər ki, at axsayır. Şişqayada daha at çox çətinliklə ayağının birini yerə basır.

- Ay, ay Mehti, bu çərrəmiş yoxsa bizi yolda qoyar, atın mayasına mıx dəyif, - deyir Alı dilənir.

Uzun sözün qısası onnan bir təhər gün varkən Ağbulağa çatırlar. Hacı Hüseynin Aşix Alı çox mehribannınnan görüşüllər. Hacı qonaxları otağa dəvət etdikdən sonra eşiyə çıxıf uşaxlara deyir ki, Alıgilin atdarını tövlüyə çəkin. Uşaxlar atı içəri çəkəndə görüllər ki, aşığın atı axsayır.

Axşam yaxşı qonaxlıx düzəldillər. Kəndin ağsaqqalları, saz-söz həvəskarrarı Alının başına toflaşır. O da gejęyi məlli-başlı bir körpü atur. Düz geję yarıya kimi çalıf-oxuyur, şirin söhbətdər eliyir. Savah açılanda Aşix Alı Qazağa yola düşməli olur. Bu vaxt onun qavağına özgə at çəkillər. Alı bir qəddər tərddəd eliyir.

- Alı, min sür, sənin atının mayasına mıx dəyif, nalını sökdürməyə lazımdı, - deyir Hacı Hüseyn irəli yeriyif atın cilovunnan tutur. Aşixlar yola düşüllər. İki gün sonra Hacı Hüseyn Aşix Alının atını Qızılvingə qaytarır. Deyilənnər gör, Aşix Alı Qazaxda çox ləngərri bir toy keçirir. Aşığı on dörd gün Qazaxdan buraxmırlar. Yarım aydan sonra Alı yenə Ağbulağa qayıdır. Dostunun evinə düşür. Dincini alannan sonra Qızılvingə gedəcəyini bildirir.

Hacı Hüseyn deyir ki, Alı, sənin atını ilxıya buraxmışam, at atdı nə fərqi var, elə bu atı min get. Alı dostunun bir sözünü iki elməz-

di. Bilirdi ki, Hacı belə şeylərdən inciyən adamdı. Odu ki, Aşix Alı görüşfə yola düşməli olur.

Aşix gəlif Qızılvingi çatanda görür ki, öz atı həyətdə hörüklənif. Aşix Alı elə belə adam döyüldü. Hər şeyi o saat başa düşür. Bilir ki, Hacı Hüseyn atı ona bağışdıyif.

Axşam qonum-qonşu toflaşif aşığın Qazaxda görüş-bildiyinnən danışmağı xahiş eliyillər. Alı Qiyas bəyin dostduğunna, Qazax camaatınna, keçirdiyi toyun böyüklüyünnən ürkədlusu danışır. Sonra da qayıdır ki, Ağbulaxlı Hacı Hüseyn bir görün başıma nə oyun açıf...

- Onu da bilmişik, - deyə kimsə yerdən dillənir, - canın sağ olsun, bir gün olarsən də onun yaxşılığınnən çıxarsan.

Aşix Alı qayıdır ki, siz mənim dostumu hələ yaxşı tanımırsınız. O, heş nədən yaxşılıx güdən adam döyül. Bir dəfə Hacı evində xəstə yatırılmış. Arvad-uşax xəlvət gətirir ki, koxa camaatı kəndin ortasındakı meydana tofluyuf, vergi üstündə incidir. Hacı uşağa deyir ki, tez Hacı Kazımı tapıf yanıma gətir. Hacı Kazım onun böyük oğluydu. Hacı Kazımı çağırıllar. Hacı tirs-tirs onun üzünə baxır.

- Ay dədə, nə oluf? - deyə, Hacı Kazım soruşur.

- Nə olajax, a bala, sən eşidmiyifsen ki, koxa camaatının başına nə oyun açıf?! Bu saat gedif o koxaya deyərsən ki, mənim camaatımı pula gör çox nahax incidir. Gəlsin pulunu verim.

Hacı Kazım tez evdən çıxıf özünü verir koxanın yanına. Çatan kimi görür ki, koxa qızmış nər dözüf camaata daha nə qalır deməmiş. Koxuyu çağırır bir kənara, Hacı Hüseynin dediyini ona çatdırır. Koxa bilir ki, Hacı onu hörmətdən salajax. Başdıyır dil-ağız eləməy ki, vallah elə ağız tutmuşdu. Vergiyi yaman yuvadıflar. Hacı Kazım Hacı Hüseynin verdiyi pulla camaatın vergisini bağlıyır. Hacı belə səxavətdəri çox eliyif. Bir at Hacı üçün o qədər də böyük şey döyül.

Sazımı gətirin görüm mən də Hacıya öz ürək sözümü necə çatdırı bilirm...

Bu dari-dünyada, Göyçə elində
Hörmətdə, izzətdə birsən, ay Hacı.
Sən qismət verif xaliqi-sübhan,
Həqiqət yolunda şirsən, ay Hacı.

Başı yığincaxlı, cövrü-cəfalı,
Qohuma-qonşuya, dostə vəfalı.
Qonaxlı-qaralı, Hatım səxalı,
Süfrələr açmaxda birsən, ay Həji.

Tanıyır el-ova düz insan səni,
Tutammaz şöhrətdən boy, xan səni,
Azmi eyləmişim imtahan səni?
Ərrər meydanında Ərsən, ay Həji.

Süfrəsi, dövləti, halal əməyi,
Yüzdüklər xərşədiyərsən ürəyi.
Yetimlər köynəyi, yoxsul çörəyi,
Əvvəldən bir açığ dərsən, ay Həji.

Yanında xələt bu Aşix Alı,
Bağışda sən allah bu qeylü-qalı.
Seyiddən, molladan elə daldalı,
Vallah ziyarətsən, pirsən, ay Həji.

KİTABDAKILAR

Ön söz.....	4
-------------	---

G RAYLILAR

Oldu.....	21
Qoynunda-qoynunda.....	21
Uzaq yollara-yollara.....	22
Olmur.....	22
Dağlar qoynunda-qoynunda.....	23
Yalvara-yalvara.....	24
Düşübdü.....	24
Təbriz gözli.....	25
Ölürəm.....	25
Oldu.....	26
Eyləsin.....	26
Sən.....	27
Oldu.....	27
Dövrən.....	28
Birisin.....	29
Qazanar.....	30
Ellərdi.....	30

QOŞMALAR

Söz oldu.....	33
Bu gün.....	34
Nə qaldı.....	34
Getdi.....	35
Düşür.....	35
İçcək.....	36
Bilməz.....	37
Olmadı.....	37
Dolandırır.....	38
Keçdi.....	38
Dedi.....	39
Bənizlərsən.....	39
Qızların.....	40
Könül.....	40

Sənin.....	41
Ağrı dağı.....	42
İncim�sin.....	42
Gedək.....	43
Olmadı.....	43
G�r�k.....	44
Deyin�n.....	44
Yadıma düşdü.....	45
Kor aşığı alı.....	45
Yavaş-yavaş.....	46
Deyirəm.....	46
V�t�nimd�.....	47
T�k-t�k.....	47
Görmədim.....	48
Bax.....	48
İst�r�m.....	49
Bəsdi.....	50
Ola bilməz.....	51
Yetişdim.....	52
Gətirmə.....	52
Gedirəm.....	53
Könül.....	53
Bilinməz.....	54
Düş�rs�n.....	54
G�z�ldi.....	55
Verm�r�m.....	55
Düşmüş�m.....	56
Bəsdi.....	57
Mənim.....	57
İtibdi.....	58
Ay ilə-ilə.....	58
Ay eyl�r qıj-qıj.....	59
Keçibdi.....	59
Eyl�m�.....	60
Bəsdi.....	61
Bilin siz.....	62
Görmüşəm.....	62
Ağlama.....	63
D�n�bd�.....	64

Düşür.....	64
Oldu.....	65
Düşür.....	66
İncimürm.....	66
Gözldir.....	67
lif-lif.....	67
Ağlaram.....	68
zbür-zburi.....	68
Yetişdi.....	69
Mnüm.....	69
Birisin.....	70
Qurbandı.....	70
Yazdım.....	71
Soruşma.....	71
Getdi.....	72
Dürindi.....	72
Qabaqda.....	73
Çürüdü.....	74
Qalmadı.....	74
Ay ağa haray.....	75
Gözdü gözü sün.....	75
Olgunan.....	76
Ay üz-üz.....	76
Narın üz.....	77
Deyirm.....	77
Amandı.....	78
Dymmiş.....	78
Güll-güll.....	79
Deyürsün.....	79
Neynür.....	80
Türk el.....	80
Çəkibdi.....	81
Mdin.....	81
Yaylaq.....	82
Gözllür.....	83
Yaratdı.....	84
Sevdiyim.....	84
Qocalmışam.....	85
Dolandırır.....	86

Eyl�r-eyl�r.....	87
Yavař-yavař.....	87
G�ll c�kdi.....	88
�llr.....	88
Biz g�nd�r.....	89
Ne� dili var.....	90
Olmaz.....	91
Görmə dim.....	91
Diyarımda.....	92
Nədən oldu.....	92
G�z�m�z.....	93
Yaxşıdı.....	93
Zamanıdı.....	94
Hayıfsan.....	94
G�z�ll�r.....	95
Var.....	95
Zeynalın.....	96
G�tirmiş�m.....	96
D�řd�.....	97
Dolandı.....	98
Bəsdi yar.....	98
Bəsdi.....	99
Yandı.....	100
Ola bilməz.....	100
�alım.....	101
Sarık�yn�k.....	102
Dal-dala.....	102

T  CNİSL  R

Ay �z�-�z�.....	105
Damı da yansın.....	105
De bir �z-bir �z.....	106
Dal-dala.....	106
Aya qalmasın.....	107
Ay� məndə di.....	107
Ayağı belə.....	108
Bařa-bař.....	108
Ağ damar-damar.....	109

DİVANİLƏR

Nədir.....	113
Bu gün.....	114
Sənəm.....	115
Gülçək.....	116
Damş.....	117
Verir.....	118
Var.....	119
Nədi.....	119
Bax.....	120
Yalvarıram.....	121
Qırmızı.....	122
Bizdədi.....	123
Mərd.....	123
Gül.....	124
Qəzəl.....	126

AŞIQRƏVAYƏTLƏRİ

Aşıq Alı ilə Aşıq Əlsgərin dəyişməsi.....	129
Aşıq Alının Türkiyə səfəri.....	146
Hacı Hüseynin Aşır Alıya at bağışlaması.....	183

Buraxılışa məsul:

Umud Rəhimov

Texniki redaktor:

Mübariz Piri

Kompyuter sahifələyicisi:

Allahverdi Kərimov

Kompyuter operatoru:

Lalə Cəfərova

Korrektor:

Tofiq Qaraqaya

Yığılmağa verilmişdir 09.08.2006. Çapa imzalanmışdır 28.12.2006.
Formatı 60x90 $\frac{1}{16}$. Fiziki çap vərqi 12. Ofset çap üsulu.
Tirajı 25000. Sifariş 277.

Kitab "PROMAT" mətbəhsində çap olunmuşdur.